

14th March 1963]

MR. SPEAKER : The question is—

“ That with reference to Rule 221 (1) of the Madras Legislative Assembly Rules, this Assembly do proceed on a date to be fixed by the Hon. the Speaker to elect eleven members to be members of the House Committee for the financial year 1963–64.”

The motion was put and carried.

MR. SPEAKER : In accordance with regulations framed by me for holding of elections according to the principle of proportional representation by means of single transferable vote, I fix 11 a.m. on 16th March 1963 as the time within which nomination papers of candidates for election to the House Committee should reach the Secretary. Nomination forms can be had on application to the Secretary. Nomination papers will be taken up for scrutiny at 3 p.m. on 16—3—1963. I also fix 2 p.m. on 18th March 1963 as the last hour and date for withdrawal of candidature. If the number of candidates nominated exceeds the number of seats to be filled, a poll will be taken on 20th March 1963 between the hours 9 a.m. and 1 p.m.

V.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR 1963–64—*cont.*

DEMAND No. XIII—EDUCATION.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“ That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 29,25,02,400 under Demand No. XIII—Education.”

திரு. சா. கணேசன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, எனது வெட்டுப் பிரேரேபணையை நான் பிரேரேபிக்கிறேன்—

“ That the allotment of Rs. 29,25,02,400 under Demand No. XIII—Education be reduced by Rs. 100.”

MR. SPEAKER : The Demand and the cut motion are before the House for discussion.

* புலவர் கா. கோவிந்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இப்பொழுது நம்முடைய சபை முன் கொண்டு வந்திருக்கிற கல்வி மானியக் கோரிக்கையைப்பொட்டி பெரும் தொகையை ஒதுக்கி நம்முடைய மாகாணத்தினுடைய கல்வித் தரத்தை உயர்த்தத் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருப்பதை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். அதன் காரணமாக 29 ஆயிரம் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் 42 லட்சம் ஆரம்பப் பள்ளி மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வசதியும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட ஒரு திட்டமாகும் இது. உயர் நிலைப் பள்ளிகளும் கணிசமான அளவில் உயர்நிதிருக்கின்றன. இப்படி இந்த மாகாணத்திலுள்ள கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு நமது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வேண்டிய வசதிகளையும் செய்து வருகிறார்கள். அவருடைய பொறுப்பைக் கண்டு நான் அவரைப் பாராட்டுகிறேன். “உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும் பிறரை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே” என்றபடி நமது கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கல்விக்கு வேண்டிய

[புலவர் கா. கோவிந்தன்]

[14th March 1963]

நிதியை அளித்து வருகிறார். நம்முடைய தமிழகத்தில் இந்தக் கல்வி முறை முன்னேற்றமடைய வேண்டும் என்பதற்காக இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கு முன்னதிலிருந்தே முயற்சி எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த அரசர்கள் இதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கையையும் எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு அரசாங்கத்தின் கடமை என்ன என்பதையும் அவர்கள் வலியுறுத்திச் சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். முந்திய காலத்தில் ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் இருந்த காலத்தில் கல்வியை முதல் தரமாகக் கொண்டு வருவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதையெல்லாம் சொல்லி இருக்கிறார். அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு பெரிய தொகைகளை கல்விக்காக ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். அதைக் கண்டு பாராட்ட வேண்டியதுதான். இவ்வளவு பெரிய தொகையை கல்வியைப் பரப்புவதற்கு ஒதுக்கியதற்கு கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களையும் பாராட்ட வேண்டியதுதான். ஆனால் அதனால் ஏற்பட்டிருக்கிற பலனை பார்க்கிற போது நிச்சயமாக நாட்டில் எந்த அளவுக்குக் கல்வித் தரம் உயர்ந்திருக்க வேண்டுமோ அந்த அளவில் உயரவில்லை. இதை கல்வி நிபுணர்களும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஈண்டு, ஒன்றை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். பல பிரிவுகளில் மாணவர்களைத் தேர்ச்சிக்கு அனுப்பி இருக்கிறார்கள். எவ்வளவு பேர்கள் அப்படி அனுப்பப்பட்டார்கள், எவ்வளவு பேர்கள் தேர்வு அடைந்தார்கள் என்ற புள்ளி விவரத்தை அரசாங்கத்தைக் கேட்க அவர்களும் சில புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் புள்ளி விவரத்தின்படி 1962 மார்ச்சில் நடைபெற்ற என்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வில் தேர்வு பெற்ற மாணவர்களின் சதவிகிதம் 55 ஆக இருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய அரசாங்கம் நடத்திவரும் பள்ளியிலிருந்து சென்ற மாணவர்களில் வெற்றி பெற்றவர்களுடைய சதவிகிதம் 37. ஆகவே சத விகிதம் குறைந்திருக்கிறது. அதே நிலையில் பி.யு.சி. போன்ற துறையில் போனவர்களுடைய சதவிகிதம் என்ன என்ற புள்ளி விவரத்தைக் கேட்டதற்கு அது இன்னும் அளிக்கப்படவில்லை. காரணம் என்ன என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் மொத்தத்தில் நமது கல்வித் தரம் குறைந்திருக்கிறது என்றே சொல்லலாம். இந்தக் குறைவுக்குக் காரணம் என்ன என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நமது கல்வித் துறை இயக்குநர் அவர்கள் நம் மாகாண மக்களுடைய கல்வித் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு எல்லாத்துறையிலும் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார். அதன்படி பணி பல புரிந்து கொண்டும் வருகின்றார். மதிய உணவு கொடுப்பது போன்றும் சீரான உடை மாணவர்களுக்குக் கொடுப்பது போன்றும் செய்து வருகிறார். அந்த முறையில் பல சீரிய காரியங்களைச் செய்து கல்வித் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும் என்று நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார். இப்படிச் செய்தும் கல்வியின் தரம் உயர்ந்ததாகவே இல்லை, குறைந்தது தான் இருக்கிறது. இதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். “என்று புறந்தருதல் எந்திலைக் கடனே, சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்கு கடனே”. நடைமுறையில் இருக்க வேண்டிய முறை இது. இந்த முறையில் தாயினுடைய கடமை என்ன, தந்தையினுடைய கடமை என்ன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தாயின் கடமை என்ன வென்றால் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி நல்ல உடை அளித்து, நல்ல உணவு கொடுத்து பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டியது. தந்தையின் கடமை என்னவென்றால் பிள்ளையை பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு கணக்குச் செய்தாயா, ஆங்கிலம் படித்தாயா, தமிழிற்கு உரை கண்டாயா என்பதையெல்லாம் கேட்டு பிள்ளைகளுக்கு பாடங்களைக் காணலிலும், மாணலிலும் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். அந்த முறையில் செய்து வந்தால் பிள்ளைகளின் கல்வித் தரம் உயரும். ஆனால் இப்பொழுது அந்த முறை மாறிப்போய் தாய் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை தந்தை செய்வதும், தந்தை செய்ய வேண்டிய காரியத்தைத் தாய் செய்வதும் ஆகிய முறைகளையே நம் கல்வி இயக்குநர் செய்து வருகிறார். அதனால்தான் நாட்டில் கல்வித் தரக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நினைக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.

இப்படி நம்முடைய கல்வி இயக்குநர் இந்தத் துறையில் சென்றதுமட்டு மல்லாமல், இன்னொரு பணியை இப்பொழுது புரிந்து வருகிறார்கள். நம்முடைய நாட்டில் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் தேசிய நெருக்கடியை

14th March 1963]

[புலவர் கா. கோவிந்தன்]

யொட்டி, தேசியப் பாதுகாப்புக்கு நிதி வழங்குகிற திட்டம் இப்பொழுது நாட்டில் இருக்கிறது. தேசியப் பாதுகாப்பு நிதிக்கு நிறைய வழங்குவது நாட்டே மக்களுடைய கடமை என்பதை நாங்கள் மனதார ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால், அந்த நிதி வசூலில் கட்டாயம் இருக்கக் கூடாது, கண்டிப்பு இருக்கக் கூடாது, அரசாங்கத்தில் பணிபுரியக்கூடியவர்கள் பாதுகாப்பு நிதிக்கு வசூல் செய்யக்கூடாது என்ற விதி இருக்கிறது என்றாலும், நம்முடைய மாநிலக் கல்வி இயக்குநர் மாத்திரம் அதிலே பொறுப்பைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த மாநிலத்தில் வருகின்ற நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கின்றபோது, இந்த மாநிலத்தில் மந்திரிமார்கள் ஒன்பது பேர்கள் இருக்கிறார்களா, பத்து பேர்கள் இருக்கிறார்களா என்று நினைக்கக் கூடிய அளவு தேசியப் பாதுகாப்பு நிதி திரட்டும் நிகழ்ச்சியில் அவர் பங்கு கொண்டு வருகிறார். அதனால் என்ன விளைகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சென்ற ஆண்டு விவாதத்தில் ஓர் இடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். “போலீஸ்காரர்களைக் காக்காய் பிடிக்கின்ற முறையில் நம்முடைய கணம் உறுப்பினர் திரு. கருணாநிதி அவர்களுடைய பேச்சு இருந்த காரணத்தால் அந்தப் பாட்டு நீக்கப்பட்டது” என்று கூறினார்கள். இப்பொழுது கல்வித் துறையிலே அந்த நிலை நிச்சயமாக இருக்கிறது என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. காரணம், நம்முடைய கல்வி இயக்குநர் அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வருகிறார், தேசியப் பாதுகாப்பு நிதி திரட்ட என்ற செய்தி வந்தவுடனே, அந்தத் தாக்கீது ஆங்காங்கு இருக்கிற மாவட்டக் கல்வி அதிகாரிக்குச் செல்கிறது. மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி, தம் கீழ்ப் பணி புரியும் டெபுடி இன்ஸ்பெக்டருக்கு “உன்னுடைய ரேஞ்சுக்கு டைரக்டர் அவர்கள் வருகிறார்கள், அவர் வரும்போது நிதிக்கு இவ்வளவு பணம் தரவேண்டும், இந்த இந்த வட்டாரத்திலிருந்து மாலைகள் வரவேண்டும், இந்த இந்த வட்டாரத்திலிருந்து ஆடைகள் வரவேண்டும்” என்கிற தாக்கீது பிறக்கிறது. டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் ஆசிரியருக்குச் சொல்கிறார். ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குக் கட்டளையிடுகிறார். மாணவர்கள் பெற்றோர்களிடம் வந்து குறைப்படுகிறார்கள். நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லும்போது, “மாணவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படுவதில்லை. அவர்களை விரும்பிக் கொடுக்கிறார்கள். எங்களுக்குத் தின்பண்டங்கள் வாங்கிக் கொள்வதற்காகக் கொடுத்த பணத்தைத் தருகிறோம், எங்களுக்குப் புத்தகம் வாங்குவதற்காகக் கொடுத்த பணத்தைத் தருகிறோம், சினிமா பார்ப்பதற்காக கொடுத்த பணத்தைத் தருகிறோம்” என்று குறிப்பிட்டதாகச் சொன்னார்கள். அது ஒரு நிலை. மேலும் மேலும் வற்புறுத்தும் நிலை இருக்கிறது என்பதை நிதி அமைச்சர் அவர்கள் மறுக்க முடியாது. அப்படிப்பட்ட நிலையில், ஆயிரம் ரூபாய் தேசியப் பாதுகாப்பு நிதிக்கு வழங்குகிறார்கள் என்றால், விழாவுக்குச் செல்வதற்கும் பணம் ஆயிரமாக இருக்கிறது. அவ்விழாவில், மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி, இயக்குநருடைய கழுத்திலே போடப்பட்ட மாலையை எலத்திற்கு விடுகிறார். எலத்திற்கு விட்டவுடனே அங்கிருக்கும் ஆசிரியர்கள், ஐந்து, பத்து, நூறு ரூபாய் என்று இப்படியாக எலத்திற்கு எடுக்கிறார். இப்படிப்பட்ட நிலை இன்றைக்கு ஏற்பட்டு விட்ட பிறகு அந்த ஆசிரியரோ, அவருக்கு மேல் பணி புரிகிற டெபுடி இன்ஸ்பெக்டரோ, அவருக்கு மேல் இருக்கிற மாவட்டக் கல்வி அதிகாரியோ, குற்றம் செய்ய, மேல் அதிகாரிக்கு அந்தக் குற்றம் எடுத்துச் சொல்லப்படுகிற நேரத்தில், டி.ஈ.ஓ. அவர்களுடைய குற்றம் டெபுடி டைரக்டருடைய மேஜை மீது இருக்கும்போது, அந்தக் குற்றத்தைப் படிக்கும் நேரத்தில், அவருடைய கண் முன், அன்று அவர் நடத்திய தேசியப் பாதுகாப்பு நிதி திரட்டும் விழாவுக்குச் சென்றது, அந்த விழாவில் அவருக்கு போட்ட மாலை, அந்த மாலையை அவர் எலம் போட்ட விதம், அந்த எலத்தில் 100 ரூபாய்க்குப் போன காட்சி, இவ்வளவும் மனத்தின் முன் வரும் நேரத்தில், அவர்கள் எந்த அளவு அந்தக் குற்றத்தை நல்ல கண்கொண்டு பார்க்க முடியும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிலை கல்வித் துறையில் இருக்கக்கூடாது.

இன்னொரு நிகழ்ச்சி. சென்ற ஆண்டிலும் நான் கூறினேன். மாநிலக் கல்லூரியில் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவி காலியாக இருந்தது.

[புலவர் கா. கோவிந்தன்] [14th March 1963]

காலியாக இருந்ததற்குக் காரணம், அப்பொழுது கல்வியமைச்சராக இருந்தவருக்கு அந்தப் பதவியைத் தமக்கு வேண்டிய ஒருவருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது. ஆனால், அந்தப் பதவியை யாருக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று விரும்பினாரோ அவருக்கு அந்த இடத்திற்கு வரக்கூடிய பட்டம் இல்லை. அவர் அப் பட்டம் பெறும் வரையில் அந்த இடத்தை யாருக்கும் கொடுக்காது நிறுத்தி வைக்கவேண்டுமென்ற நிலையில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டது என்ற கருத்தை நான் சொன்னேன். ஆனால், “அந்தப் பதவி நிரப்பப்பட்டுவிட்டது” என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இன்று வரையிலும் அந்தப் பதவி நிரப்பப்படவில்லை. மற்றொன்று. அந்தக் கல்லூரியின் முதல்வர் வெளியிடங்களுக்குச் செல்வதாக ஒரு ஏற்பாடு இருந்தது. அவர் சென்றவுடனே அந்த இடத்தை நிரப்ப வேண்டும் என்ற காரணத்திற்காக, ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பே அவருடைய இராஜினாமாவை வாங்கி வைத்தார்கள். சென்று இரண்டு, மூன்று மாதங்கள் ஆகியும் அந்த இடம் நிரப்பப்படவில்லை.

கள்ள மார்க்கெட், கள்ள நோட் அச்சடிப்பது என்றெல்லாம் கேள்விப் படும் நிலை இருந்தது. இப்பொழுது அதைவிடப் பயங்கர சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது. பள்ளிகளில் பயிற்சி பெற்று, ஓராண்டுக்காலம் படித்துக் கடைசியில் தேர்வு எழுதி வெற்றி பெறும் மாணவர்கள் ஒரு பக்கம் இருக்க, எதுவும் செய்யாமல், பணத்தைக் கொடுத்தோ, மற்ற வேறு வகைகளிலோ, கள்ள சரட்டிபிகேட் வாங்கக்கூடிய முறை நாட்டிலே இருந்து வருகிறது. கள்ள சரட்டிபிகேட் வழங்கப்பட்டு, ஆங்காங்கு இப்பொழுது விசாரிக்கும் நிலையும் இருந்து வருகிற நிலை நம் நாட்டில் இருப்பது நல்லதல்ல என்பதையும் நான் இங்கே எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

அமைச்சர் அவர்களுக்கு இன்னொரு நிகழ்ச்சியைக் கூற விரும்புகிறேன். நம்முடைய நாட்டில் ஒரே கட்சி பல ஆண்டுக் காலமாக ஆட்சி புரிந்து வருகிறது. இருந்தாலும், கல்வித் தரத்தை அப்போதைக்கப் போது மாற்றுகிற நிலையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். இது ஏன்? ஆங்கிலத்தைப் போதனமொழியாக மூன்றாம் வகுப்பில் தொடங்குவதா? ஐந்தாம் வகுப்பில் தொடங்குவதா? ஆதாரக் கல்வியை வைத்துக்கொள்ளலாமா? விட்டு விடலாமா? பள்ளிகளில் தொழில் பயிற்சிக் காக எத்தனை பீரியட்கள் ஒதுக்குவது? பயிற்சி மொழி தமிழாக இருக்கலாமா? ஆங்கிலமாக இருக்கலாமா? மும்மொழியாக இருக்கலாமா? எதாவதொரு மொழியை விட்டுவிடலாமா? எந்த மொழியில் பரீட்சை வைத்துக்கொள்ளலாம்? எதற்குப் பரீட்சை தேவையில்லை? பி.யூ.ஸி. உண்டா? இல்லையா? பாடத் திட்டங்களில் சோஷல் ஸ்டடீஸ் இருப்பதா? ஜியாக்ரஃபி, ஹிஸ்டரி வைப்பதா? ஃபிஸிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி வைப்பதா? பள்ளிகளின் நிர்வாகத்தை முன்பிருந்த மாவட்டக் கழகங்களில் ஒப்படைப்பதா? செகண்டரி எஜுகேஷன் போர்டு என்ற தனி போர்டு வைத்து, அதனிடம் ஒப்படைப்பதா? உ.ஈ.ஓ. விடம் ஒப்படைப்பதா? என்று இப்படிப்பட்ட நிலைகளில் தடுமாற்றங்கள் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்தத் தடுமாற்றம் கல்வி வளர்ச்சியை எந்த அளவுக்குக் குறைக்கும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சிந்திக்கவேண்டும்.

நம் மாநிலத்தின் கல்வித் தொழிலகத்தை இந்த மன்றத்தின் முன் வைப்பதாக இருக்கிறார்கள். அதற்கு முன்னால், இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை அமைப்பதற்கு முன் எந்த எந்தக் கல்வி நிபுணர்களோடு நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் கலந்து பேசினார்கள்? அந்தக் கல்வி நிபுணர்கள் என்ன என்னக் கருத்துக்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தையெல்லாம் மன்றத்திலே இருக்கும் உறுப்பினர்கள் அந்த விவாதத்திலே கலந்துகொள்ளுவதற்கு முன் நன்கு பரிசோதித்து, ஆலோசனை செய்து, முடிவு எடுத்துக் கொண்டு வாய்ப்பு அளிக்கும் வகையில் முன்கூட்டியே வைக்கப்படவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த முறையில் நாட்டுக்குக் கல்வி வளர்ச்சிக்காக பெரும் தொகையைச் செலவிடுகிற அரசு அதற்காக ஒதுக்கிய தொகை நல்ல முறையில் செலவிடப்படுகிறதா என்பதை நன்கு ஆராய முன்வரவேண்டும்.

14th March 1963] [புலவர் கா. கோவிந்தன்]

“நாடோறு நாடுக மன்னன், வினைசெய்வான்
கோடாமை கோடாது உலகு”.

என்ற குறள் இருக்கிறது. அந்த நிர்வாகத்தை நடத்துகிறவர்கள் ஒரு சிறிது தவறிவிடுவார்களானால், அந்தத் தவற்றின் காரணமாக அரசு எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் அவ்வளவு பணியும் வீணாகும். ஆகவே நான் தோறும் சென்று ஆராயவேண்டும். அந்த ஆராய்கிற நிகழ்ச்சியை அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். டெப்டி இன்ஸ்பெக்டரோ, டி.ஈ.ஓ.-வோ தவறி விடுவார்கள் என்று குற்றஞ்சாட்டினேன். அந்தக் குற்றஞ்சாட்டுக்கு ஒரே ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன். எங்களுடைய மாவட்டத்தில் ஆதாரப் பயிற்சிக்கான தேர்வு நேரத்தில் அங்கே, 100, 200, 300, என ரூபாய்க் கணக்கிலே பேசப்படுகிற நிலை இருக்கிறது. இதைச் சொன்னால், அமைச்சர் அவர்கள், “குறிப்பிட்டக் கூறினால் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுகிறோம்” என்று கூறுவார்கள். அப்படித் தவறு பிடிக்கும் வாய்ப்பு இப்படி இருக்கும் என்றைப் போன்றவர்களுக்கு இல்லை. அமைச்சர் அப்படிப்பட்ட நிலை ஏற்படும் நேரத்தில், தான் ஒரு மகனுக்குத் தந்தை என்ற முறையில் அங்கே சென்று பார்க்கட்டும். அங்கு கூடியிருக்கும் பல்லாயிரம் மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்களோடு கலந்து பழகட்டும். அப்பொழுது தெரியும் எந்த அளவுக்கு நான் கூறும் குற்றஞ்சாட்டு உண்மை என்பது. அந்த நிலை இருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் கண்விழித்து நோக்கி இந்தத் துறையில் இருக்கும் களங்கத்தைப் போக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலை இருந்தாலொழிய நாம் கோடி கோடியாக நம்முடைய வருவாயில் கால் பகுதித் தொகையைச் செலவிடுவதன் பலனைப் பெற முடியாது என்கிற என் கருத்தைக் கூறி என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

*திரு. வை. சங்கரன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற முற்படுகின்றேன். உண்மையிலேயே நம்முடைய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பாராட்டுக்கு உரியவர் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏனென்றால், அவர் நல்ல ஒரு பராக்டிகல் மேன் என்ற முறையில், ஐடியலிஸம் என்று வைத்துக்கொண்டிராமல்—காரியங்களைச் செய்துவருகிறார்கள். சாத்தியமில்லாத ஒன்றை ஆரம்பித்துவிட்டு, பின்னால் அதையே விடாமல் பிடித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்காமல், ஒரு சில தவறுகள் ஏற்பட்டாலும், அதை உடனே திருத்திக்கொண்டு, மாற்று வழி கண்டுபிடிப்பதற்கு நல்ல பல துணிச்சலான காரியங்களைச் செய்து இருக்கிறார்கள் என்பதைப் பல வகையிலே நாம் பார்க்கலாம். ஒவ்வொரு துறையிலும், ஒவ்வொரு வகையிலும், நடைமுறைக்கு ஏற்றவாறு நல்ல பல புது மாற்றங்களைச் செய்திருப்பதற்காக அவரை நான் உண்மையிலேயே பாராட்டுகின்றேன். குறிப்பாக, ஆதாரக் கல்வி சம்பந்தமாக, ஓரளவு நிறுத்தி மறு பரிசீலனை செய்து, வெற்றிகரமாக இருந்தால் அதற்கு மேலே நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

பகல் உணவு சம்பந்தமாக ஒரு சில இடங்களில் தவறுகள் நடக்கின்றன. ஓரளவு மிட்டே மீல்ஸ் சம்பந்தமாகப் பரிசீலனை செய்தால் நன்றாக இருக்கும். நல்லமுறையில் அதைப் பரிசீலனை செய்து, நடந்துவரும் தவறுகளைத்திருத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஆங்கிலத்தை நல்ல முறையில் கற்றுக்கொடுக்க நல்ல பல திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன.

ஆசிரியர்களைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். மற்ற பள்ளிகளில் இருப்பதைப் போல, சில லோகல் பண்டு ஸ்கூல்களிலும் ஹெட்மாஸ்டர்களை பி.டி.க்களாக வைத்துக்கொள்ள அனுமதித்தால் நன்றாக இருக்கும்.

ஸ்காலர்ஷிப் சம்பந்தமாக, இப்பொழுது வருமானம் ரூ. 1,500 வரை உள்ளவர்களின் குழந்தைகளுக்கு இலவசக் கல்வியளிக்க விதி இருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு ஒரு தொழிற்பாலைவில் வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளர்களுடைய வருமானம் கூட ரூ. 1,500-க்கு வருகிறது. அதனால் அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு அந்தச் சலுகை

[திரு. வை. சங்கரன்] [14th March 1963]

கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே வருமான வரம்பை ரூ. 2,000 ஆக சீக்கிரத்தில் உயர்த்தினால் மிகவும் நலமாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

காலேஜ் படிப்பில், 92 எம்.இ.ஆர். விதியினால் சில பார்வேட் வகுப்பைச் சேர்ந்த ஏழை மாணவர்களுக்கு உண்மையில் திறமையுள்ளவர்களாக இருந்தும், கன்ஸெஷன் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. பார்வேட் கம்ப்யூனியை சேர்ந்த திறமையுள்ள ஏழைகள் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கும் இந்த வசதி அளிக்கப்பட வேண்டும். உதாரணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பைச் சார்ந்தவர்களில் ஒரு சிலர் சீப் என்ஜினியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ரிடைபர் ஆன பிறகும்கூட அவர்களுடைய சேவையும் நாட்டிற்குத் தேவை என்று அவர்களை பல ராஜ்யங்களில் முதன்மை அதிகாரியாக நாம் வேலையில் வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். இப்படி வருங்காலத்தில் மிகத் திறமை உடையவர்களாக வரக்கூடியவர்கள் இந்த சமூகத்தில் ஏழைகளாகப் பிறந்திருக்கக் கூடும். இவர்களும் கல்வியைக் கவனித்து சலுகையை அளிக்காவிடில், பிற்காலத்தில் ராஜ்யத்திற்கும், நாட்டிற்கும் நஷ்டம். ஆகவே உயர்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் ஏழை மாணவர்கள் விஷயத்தில் இந்தக் கன்ஸெஷன் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

மேலும், டெக்னிக்கல் எஜுகேஷன் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், மாணவர்களைப் பொறுக்குவதில் திறமைக்கென்று 10 சத விதம் ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவ்வாறு திறமை உள்ளவர்கள் பயிற்சி பெறுவது நம் ராஜ்யத்திற்கேதான் பின்னல் மிகவும் அனு கூலமாகவும் பலனைளிப்பதாகவும் இருக்கும். ஆகவே மொத்த மாணவர்கள் எண்ணிக்கையில் 10 சத விதம் திறமைக்கென்று ஒதுக்கிவிட்டுத் தான் பாக்கியை ஜில்லாவாரியாகவும், கம்ப்யூனிட் வாரியாகவும், உசிதம் போல் ஒதுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒல்ட் ஏஜ் பென்ஷன் ஸ்கீம், லிபரலைஸ்ரெ பென்ஷன் ஸ்கீம் விஸ்தரிக்கப் பட்டு இருக்கிறது. அது சம்பந்தமான ஒல்ட் அன்ட் ரெகுமலஷன்கள் இன்னும் வரவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அது வரும்பொழுது பார்டர் கேஸ் சம்பந்தப்பட்டவர்களுடைய நிலைமையை அனுதாபத்தோடு கவனிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். குறிப்பாக ஆசிரியர்களுக்கு பென்ஷன் அளிக்கும்பொழுது 1960-ல் 58-வயது இருந்தால் அவர்களுக்கு 60 ரூபாய் பென்ஷன் வீதம் என்று நிர்ணயிக்கப் பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் பல ஸ்தாபனங்களில் ஆசிரியர்கள் 58 வயது முதல் 60 வயது வரையில் கூட வேலை செய்துகொண்டு இருக்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. 1960-ம் வருஷம் வேலை செய்துக்கொண்டு இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர் ஒருவர் அதற்கு முன்பே 58 வயதை அடைந்து இருந்தாலும், அவருக்கு இந்தப் புது பென்ஷன் திட்டப்படி அனுசூலம் ஏற்படுமாறு செய்ய வேண்டும். குறிப்பாக என்னுடைய தொகுதியில் ஒரு ஹெட்மாஸ்டருக்கு 35 வருட சர்வீஸுக்குப் பிறகு பழைய முறைப்படி 30 ரூபாய் பென்ஷன் பெறக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. ஆனால் அவருக்கு கீழ் இருந்து வேலை செய்யக்கூடிய ஆசிரியர் 60 ரூபாய் பென்ஷன் பெறக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டு இருக்கிறது. இப்படி பார்டர் நிலைமையில் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களுடைய விஷயத்தில் கொஞ்சம் அனுதாபத்தோடு கவனித்து 60-க்கு முன்பே, 55 வயதை அடைந்து இருந்தாலும், 60-ல் ஸர்வீஸில் இருந்தவர்களுக்கும் இந்தப் புது பென்ஷன் விதம் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இப்போது புதிதாக டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டர்சனைப் போடுவதாகக் கூறி இருக்கிறார்கள். இது வரவேற்கத் தக்கது. இன்றையதினம் காய்கறி விற்கக்கூடியவர்கள் கூட போன் வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால் டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டர் அவர்களுக்கு போன் கிடையாது. அவர் அலுவலகத்தில் இருக்கிறார், இல்லையா என்று முதலில் போய் பார்த்த பிறகுதான் பின்னால் அங்கு போக வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே இந்தச் சங்கடத்தை நீக்க டிவிஷனல் இன்ஸ்பெக்டர்களுக்கு எல்லாம் போன் வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

14th March 1963] [திரு. வை. சங்கரன்]

லோகல் லேபர்ரி அதாரிடி சம்பந்தமாக, உறுப்பினர் பதவிக்காக ஏதோ அந்தப் பதவிகளை மற்ற கௌரவப் பதவிகள் விநியோகம் செய்வதைப்போல செய்கிறார்கள். அப்படியின்றி இனி அத்துறையில் கல்வித் தேர்ச்சியுடன் திறம்படப் பணியாற்றக்கூடியவர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

டெக்ஸ்டைல் சம்பந்தமாக, நம் ராஜ்யத்தில் 35 லட்சம் ஸ்பின்னடிகள்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் தனியாக டெக்ஸ்டைல் என்ஜினீரிங் கல்லூரி என்று நம் மாநிலத்தில் கிடையாது. இதில் நான்கில் ஒரு மடங்கு இல்லாத வேறு சில மாகாணங்களில் இருக்கிறது. அதைப் போல் இங்கும் ஒரு கல்லூரியை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு வகுப்பில் இருக்கக்கூடிய மாணவர்களின் விசிதாசாரப்படி ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று இருக்கிறது. அதன்படி 36-ல் இருந்து 69 வரையில் ஒரு வகுப்பில் மாணவர்கள் இருந்தால் அதற்கு ஒரே ஆசிரியர்தான். 69-க்கு மேல் ஒரு மாணவன் கூடுதலாக இருந்தால்தான் இன்னொரு ஆசிரியர் நியமிக்கலாம் என்று இருக்கிறது. இவ்வாறு இருப் பதினால், வகுப்பில் சொல்லிக்கொடுக்கும் திறனும், ஒவ்வொரு மாணவனைப் பற்றியும் பிரத்தியேகமாக ஆசிரியர் கவனம் செலுத்தும் திறனும் குறைகிறது. ஆகவே, ஒரு வகுப்பில் 35, 37 மாணவர்களுக்கு மேற்பட்டு இருந்தாலே, இரண்டு செக்ஷன்களாகப் பிரித்து இன்னொரு ஆசிரியரையும் நியமிக்க வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நகரங்களில் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு ஹவுஸ் ரெண்ட் அலவன்ஸ் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

அடுத்தது இவ்வாண்டு புதிதாகப் பாட திட்டங்கள் வரையறுக்கப்படுவதால், சீக்கிரத்தில் 'சிலபஸ்' தயார் செய்யப்பட்டு, அறிவித்து இனி அடுத்த வருஷம் முதல் திட்டவட்டமாக ஜூன், ஜூலைக்குள்ளேயே எல்லாப் புத்தகங்களும் வெளிவந்துவிட ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அதோடு தேசப்பற்றை வளர்க்கும் புஸ்தகங்களை அதிகமாகப் பாட புஸ்தகங்களாக வைக்க வேண்டும்.

இன்னும் நான்—டீச்சிங் ஸ்டாப்புக்கு மேல் உத்தியோக உயர்வு இல்லாததால் 5 பேர்களுக்கு ஒரு யு.டி.ஸி. நியமிக்க வேண்டும். இன்னும் அதிகமாக பி.யு.ஸி. வகுப்புகள் திறக்கப்பட வேண்டும். ஸெலக்ஷன் இல்லாததால், அடுத்த வருஷத்தில் அதிகமான மாணவர்கள் அவ்வகுப்புக்கு வரக்கூடுமாதலால், பி.யு.ஸி. வகுப்பை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI A. SUARES : Mr. Speaker, Sir, while, supporting the Demand for Rs. 29.25 crores under Education, I wish to congratulate the Hon. Minister for Education and Finance for having provided as large a sum as Rs. 29 crores for Education in spite of the heavy demands made by the National Emergency. Government is rightly of the view that the present tempo of development in respect of schemes relating to Education should be maintained.

Compulsory primary education has now been extended to cover all areas in the State and about 7 lakhs of pupils would have been benefited by the scheme by the end of the ensuing school year. There is now a general awareness of the value of education even in rural areas. The provision of midday meals to pupils in elementary schools has helped to a great extent the rapid spread

[Srimathi A. Suares]

[14th March 1963]

of scheme of compulsory primary education. Provision of the free school uniforms has also made schooling attractive. The major responsibility for the implementation of the compulsory education scheme now vests in the Panchayat Union. So unless these Panchayats are made aware of the factors relating to the scheme, they will not be able to cope with it. The aim of compulsory primary education is to attain permanent literacy within a period of five years. This might appear to be a simple problem but it is really a complete problem. There are two great evils that have to be guarded against. One is stagnation and the other is wastage. By stagnation is meant detention of a pupil for more than two years in the same class. A pupil may fail once, that may be allowed, but failure for the second time in the same class is serious. The pupil stagnates and consequently cannot gain permanent literacy within five or six years. The other evil is wastage. In this case, the pupil does not reach Standard V at all but falls away in one of the earlier standards. This is called wastage because not only does the pupil fail to secure literacy, but it is a waste of public money spent on the maintenance of the school, which produced no results. The main responsibility for the standards of education in the Elementary School rests with the teachers, who are directly responsible for the educational standards, but the co-operation of the parents and the surveillance of the inspecting agency are absolutely necessary. So let us not aim merely at quantitative expansion but also qualitative standards of education. Our Government have taken a number of measures to provide qualitative standard of education.

9-30
a.m.

At the last Budget Session the question of the pattern of secondary education was discussed. The new 10-year pattern had been tried out and S.S.L.C. candidates of the X Standard appeared for the Government examinations in March 1962. The pupils of Anglo-Indian Schools also appeared for the new scheme examination in November 1962. Government is rightly reconsidering whether the Secondary Course should not go back to the 11 years pattern. In the case of Anglo-Indian schools a decision has been taken already. This year the X Standard pupils will not take a public examination in November this year but will go on to the XI Standard with the same new syllabus and take the examination next year, i.e., November 1964. This seems to be the right course and will probably be applied to the S.S.L.C. system also in the coming academic year.

We learn that the future educational policy of the State is being discussed by a Special Committee and when its decisions are placed before this House by the end of this session, we hope that firm policies would be taken with regard to secondary as well as university education so that frequent changes may be avoided.

When the new Constitution came into force in 1950, a respite was given to Anglo-Indian Education for a period of ten years and the same grants allotted in previous years were allowed with a small reduction at certain intervals. This reduction, I am pleased

14th March 1963] [Srimathi A. Suares]

to say, the Madras Government did not enforce. In 1960 there was no reduction in grants though the protection period has ended. In 1961 the Madras Government was pleased to extend the period by another three years, that is, up to the end of 1963.

In the meantime, the Madras Pay Commission's scales of pay came into force in the S.S.L.C. Schools. The scales of pay for secondary grade teachers and graduate assistants were increased considerably. In fact, in some cases the scales were higher than the scales in force in the Anglo-Indian Schools. For example, the secondary grade teacher in the S.S.L.C. schools now gets a basic pay of Rs. 90 while the Anglo-Indian teacher gets Rs. 80. The Graduate-assistant in the S.S.L.C. school starts on Rs. 140 while the Anglo-Indian Graduate-assistant starts on Rs. 150. Thus we see that the difference in salaries is negligible after the Pay Commission's scales of pay came into operation in the S.S.L.C. schools.

The rate of fees in the Anglo-Indian schools is very much higher than that in the S.S.L.C. schools. For example, a Tenth Standard pupil in an Anglo-Indian school pays from Rs. 10 to Rs. 15 per month while a Tenth Standard S.S.L.C. pupil pays only Rs. 5-25. With an increased fee collection, the net cost of the school comes down and consequently the teaching grant is lower. The teaching grant in the S.S.L.C. schools is now 66 and 2/3rd per cent of the net costs while in the Anglo-Indian schools, it can be anything above 50 per cent according to the merits of the case.

When the position is reviewed before the next Budget is prepared, I request that the Government may be pleased to consider Anglo-Indian Education as a part of the general pattern of education in the State and allot the same grants as has been paid in previous years but without fixing a time-limit. This year's Budget provides for an allotment of about Rs. 9,99,000 for Anglo-Indian education while last year's revised estimate showed a sum of about Rs. 10,07,000. A sum of Rs. 10 lakhs out of the total expenditure of about Rs. 20 crores works out to a percentage of 0.34 which, I consider, is comparatively a small sum of money.

In making this request, I would like to recall a few statements made in the past. On the 7th August 1959, the Prime Minister was pleased to state on the floor of the Lok Sabha that facilities for Anglo-Indian schools should be maintained and, if necessary, added to. This was during the debate on the Resolution to include English in the Eighth Schedule of the Constitution. In March 1960 the Chief Ministers of the country met. This was soon after the protection period had ended. They were of the opinion that facilities for Anglo-Indian schools should be continued though the Constitution was not amended. In November 1961, the then Education Minister of the Madras Government gave an assurance to the Heads of Anglo-Indian schools that the Madras Government considered Anglo-Indian education as their own problem and not as a separate problem. He added that the standards of this type of education would be maintained and also improved.

[Srimathi A. Suares] [14th March 1962]

*The Anglo-Indian schools represent a system of education that is unequalled in its service to the country and to education generally. These schools represent the only uniform system of education throughout the country. They are a boon to all Central Government servants of all communities. The Government servants who are liable to be transferred from one end of India to another, look upon these schools as the only guarantee for the continuance of the education of their children. These schools pay special attention to character-building and inculcation of qualities like leadership, discipline and civic stability.

Expenditure on Anglo-Indian education has been reduced from Rs. 13½ lakhs in 1946 to Rs. 10 lakhs in the present day. No new school has been opened for the last 17 years and more but a few middle schools have been upgraded after the abolition of the middle school government examination. The expenditure on Secondary Education in the whole country has risen by about 700 per cent and the expenditure on Anglo-Indian education in this State has fallen by Rs. 3½ lakhs. There is need for expansion of our schools, for our schools are crowded and their strength has been doubled or even trebled in some cases.

I plead once again that aid may be given to Anglo-Indian schools according to their needs without fixing any time-limit. Anglo-Indian schools are educating not only Anglo-Indians but also thousands of non-Anglo-Indian children. The clamour for admission in the Anglo-Indian schools each year, is a sign of the high standard and the popularity of the schools. Anglo-Indians form an integral part of the Indian Nation. They have sacrificed their lives side by side with their non-Anglo-Indian brethren in the present Chinese war. They will offer their services as Home Guards to protect their country in this time of crisis.

Sir, this question of Anglo-Indian education will have to be reviewed in a few more months and once again I request the Government to consider it on its merits and to allow these schools to expand normally to provide for the education of the school-going population. Thank you, Sir.

*திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் தலைவர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் கொடுத்துள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து கல்வி சம்பந்தமான என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். நம்முடைய மாணவர்களுடைய கல்வித் தரமானது குறைந்து வருவதாக மேல் நிலையில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் நம்முடைய மாநில கல்விக் கொள்கைக்கு ஏற்பட்ட நோய்தான். நம்முடைய மாநிலக் கல்வித் திட்டத்தைப் பற்றிக்கொண்ட அந்த நோயானது 1952-ம் வருஷத்திலிருந்து நானது வரையில் வளர்ந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. இன்றைக்கு ஒரு கொள்கை, நாளைக்கு ஒரு கொள்கை, இன்றைக்கு ஒரு பாட திட்டம், நாளைக்கு அதுவே வேறு விதமாக மாற்றப்படும் நிலை, பள்ளிக்கூடத்தில் எப்படிச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும், எப்படி பாட திட்டங்கள் இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பரிட்சை செய்வதிலேயே கடந்த பத்தாண்டு காலத்தையும் கழித்து வந்திருக்கிறோம். இப்படி நம்முடைய கல்விக் கொள்கையிலே ஒரு சரியான, உறுதியான முடிவு இல்லாத காரணத்தினால், இத்தகைய

14th March 1963] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

ஒரு தரக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறதோ என்று அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது.

இரண்டு தினங்களுக்கு முன்பு நான் கடலூருக்குச் சென்றிருந்தேன். பகல் இரண்டு மணி அளவில் ரோட்டில் ஆயிரக்கணக்கான சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளும், வயதானபெண்களும் நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். ரோட்டில் இரண்டு வரிசையிலும், ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் மார்ச் மாத வெயிலிலே நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருந்த காட்சியினைக் கண்டு, அதற்குக் காரணம் என்ன என்று அங்கிருந்த ஆசிரியரைக் கேட்டேன். அவர் சொன்னார் “வருகிற வாரத்தில் நம்முடைய முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே வர இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வரும்போது வரவேற்பு கொடுப்பதற்காக மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கிறோம்” என்று சொன்னார். அதைக் கேட்டவுடன் எனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்பட்டுவிட்டது. முதலமைச்சருக்கு வரவேற்புக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். அதற்காக 17-ம் தேதி வரவேண்டிய முதலமைச்சருக்காக, 12-ம் தேதியிலிருந்தே பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் மாணவர்களை, அதுவும் பரீட்சைக்காக விழுந்துவிழுந்து படித்துக்கொண்டிருக்கும் மாணவர்களை, வேகாத வெயிலில் நிறுத்தி வைத்துத்தான் முதலமைச்சர் அவர்களுக்குப் பாராட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமா? என்று நான் அந்த ஆசிரியர்களைக் கேட்டுவிட்டுத்தான் வந்தேன். ரஷ்யா, சீன போன்ற வெளிநாடுகளில், தலைவர்களுக்கு எப்படி எப்படி உபசாரம் கொடுப்பது, அவர்கள் வருகின்றபோது எப்படி எப்படி கொடிகாட்டுவது போன்ற அரசியல் கருத்துக்கள் எல்லாம் சிறு சிறு பிஞ்சு உள்ளங்களிலே புகுத்துவதற்குத் திட்டம் இருக்கிறது. நம்முடைய நாடு ஜனநாயக நாடு. இங்கே அதற்கு அவசியமென்ன? நம்முடைய முதலமைச்சருக்கு, நல்ல வரவேற்புக் கொடுக்க வேண்டியது அவசியந்தான். கடலூருக்கு கல்லூரி ஏற்படுத்திய காரணத்தாலும், தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் இருசினியரிங் கல்லூரி, மருத்துவக் கல்லூரிகளை ஏற்படுத்திவிட்ட காரணத்தாலும், மாணவர்கள் உற்சாகத்துடன் ஓடிவந்து முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு வரவேற்புக் கொடுக்கிறார்கள் என்றால், நாங்கள் உள்ள படியே சந்தோஷப்பட முடியும். இப்போது கொடுக்கப்படுகிற வரவேற்பு என்ன வரவேற்பு? “மேக் அப்” வரவேற்பா? சின்னஞ்சிறு பிஞ்சுக் குழந்தைகளின் உள்ளத்திலே ஞானப்பாலை ஊட்டுகின்றார்களா? முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு இந்த வரவேற்பு திருப்தியளிக்கிறதா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இப்படிப் பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கின்ற பிள்ளைகளை அழைத்துக் கோஷங்கள் போடச் சொல்வார்களானால் கல்வியின் தரம் குறையாமல், தரம் உயருமா என்று கேட்கின்றேன்.

இரண்டாவதாக, மதிய உணவு வழங்குவது, சீருடை அளிப்பது என்ற திட்டத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. திரு. காமராஜர் ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு அரசாங்கத்திலிருந்து பணம் கொடுத்து ஆடைகளை வாங்கி, பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கிறார்கள் என்று வெளியிலே நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். அதன் நடைமுறையைப் பார்ப்போமானால், அவரவர்கள் பிள்ளைகளுக்கு, அவர்களுடைய பெற்றோர்கள் தைத்துக் கொடுக்கக்கூடிய உடைகளை அவர்கள் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். இதுதான் சீருடை வழங்கும் திட்டமா? அதே போன்று, ‘மிட்டே மில்’ அளிக்கும் திட்டமும் முதலில் ஓரளவு வெற்றிகரமாக நடைபெற்று வந்திருந்தாலும்கூட வர வர அதன் தரமும் குறைந்துவிட்டது. சின்னஞ்சிறு பிள்ளைகளை காலையில் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன உடன் முதலாவதாகச் செய்ய வேண்டிய வேலை கிராமப் புறங்களில் விறகு பொறுக்கச் சொல்வது; பிறகு 10 பிள்ளைகள் சென்று தண்ணீர் எடுத்துவர வேண்டும். பிறகு நான்கு பிள்ளைகள் சோறு பொங்க வேண்டும். அவர்கள் படிப்பது எந்த நேரத்தில் என்று தெரியவில்லை. இதன் காரணமாக கல்வியின் தரம் குறைந்து விடுகிறது என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதிலே இருக்கக் கூடிய குறைபாடுகளைக் கவன வேண்டியது நம்முடைய கடமை.

நம்முடைய நாட்டில் கம்யூனிசமும், வேற்றுமையும் வளருகிறது என்று சொன்னால், அதற்குக் காரணம் நமது பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் பள்ளிக்கூட மாணவர்களிடையே உடையில், பணக்கார மாணவர்கள், ஏழை

[திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [14th March 1963]

மாணவர்களுக்கிடையே வேறுபாடு இருக்கிறது; “ஏழை வீட்டுப் பிள்ளை கந்தைத் துணி அணிந்துகொண்டு வருகிறான்; பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளை சிலக் சட்டை அணிந்துகொண்டு வருகிறான்; இதைப் பார்க்கின்ற ஏழை வீட்டுப் பிள்ளையின் உள்ளத்திலே வித்தியாசம் தோன்றிவிடுகிறது,” என்று நம்முடைய பிரதமர் அவர்கள் ஒரு சமயத்தில் கூறியிருக்கிறார் “ஆகவே, ஏழைப் பிள்ளைகளுடைய மனத்திலுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளையும், ஜாதி வேற்றுமைகளையும் களைய வேண்டுமானால், உணவையும், உடையையும் கொடுக்கும் பொறுப்பை அரசாங்கமே ஏற்றுக் கொடுக்க வேண்டும்” என்றும் நம்முடைய பிரதமர் அவர்கள் ஓரிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சொன்னதாக நான் படித்திருக்கிறேன். அந்தத் திட்டத்தை நாம் கைக்கொள்ளாததினால்தான் இந்த வேற்றுமைகள் வளர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. பள்ளிக்கூடங்களின் நடைமுறையில் இருக்கும் குறைபாடுகள் காரணமாக, குழந்தைகளுக்கு அடிக்கடி தொல்லை கொடுப்பதன் காரணமாக, பாடத் திட்டங்களை அடிக்கடி மாற்றுவதன் காரணமாக கல்வியின் தரம் குறைந்து வருகிறது என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஹைஸ்கூல்கள் முன்பு ஜில்லா போர்டு நிர்வாகத்தில் இருந்த சமயத்தில் நிர்வாகம் எவ்வாறு இருந்ததோ அதே முறையில்தான் இன்று கலெக்டர் நிர்வாகத்திலேயும் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. முன்பு ஜில்லா போர்டு-பிரசிடெண்ட் ஒரு ஆசிரியரை மாற்ற வேண்டுமென்று சொல்லுவார் டி.இ.ஓ. அவரை மாற்றக் கூடாது என்று சொல்லுவார். அந்த முறை மிஸ்டர் இன்றும் தகராறுகள் தொடர்ந்து நீடித்து வருகிறது. இப்போதும் ரெவின்யூ இலாகாவிலே பர்சனல் அலிஸ்டென்ட் நியமிக்கப்பட்டு ஹைஸ்கூல்களை மேற்பார்வை பார்க்க வேண்டிய பொறுப்புகள் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே, மீண்டும் பழைய இடப்பாடுகள் வந்து கொண்டேதான் இருக்கின்றன. ஜில்லா கல்வி அதிகாரிகளாகத் தரமான அதிகாரிகளை நியமித்து ஹைஸ்கூல்களை அவர்களுடைய நேரடியான மேற்பார்வையில், நிர்வாகத்தில் விட வேண்டும். டிஸ்ட்ரிக்ட் எஜுகேஷனல் ஆபிஸரை, கலெக்டருடைய பர்சனல் அலிஸ்டென்டாக மாற்றுவது மூலம் நிர்வாகச் சீரழிவைத் தடுத்து அபிவிருத்தி செய்வதற்குத் தகுந்த நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அடுத்து, கல்லூரித் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்படுகிற தொகையிலே, ஏறக்குறைய 4.4 சதவிகிதம்தான் இப்போது கல்லூரிக் கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்படுவதாகக் கணக்குக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டுசுட 5 சதவிகிதம்தான் கல்லூரி மட்டத்திலே கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அடிப்படக் கல்விக்கும், நடுத்தரக் கல்விக்கும் மட்டும் ஒதுக்கப்பட்ட பணத்தின் பெரும் பகுதியைச் செலவிட்டுவிட்டு, கல்லூரி மட்டத்திலே குறைவாகச் செலவிடுவதன் காரணமாக, மாணவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் இருக்கும் நம்பிக்கைக்கு உத்தரவாதம் இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது என்று கூற விரும்புகிறேன். அதன் காரணமாகப் படிக்கின்றவர்கள் ஏதாவது வேலை கிடைக்குமா என்று வேலைக்காகப் படிப்பதை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே தவிர, படித்து முடித்தவுடன், விஞ்ஞானத்தைப் படித்துவிட்டு வந்து ரிசர்வ் செய்து தாங்களாகக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை, சக்தியை மறந்துவிட்டு, எங்காவது அப்படி டிவிஷன் கிளார்க் வேலை கிடைக்குமா என்றுதான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விஞ்ஞானத் துறையில் நம்முடைய கல்வி முறையை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும். அதற்காக நாம் செலவிடுகிற பணத்தை அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பி-பிரொபஷனல் காலேஜ் அட்மிஷன் பற்றி சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். எல்லாக் கல்லூரிகளைப் பொறுத்த வரையிலும், எஞ்சினீயரிங் கல்லூரி, மருத்துவக் கல்லூரி ஆகியவற்றுக்காக அட்மிஷன்களை அரசாங்கம் கண்காணித்து வருகிறது. ஆனால் அண்ணாமலை யூனிவர்சிட்டி சிடிக்கு மட்டும் என விதி விலக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. நம்முடைய பட்ஜெட்டிலிருந்து அண்ணாமலை யூனிவர்சிட்டி கல்விக்காகப் பணம் கொடுக்கவில்லையா? அண்ணாமலை யூனிவர்சிட்டி எஞ்சி

14th March 1963] [திரு. வெ. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

ஸீயரிங் பிரிவு அப்டிஷனைப் பொறுத்தவரை நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு என் பிடிப்பு இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். காரைக்குடியில் இருக்கும் அழகப்பா எஞ்சினீயரிங் கல்லூரியில் அப்டிஷன் அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டு இருக்கிறது. அன்னாமலை யூனிவர்சிட்யைப் பொறுத்தமட்டில் அது என் தனியாக விடப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் அறிய விரும்புகிறேன்.

தற்போது தனிப்பட்டவர்கள் யூனிவர்சிட்டி பரீட்சை எழுத வேண்டுமென்றால், முடிவதில்லை. யூனிவர்சிட்டி ஆக்ஸை திருத்தியாவது, வெளியிலே வேலை செய்கிறவர்கள், பி.எ., எம்.எ., போன்ற பட்டங்களைப் பெற ஒய்வு நேரங்களில் படித்து பாஸ் செய்ய இந்த அரசாங்கம் வழி செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த முறை நம்முடைய மாநிலத்தில் இல்லாத காரணத்தினால், தகுதி, திறமை இருந்தாலும், கல்லூரியில் படிக்க முடியாமல் வேலைக்குச் சேர்ந்துவிடுகிறவர்கள் மேலே படிக்க வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு யூ.பி.எஸ்.ஸி. நியமனங்கள் கிடைக்க வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது என்று சுட்டிக்காட்டி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. டி. கோசல்ராம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வித் துறை மான்யத்தை ஆதரித்து நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்வி அமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் ஆங்கிலம் பற்றி, போதன மொழி பற்றி அவர்கள் எடுத்திருக்கிற நடவடிக்கைகளை, அவர்கள் நினைக்கின்றவற்றை நான் பாராட்டுகிறேன். அப்படி பாராட்டுவதோடு கூட, அவர் திட்டமாக எதை நினைக்கிறார்களோ அதை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்பதுதான் என் ஆசை. ஒரு நாள் நன்றாக அவர் மனதில் இருப்பதைப் பேசுகிறார். தமிழ் போதன மொழியாக இருப்பதினால் இந்த நாட்டிற்கு எத்தகைய நிலை ஏற்படும் என்பதை ஒருபுறம் பார்க்கிறோம். ஒருபுறத்தில் யாரையோ திருப்தி செய்வதற்காக, அதற்கு நேர்மாறாகப் பேசுவதைப் பார்க்கிறேன். எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். கல்வி இலாகா போர்ட்போவியோ அவர் கையில் இல்லாமலிருந்த சந்தர்ப்பத்தில்கூட கல்வித் தரம் எந்தளவு குறைந்திருக்கிறது, எத்தளவு குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது, ஆங்கிலம் போதன மொழியாக இல்லாவிட்டால் ஒரே தேசம் என்ற நிலை எவ்விதம் வரும், தமிழ் நாட்டிலுள்ள மாணவர்கள் ஆங்கிலம் படிக்காமல் தமிழ் படிப்பார்களேயானால் கிணற்றுத் தவளைகள் போல் ஆகிவிடுகிறார்கள் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ்நாட்டில் உள்ளவர்கள் அல்லாமல் போன்ற மாநிலங்களில் எஞ்சினீயரிங்களாகவும் கலக்கர்களாகவும் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே ஆங்கிலம்தான் போதன மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று திட்டவட்டமாக சொல்லியிருந்து இன்று அதை அமல் நடத்த அரசாங்கம் திட்டமான கொள்கையை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். தமிழில் பி.எ., பட்டம் பெற்று வருகிறவர்களுக்கு அரசாங்கத்திலோ அல்லது தொழில் துறையிலோ வேலை யாவது கொடுக்கிறார்களா? இந்த நாட்டில் வசதி உள்ளவர்கள் ஆங்கிலம் படிக்கிறார்கள். வசதியற்றவர்களுக்கு 30 ரூபாய் ஸ்டைபென்ட் கொடுத்து வேண்டுமானால் படித்து வா என்று சொல்லி அவர்களை நடுத்தெருவில் நிற்க வைக்கத்தான் இந்த முறையில் நடத்துகிறார்கள். ஒன்றில் தமிழை அத்தனை பேர்களுக்கும் வைத்து விடுங்கள். அதை பாராட்டுகிறேன். சமுதாயத்தில் சிலருக்கு தமிழ் படிக்க என்று 30 ரூபாய் பிச்சைக் காச கொடுத்து அவர்கள் நாசமாகப் போகும்படி வைக்க வேண்டும், ஒரு சாரார் ஆங்கிலம் படித்து உத்தியோகம் பெறவேண்டும், இதுதான் முறையா? ஆக இப்படி இரண்டு ஜாதியை உண்டுபண்ணுகிறீர்கள். அப்படி உண்டுபண்ண வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நான் உள்பட, அமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் உள்பட, காங்கிரஸ் காரர்கள் அத்தனை பேர்களும் ஒரு தவறு செய்துவிட்டோம். அதை இன்றுகூட நிவர்த்திக்க வசதி இருக்கிறது என்று பல முறை சொல்லி யிருக்கிறேன். இந்த நாட்டிற்கு சுதந்திரம் கிடைத்திருக்கிறது. அதற்கு நாம் எவ்வளவு தியாகங்கள் புரிந்திருக்கிறோம். ஆனால் எள்ளைப் பிடுங்கிகையில் கொடுத்திருப்பதுபோல் குழந்தைகள் நினைக்கிறார்கள். இந்த

[திரு. கே. டி. கோசல்ராம்] [14th March 1963]

நாட்டு சுதந்திரத்திற்காக அமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் எவ்வளவு தியாகங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அமைச்சர் வெங்கடராமன் அவர்கள் எவ்வளவு தியாகங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் வக்கீல் தொழிலை மறந்து அதை விட்டுவிட்டு எவ்வளவு ஆண்டுகள் சிறையில் இருந்திருக்கிறார்கள், அமைச்சர் கக்கன் அவர்கள் எவ்வளவு தியாகங்கள் புரிந்திருக்கிறார்கள், அவர்கள் எவ்வளவு அடி பட்டிருக்கிறார்கள், அவர்கள் முதுகில் எவ்வளவு சவுக்கடி பட்டது, ஆக இப்படி எவ்வளவோ பேர்கள் புரிந்த தியாகத்தினால்தான் நாடு சுதந்திரம் பெற்றது என்பதை இன்றையதினம் குழந்தைகள் அறிவார்களா? எல்லா தேசங்களிலும் அங்கு நடந்த சுதந்திரப் போராட்டத்தைப்பற்றி அந்தந்த ஊர்களில் குழந்தைகளுக்கு சொல்லிக் கொடுக்காமல் இருக்கிறார்களா? ஆங்காங்கு சிலைகள் வைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றிற்கு அன்றும் அஞ்சலியும் செலுத்துகிறார்கள். சுதந்திரம் வாங்கிய மகிமை குறித்து குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். அதற்கு மாறாக இங்கு நாட்டில் பிரிவினையைப் புகுத்தும் பாடப் புத்தகங்கள், தேசத்தைத் துண்டுபோடும் தீய சக்திகள் தான் இன்று நாட்டில் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. பக்தவத்சலம் அவர்கள்போன்ற தேசபக்தர் இந்த போர்ட்போலியோவை எடுத்துக்கொண்ட பின்னராவது இதை நிவர்த்திக்க முயற்சி எடுக்கக் கூடாதா? அவர்கள் சில முயற்சிகள் செய்கிறார்கள். ஆனால் அம்முயற்சி திருவினையாக்கப் படவில்லை. தேச சுதந்திரம் பற்றி ஒரு தனி புத்தகம் போட்டு லைப்ரரியில் வைக்கப்போகிறார்களாம். ஒரு அதிகாரி சொன்னார், நாங்கள் ஒரு பையனிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டோம், திருவாடானையில் என்ன விசேஷம் என்று கேட்டதற்கு எங்கள் ஊரில் சப்கோர்ட் இருக்கிறது, முன்வீப் கோர்ட் இருக்கிறது, தாலுகா ஆபீஸ் இருக்கிறது என்று சொன்னோம். சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் இங்கு ஒரு பெரிய ரகளை நடந்ததே தெரியாதா என்று கேட்டேன். அதற்கு அப் பையன், நான் அப்போதுதான் பிறந்திருந்தேன், எவ்வளவோ பேர்கள் அடிபட்டார்கள், எவ்வளவோ பேர்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள், எவ்வளவோ லீடுகள் சூரையாடப் பட்டன என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், அப்போது நான் குழந்தை அதுபற்றி அதிகம் தெரியாது என்றான். இது பக்தவத்சலம் அவர்களின் தவறு, என் தவறு, காங்கிரஸ்காரர்களின் தவறு என்பதை நாம் பரிபூர்ணமாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அப்படி ஒப்புக்கொண்டு அதைத் திருத்த முயற்சிக்க வேண்டும். எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் பேசும்போது சொன்னார், முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வரும்போது குழந்தைகளை வெயிலில் நிற்க வைக்கிறார்கள் என்று. நான் பல ஊர்களில் பார்த்திருக்கிறேன். கேள்விப்பட்டும் இருக்கிறேன். ஆனால் அப்படி முதல் அமைச்சரின் வருகைக்காக நடப்பதாக கேள்விப்படவில்லை. நான் பார்த்தது வேறு. புதார்பக்கத்தில் பட்டப்பகல் 1½ மணிக்கு வெயிலில் குழந்தைகளை நிற்க வைத்திருந்தார்கள், ஏன் குழந்தைகளை வெயிலில் நிற்க வைத்திருக்கிறார்கள் என்று கேட்டதற்கு எங்கள் டைரக்டர் வருகிறார் என்று சொல்லுகிறார்கள். திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்ன மாதிரி முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்காக எங்கேயும் அப்படிப் போட்டிருந்தார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வருகைக்காகவோ இப்படி குழந்தைகளை கொண்டு நிறுத்துவதை நான் பார்த்ததே கிடையாது அது சாட்சாத் ஒருவருக்குத்தான் உண்டு, அது டைரக்டருக்குத்தான் உண்டு. எந்த நாட்டிலும் இதைப் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள், பொறுத்துக்கொள்ள முடியாத தவறு இது. பச்சைக் குழந்தைகளை பட்டப்பகல் 12, 1½ மணிக்கு வெயிலில் நிறுத்தி வைத்துக் 'கல்வி இயக்குனரே வருக வருக' என்று சொல்வது என்றால்.

கனம் சபாநாயகர் : அது இயக்குனர் குற்றமா அல்லது நிறுத்துபவர்கள் குற்றமா? The hon. Member should not attack the Director.

14th March 1963]

SRI K. T. KOSALRAM : I am attacking the Government. I say that Government should not allow these things.

MR. SPEAKER : The hon. Member can address the Government.

SRI K. T. KOSALRAM : I am addressing the Government through you, Sir.

MR. SPEAKER : Is there any order or any instruction of the Director that the pupils should stand like that? If there is an order like that, the hon. Member can point out that. But he should not insinuate unnecessarily individual persons.

திரு. கே. டி. கோசல்ராம் : ஒரு பெட்டி இன்ஸ்பெக்டர் நின்று கொண்டிருந்தார். குழந்தைகளை இப்படி நிறுத்தி வைக்க நீங்கள் சம்மதித்தீர்களா என்று கேட்டேன். இது மேல் அதிகாரிகள் உத்தரவு ஸார். மேல் அதிகாரிகள் உத்தரவிற்கு நாங்கள் கீழ்ப்பணிய வேண்டியிருக்கிறது என்று சொன்னார். ஆக சர்க்கார் உத்தரவாகத்தான் இருக்கிறது இது. ஆகவே சர்க்காரைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன். 'உங்கள் குழந்தைகளை இப்படி நிறுத்தி வைக்க நீங்கள் அனுமதிப்பீர்களா.' யார் குழந்தைகளையோ இப்படி நிறுத்தி வைக்க நமக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது. அப்படி உத்தரவு போட நமக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது, என்னுதான் நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அடுத்தபடியாக, சர்க்கார் அதிகாரிகள் எந்தவிதமான பப்ளிக் பங்குஷனிலும் பேசுவது கூடாது, பிரசங்கம் செய்வது கூடாது என்று ஒரு உத்தரவு, ஜி.ஓ., போடப்பட்டது. அந்த ஜி.ஓ. போட்டு இரண்டு மாதங்களுக்குள்ளாக ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகாரி மட்டும் இம்மாதிரி செய்யலாம், மற்றவர்கள் அப்படிச் செய்யக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்டது. மற்ற அதிகாரிகள் என்ன பாவம் செய்தார்கள், கல்வி இலாகாவில் உள்ளவர்கள் என்ன புண்ணியம் செய்தார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இந்த அதிகாரிக்காக மட்டும் ஒரு ஜி.ஓ., வா. இப்படி எதற்காகப் போட்டார்கள் என்று தெரியவில்லை. இப்படிப்பட்ட டிஸ்கிரிமினேஷன்ஸ் செய்ய வேண்டாம். காங்கிரஸ் சர்க்கார் நடக்கிறது, எல்லா அதிகாரிகளும் பிரசங்கம் செய்யட்டும் என்று விட்டுவிடுங்களேன். அவர்கள் அப்படி செய்துவிட்டு போகட்டும். ஒருவருக்கு மட்டும் மனப்பலி இருக்கவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆதாரக் கல்வியைப்பற்றிப் பார்க்கும்போது, இதை மகாத்தமா காந்தியடிகள் தங்களையே வாழ்க்கையின் லட்சியமாகக் கொண்டிருந்தார். அந்த முறையில் இது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அந்த ஆதாரக் கல்வி எங்கெல்லாம் இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் பிரிவினை இயக்கம் தாராளமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் மறுக்க முடியாது. எல்லா இடத்திலும் இருக்க முடியாது—ஆனால் ஒரு சில இடங்களில் நிச்சயமாக இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? ட்ரெயினிங் ஸ்கூல்களுக்கு பிள்ளைகளைச் சேர்க்கும்போது முன்பெல்லாம் ஒரு நான் அபி.ஃஷியல் கமிட்டி போட்டிருந்தார்கள். ஆங்காங்கு உள்ளவர்களாகப் பார்த்து, தேச பக்தி உள்ளவர்களாகப் பார்த்து, அவர்களுடே ஒரு அதிகாரியையும் சேர்த்து கமிட்டி போட்டிருந்தார்கள். அதன் மூலமாக நல்ல முறையில் பள்ளிகளுக்குக் குழந்தைகள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இப்போது ஒரு அதிகாரி; அவர் சர்வாதிகாரி. நான் சாட்சி சொல்லத் தயாராக இருக்கிறேன், 100 ரூபாய், 200 ரூபாய்க்குக் குறையாமல் கொடுக்கிறவர்களுக்குத்தான் அபிவிஷன். அது மாதிரிமல்லாமல் எதிர் கட்சித் தலைவரிடத்திலிருந்து கடிதம் வாங்கி வரவேண்டும்

10-00 a.m.

கனம் சபாநாயகர் : எதிர் கட்சித் தலைவரையும் கனம் அங்கத்தினர் தாக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்களா?

[14th March 1963]

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் எழுந்தார்.

திரு. கே. டி. கோசல்ராம் : எதிர் கட்சித் தலைவர் என்று சொல்லும் போது எல்லா எதிர்க் கட்சிகளையும்தான் சொல்லுகிறேன்.

(மணியடிக்கப்பட்டது).

* திரு. என். ராமசாமி உடையார் : கனம் தலைவர் அவர்களே . . .

கனம் சபாநாயகர் : தாங்கள் இப்போது பேசுவதற்குத் தயாராக இல்லையா ?

திரு. என். ராமசாமி உடையார் : இந்தக் கதையிலே கொஞ்ச நேரம் முழுகி இருந்து விட்டேன் . . . (சிரிப்பு).

இந்த 1963-64-ம் ஆண்டுக்கான கல்வி மான்யத்தை நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார். இந்த மான்யத்தை வரவேற்று என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது நான் முன்னே குறிப்பிட்டது போல நமது வருமானத்தில் பெரும் பகுதியைக் கல்விக்காகச் செலவழிக்கிறோம். மற்ற மாகாணங்களிலே கூட, எங்கேயும் இல்லாத அளவுக்கு, கல்வியின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை உணர்ந்து நாம் இந்த முறையில் செலவழிக்க முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம் என்பதை வரவேற்கிறோம். அதே சமயத்தில் பல்வேறு முன்னேற்றங்கள் இந்தக் கல்வியிலே, நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. உதாரணமாக ஒரு ஜில்லாவிலே, ஒரு தாலுகாவுக்கு ஒரு ஹைஸ்கூல் தான் முன்பெல்லாம் இருந்தது. இப்போது 20-30 ஹைஸ்கூல்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. இவைகளெல்லாம் நமது முன்னேற்றத்தைக் குறிக்கின்றன. அதே சமயத்தில் ஏராளமாகச் செலவழிக்கும்போது, எல்லாம் நல்ல முறையில் நடக்க, நல்ல முறையில் சண்காணிப்பு நடத்த வேண்டியது அவசியம் என்று சில யோசனைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மதிய உணவு போன்ற திட்டங்களையும், ஆடைச் சேரமைப்பு போன்ற அரிய-பெரிய திட்டங்களையும், எல்லா மாகாணத்திற்கும் முன்னேடியாக நின்று நாம் நடத்திக் காட்டுகிறோம். இதற்காக நமது இந்தியாவில் மட்டுமல்லாமல் வெளி நாடுகளிலெல்லாம் போம்பு பார்த்து வரும்படி நமது டைரக்டரையும் மற்றவர்களையும் அனுப்பி நமது முன்னேற்றத்திற்காக அரும்பெரும் பரடு பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதற்காக அவர்களையும்—பெயரைக் குறிப்பிடக் கூடாது என்று சொன்னார்கள்—இந்த விஷயத்திலே அவசியம் பாராட்டத்தான் கடமை பட்டிருக்கிறோம். நல்ல முறையில் . . .

கனம் சபாநாயகர் : ஒருவர் பாராட்டுவது, ஒருவர் சீராட்டுவது என்று வருகிறது. அப்படி இல்லாமல் டிபார்ட்மெண்டைப் புகழ்ந்து பேசிக் கொண்டு போகலாம்.

திரு. என். ராமசாமி உடையார் : இப்படிபல்வேறு இடங்களில் நடந்து கொண்டிருக்கும்போது இதையெல்லாம் கவனிப்பதற்கு ஒரு கமிட்டி அமைக்க வேண்டுமென்பது தான் எனது கோரிக்கை. உதாரணமாக இந்த மதிய உணவுத் திட்டம் ஏழைப் பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. ஏழைப் பிள்ளைகள் நல்ல முறையில் படித்து முன்னேறவேண்டும் என்று மனதில் வைத்து நல்ல முறையில் நடந்தால் தான் அநேக ஏழைப் பிள்ளைகள் படிக்க வசதி இருக்கும்.

சீருடை என்பது நல்ல அடிப்படையான கருத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பள்ளியில் படிக்கும்போது எல்லாப் பிள்ளைகளும் சரிசமமாகப் பழகவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட சீருடைகளும் மேலும் மேலும் அதிகமாகக் கொடுத்து நல்ல முறையில் நடப்பதற்கு ஒரு கமிட்டி, மதிய உணவு சம்பந்தப்பட்ட மட்டில்

14th March 1963] [திரு. என். ராமசாமி உடையார]

மதிய உணவு என்வயரி கமிட்டி என்று மாகாண ரீதியில்தான் இருக்கிறது, அதைப்போல ஜில்லா லெவலில் அஃபிஷ்யல்ஸ், நான் அஃபிஷ்யல்ஸ் சேர்ந்த ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்திப் பராமரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக எலிமெண்டரி எஜுகேஷன். சாதாரணமாக இந்தத் தொகையிலே பாதிப்பங்கு, 53 சதவிதம் வரையில், எலிமெண்டரி எஜுகேஷனுக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அது ஒரு பெரும் தொகை. நல்ல முறையில் ஆயிரக் கணக்கான பள்ளிகள் அமையப் பெற்று நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதிலே குறிப்பாக, நண்பர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், சிறு பிள்ளைகளை எப்படியெல்லாம் நடத்துகிறார்கள், பிள்ளைகள் எப்படி நடக்க வேண்டுமென்று போதிக்க வேண்டுமென்பதைப்பற்றி. அவைகள் யாவும் அதிகமாகக் கருதப்படவேண்டியவைகள். ஆனாலும் கூட எலிமெண்டரி பள்ளிகளில் நடைமுறைகளைப் பார்க்கும்போது பல சங்கடங்கள் கூட இருக்கின்றன. அவைகளைக் கண்காணிக்க ஒரு கமிட்டி வேண்டுமென்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணமாக சிறு பையன்கள் பள்ளிக்கு வந்து ஆஜர் குறிப்பிடும்போது, “அண்ணா, வணக்கம்” என்று சொல்லும்படி வற்புறுத்தக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட சில பள்ளிகளைப் பற்றிய செய்திகள் என்னிடம் கூட வந்தது. பள்ளிக்கு வந்தவுடன் “அண்ணா, வணக்கம்” என்று சொல்லவேண்டுமென்று பையன்களை வற்புறுத்துகிறார்கள் அங்கே உள்ள ஆசிரியர்கள். சிறு வயதில் இருக்கக்கூடிய பையன்கள் மனதில் இம்மாதிரி எண்ணங்களை ஏற்படுத்தும்படி ஆசிரியப் பெருமக்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டாம். தங்கள் விருப்பு-வெறுப்புக்களைச் சிறு பிஞ்சு உள்ளங்களில் பதிய வைக்கும்படியான முறையில் நடந்துகொள்ள வேண்டாம். எனக்கு முன்னால் பேசிய திரு. கோசல்ராம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார். பல விஷயங்களைப் பையன்களுக்கு, சிறு குழந்தைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டோம், தேச சரித்திரத்தைப் பற்றியும், சுதந்திரம் எப்படி அடைந்தோம் என்பது பற்றியும் சொல்லிக் கொடுக்கத் தவறிவிட்டோம் என்று சொன்னார். அதற்கு மாறாக இன்றைக்கு கேள்விப் பேப்பரில்கூட, திராவிட நாடு என்றால் என்ன? அதன் நன்மைகள் என்ன? என்று கூடக் கேட்கப் படுகிறது. இப்படியெல்லாம் கேட்கும்போது அரசாங்கத்தில் இதை நல்ல முறையில் கவனிப்பதற்காக வேண்டி இந்த எலிமெண்டரி எஜுகேஷனுக்குக் கூட ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்திக் கண்காணிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அதைப்போலவே சேகண்டரி எஜுகேஷன். அதற்கும் 4-ல் ஒரு பங்கு, 23 சதவிதம் செலவு செய்ய ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அதிலும் கூட நான் முன்னே குறிப்பிட்டதுபோல ஹைஸ்கூல்கள் ஏராளமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பள்ளாக்கிலே எலிமெண்டரி எஜுகேஷனைத் தான் பள்ளக் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் கண்காணிக்கிறார்கள் ஓரளவுக்கு. ஹைஸ்கூல் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் எஜுகேஷன் ஆஃபிசர் ஒருவர்தான் கவனித்துக்கொண்டு வருகிறார். இப்போது அநேக பள்ளிகளில் உபாத்தியாயர்கள் சண்டை அதிகமாகப் போய்விட்டது. அதனால் அது படிப்பின் தரத்தைக்கூட பாதிக்கிறது என்று சொன்னால் அது மிகை ஆகாது. இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை கவனிக்க உயர்ந்த முறையில் ஒரு கமிட்டி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆசிரியப் பெருமக்களையும் உங்கள் மூலமாகக் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன், தங்களுடைய விருப்பு-வெறுப்புகள், பள்ளிகளில் படிக்கக்கூடிய இளம் பிஞ்சு உள்ளங்களில் பதிய வைக்க வேண்டாம், தாய்க்கும் தந்தைக்கும் அடுத்தபடியாக உள்ளவர்கள் ஆசிரியர்கள் என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம் என்று அவர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹைஸ்கூல்கள் கிராமங்களில் ஏராளமாக ஏற்பட்டு விட்டன. அவைகளுக்கு கட்டிடங்கள் கட்ட முன்னால் பாதிப் பணம் சர்க்கார் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். இப்போது பள்ளக் டெவலப்மெண்ட் ஏற்பட்ட பிறகு எலிமெண்டரி பள்ளிகள் கட்ட அவர்கள் பணம்

[திரு. என். ராமசாமி உடையார்] [14th March 1963]

கொடுக்கிறார்கள். ஹைஸ்கூலுக்குக் கொடுப்பதில்லை. அரசாங்கமே நேரடியாக இருந்து கமிட்டி ஏற்படுத்தியோ அல்லது எந்த வித ஏற்பாடோ செய்து ஹைஸ்கூல்களுக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதற்கு உரிய பணத்தைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் தான் பள்ளிகள் இன்னும் ஏராளமாகப் பெருகும். பெருக்கக்கூடிய பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடம் இல்லாமல் போகாமல் இருக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆகையால், இப்படியெல்லாம் பணத்தைச் செலவழிக்கும்போது செலவுகளை நல்ல முறையில் கண்காணிக்க கமிட்டிகளெல்லாம் ஏற்படுத்தி அவைகளைக் கண்காணிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவ்வளவு பெரும் முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கும் இந்த அரசாங்கத்தையும், குறிப்பாக நிதி அமைச்சர் அவர்களையும் பாராட்டி, கல்வித் துறையில் இன்னும் ஏராளமாகச் செலவழிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, நல்ல முறையில் பரிசீலனை செய்து இலாகா ரீதியில் பரிசீலனை செய்து, நிர்வாகத்திலே நடக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு, கொண்டுவந்திருக்கும் மான்யத்தை ஆதரித்து எனது உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே.ஆர். ஆர்.எம். கரியமாணிக்கம் அம்பலம் : மதிப்பிற்குரிய கனம் சபாநாயகர் அவர்களே. இந்தச் சபையில் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் கல்வி மான்யத்தின்மீது கொண்டுவரப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரே பணையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்லவிரும்புகிறேன். நமது நாட்டிலே கல்விக்காக பெரும்பகுதி பணம் செலவிடவேண்டியதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வளவு பெரிய தொகை கல்விக்காக செலவிட்டாலும்கூட, இன்னும் கிராமப் புறங்களில் உயர்தரக் கல்வி பயில ஹைஸ்கூல் இல்லாமல் இருக்கிறது. குறிப்பாக எனது தாலுகாவை எடுத்துக்கொண்டால், கிராமப் புறங்களில் ஹைஸ்கூல் சத்தமாக ஏற்படவில்லை என்றுதான் கூறமுடியும். இப்பொழுது இருக்கிற முறைப்படி செண்டரான கிராமங்களில் உயர்தரப் பள்ளி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால் ஏராளமான பணத்தைச் சர்க்காருக்குக் கட்டவேண்டும். இடம் இல்லாமலாகக் கொடுக்க வேண்டும். இன்னும் பள்ளிக்கூட தளவாடங்களுக்குப் பணமும் கொடுக்கவேண்டும். இந்த நிலையிலே கிராமப்புறங்களில் இருக்கிற ஏழைகள் பணம் கட்டமுடியாத காரணத்தினால், உயர்தரப் பள்ளிகள் ஏற்படாமல் கிராமப்புறங்களிலுள்ள மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. பணம் கொடுத்தால் தான் ஹைஸ்கூல் கட்டுவோம் என்ற விதி இருப்பது பணக்காரர்களுக்கு ஆதரவாக இருக்கிறதே தவிர ஏழைகளுக்கு உயர்தரக் கல்வி அளிப்பதற்கு பயனுள்ளதாக இல்லை. உதாரணமாகப் பார்த்தால்கூட பல ஊர்களில் உயர்தரப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கல்வி அதிகாரிகள் சிபார்சு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 4, 5 வருடங்கள் ஆகியும்கூட, அதற்கு வேண்டிய பணம் கட்ட முடியாமல் இருப்பதினால், ஹைஸ்கூல்கள் ஏற்படாமல் இருப்பதை நாம் பார்க்கலாம். முன்பெல்லாம் மாணவர்களை உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் டவுன்களில் சேர்ப்பதற்கு கஷ்டப்படுகிற நேரத்திலே நகைகளையாவது அடகு வைத்து பள்ளிகளிலே மாணவர்களைச் சேர்க்கிற வாய்ப்பு இருந்தது. தங்கக் கட்டுப்பாட்டின் மூலமாக திடீரென்று நகைகளை அடகு வைத்து மாணவர்களைப் பள்ளியில் சேர்ப்பதற்கு முடியாத நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உண்மையிலேயே இந்த நாட்டில் உயர்தரக் கல்வி நல்ல முறையிலே வளரவேண்டுமென்றால் ஹைஸ்கூல் ஏற்படுத்துவதற்கு பணம் கேட்காமல் 1,000 ஜனத்தொகை இருக்கிற கிராமப் புறங்களை செண்டராக எடுத்துக்கொண்டு, அங்கெல்லாம் ஒரு ஹைஸ்கூல் வைத்துக்கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். ஒரே வருடத்தில் கொடுக்க முடியவில்லை என்றாலும் கூட, ஒவ்வொரு வருஷமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக 10,000 ஜனத்தொகை இருக்கிற இடங்களில் எல்லாம் ஹைஸ்கூல் நிறுவுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இன்னும் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் இருக்கிற கிராமங்களிலேகூட ஹைஸ்கூல் ஏற்படாமல் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் மத்திமான இடத்தில்தான் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதை வைத்துத்தான் பக்கத்தில் இருக்கிற கிராமங்களை அபிவிருத்தி செய்வதாக இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பஞ்சாயத்து யூனியன்கள்

14th March 1963] [திரு. கே.ஆர். ஆர்எம். கரியமாணிக்கம் அம்பலம்]

இருக்கிற கிராமங்களிலாவது குறைந்த பட்சம் இந்த வருஷத்தில் உடனடியாக ஹைஸ்கூல்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஒரு தொகுதியில் 20, 30 ஹைஸ்கூல்கள் இருப்பதாக எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் பேசினார்கள். என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரைக்கும், இன்னும் டவுன்களில் 4, 5 ஹைஸ்கூல்கள் தவிர மற்றைய கிராமங்களில் ஹைஸ்கூல்கள் ஏற்படவில்லை. எனது தொகுதியில் பல செண்டர்களில் உடனடியாக ஹைஸ்கூல் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மதிய உணவைப்பற்றிப் பேசினார்கள். மதிய உணவுத் திட்டத்தில் பல குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. பெரும் பகுதி இடங்களில் மதிய உணவுத் திட்டத்தை நடத்தாமலேயே பில் போட்டு பணம் வாங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். பல இடங்களில் இம்மாதிரியான குறைபாடுகளை நாம் பார்க்கிறோம். மதிய உணவு தயார் பண்ணுவதற்காக சில பகுதிகளில் சுமார் 2 மணி நேரம் பையன்களை பயன்படுத்துகிறார்கள். அப்படிப் பயன்படுத்தினாலும், அது நல்ல முறையில் நடப்பதில்லை. நல்ல முறையில் மதிய உணவுத் திட்டத்தை நடத்த வேண்டும். இல்லையென்றால், அந்தத் திட்டத்தை நிறுத்தி விடவேண்டும், அந்தப் பணம் அரசாங்கத்துக்கு மிச்சமாக இருக்குமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கிராமப்புறங்களில் இருக்கிற வாத்தியார்களுக்கு வீட்டு வசதி கிடையாது. அவர்கள் வீட்டுவசதி இல்லாமல் தனிக்கிரார்கள். 4, 5 மைல் தூரத்திற்கு அப்பாலிலிருந்து போய் பள்ளிகளை திறக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. கல்விக்காக இத்தனை அதிகப் பணம் செலவு செய்துகொண்டிருக்கிற இந்த அரசாங்கம் ஆங்காங்கு இருக்கிற கிராமப்புற வாத்தியார்களுக்கு வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு உடனடியாக இந்த வருஷத்தில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வாத்தியார்களுக்கு சம்பளம் மிகமிகக் குறைவாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. அவர்கள் கிராமப்புறங்களிலே இருந்துகொண்டு, எங்கேயாவது போய் ஒரு இடத்திலே சமையல் செய்து சாப்பிடுவதென்றால், அதிகமாகச் செலவு ஆகிறது. அவர்களுடைய சம்பளத்தை யெல்லாம் உயர்த்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பெரும்பகுதி வாத்தியார்களெல்லாம் அரசியலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு சில வாத்தியார்களைத் தவிர, மற்றவர்களெல்லாம் அரசியலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அதைத் தடை செய்ய வேண்டும். வாத்தியார்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதால் கிராமங்களிலே அதனால் பல கட்சிப் பூசல்கள் ஏற்படுகின்றன. அதைத் தடுப்பதற்கு உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். நான் எந்தக் கட்சி சார்பாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லவில்லை. எந்தக் கட்சிக்கு ஆதரவாக வாத்தியார்கள் இருந்தாலும், அதைத் தடை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நல்ல முறையிலே அவர்களையே நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எனது திருவாடானைத் தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையிலும் ஆசிரியர்கள் பயிற்சிப் பள்ளியே கிடையாது. ஆசிரியர்கள் பயிற்சிப் பள்ளி இல்லாத காரணத்தினால், ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக்குச் செல்லுகிறவர்கள் பல கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாகிறார்கள். எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் சொன்னது போல ஆசிரியர் பயிற்சி பள்ளியில் சேருவதற்கு லஞ்சம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே பிற்பட்ட நிலையில் இருக்கும் எனது தாலுகாவில் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, எனக்குப் பேசுவதற்கு இந்த சந்தர்ப்பத்தை அளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்து எனது உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. சீ. ராமலிங்கம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் கல்வி மான்யத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேசுவதற்கு அனுமதிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். நமது நாடானது கல்வியிலே ஒரு பெரிய பாரம்பரியத்தைக் கொண்டுள்ள

[திரு. சி. ராமலிங்கம்]

[14th March 1963]

நாடு. வெள்ளையர் ஆட்சிக்குப் பிறகு நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிற்பாடு புனருத்தாரணம் செய்கின்ற முறையிலே இதிலே அதிகமான அக்கரை காட்டுகிறோம் என்பது மட்டுமல்ல. கல்வியைப் பொறுத்த மட்டில் நமது நாட்டில் நல்லதொரு பாரம்பரியம் இருக்கிறது. கல்வியில் சிறந்த தமிழ் நாடு என்றெல்லாம் புகழப்பட்ட நமது நாட்டில் கல்விக்காக இப்பொழுது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அதிகமாகத் தொகையை ஒதுக்கியிருப்பது உண்மையிலேயே பாராட்டத் தக்கது. அதுவும் தேசிய நெருக்கடி நேரத்தில் கூட கல்விக்காக இவ்வளவு தொகை ஒதுக்கப்படுமா என்று ஐயப்பட்டோம். கல்வி சமுதாயத்தில் வளர்ச்சிக்கு ஒரு நல்ல மூலதனம் என்ற ஒரு நல்ல நோக்கத்தில் கல்விக்காக ஒரு பெரிய தொகையை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். சமுதாயத்தில் ஒரு பெரிய புரட்சியை உண்டுபண்ண வேண்டும், நல்ல சீர்திருத்தம் உண்டுபண்ண வேண்டும் என்பதுதான் நோக்கம். அந்த நோக்கத்தோடு கல்விக்காக பெரிய தொகையை ஒதுக்கியதை உண்மையிலேயே நாம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அந்தக் காலத்தில்

“ உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறறை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே ”

என்ற கருத்தில் படிப்பு அமைந்திருந்தது. அந்த நிலை இப்பொழுது கொஞ்சம் மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. பழைய காலத்தில் மாணவர்கள் கொடுத்து கல்வி பெறவேண்டும். உறுபொருள் கொடுக்க வேண்டும், பிறறை நிலை முனியாது கற்கவேண்டும். இன்றைக்கு அதற்கு மாறாக சீருடை, சீருணவு, சீரமைப்பு என்ற முறையில் கல்வி கற்றுக் கொடுக்கப் படுகிறது. அந்த முறையெல்லாம் கொஞ்சம் புதிதாக இருக்கிற காரணத்தினால், அதுவும் குறிப்பாக வெள்ளையர் காலத்தில் அதிகமாக கல்வியிலே அக்கரை காட்டாத நேரத்திலே பரமரத் தன்மை அதிகமாக நமது நாட்டிலே இருந்த காரணத்தினால், இருள் படர்ந்த காரணத்தினால் நமது நாட்டில் புதிய சீர்திருத்தம் உண்டுபண்ண வேண்டுமென்ற காரணத்தினால் குறைபாடுகள் சில இருக்கத்தான் செய்யும். அதற்காகக் குறைகளை மிகைப்படுத்தி அங்கலாய்த்துக்கொள்ளுகிற எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ஏதோ ஆங்காங்கு சில குறைகள் இருந்தாலும், பொதுவாக வளர்ந்துகொண்டு வருகிற நிலையைப் பார்த்து நாம் பெருமைப்படுவேண்டும். அப்படியில்லாமல் குறைகளை அதிகப்படுத்திச் சொல்லிக்கொண்டிருப்போமானால், நமது கல்வி முறை இவ்வளவு கேவலமான நிலையில் இருக்கிறதா என்று வெளியில் இருப்பவர்கள் நினைக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டுவிடும். வளர்ந்துவருகிற நிலையில் நாம் அதைப்பற்றி பெருமையாகப் பேசி மேலும் அதை வளர்க்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இப்பொழுதிருக்கும் பெரிய ஆபத்தான சூழ்நிலையிலே சின ஆக்ரமிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிற நேரத்தில், நாம் மாணவர்களுக்கு அதிகமாக வீர உணர்ச்சியை ஊட்டவேண்டும், அவர்களுக்கு நாட்டுப்பற்றை ஏற்படுத்தவேண்டும். இப்பொழுது நாட்டிலுள்ள மாணவர்களுக்கு அதிகப் படியான வீர உணர்ச்சி ஏற்படவில்லை என்றே சொல்லலாம். உண்மையில் பார்த்தால் குறைந்துகொண்டேதான்வருகிறது. அதை அதிகப்படுத்த எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. அதாவது நமது நாட்டில் மாணவர்களுக்கு வீர உணர்ச்சி வருவதற்கு கட்டாயம் பாரதியார் பாடல்களை பள்ளிக்கூடங்களில் அவர்களுக்குப் பாடமாக வைக்கவேண்டும். கட்டாயமாக மாணவர்களுடைய பாடத்தில் சிலபலில் இந்தப் பாடப் புத்தகத்தையும் சேர்க்கவேண்டும். அப்படி வைத்தால் மாணவர்களுக்கு அதைப் படித்து வீர உணர்ச்சி ஏற்படும். வீர உணர்ச்சி ஏற்படுவதோடு பிரிவினை உணர்ச்சியும் போய்விடும். “ நாமிருக்கும் நாடு நமது என்பதறிந்தோம். இது நமக்கே உரிமையாம் என்பதறிந்தோம் ” போன்ற பாடல்களைப் பாடினால் மாணவர்களுக்கு வீர உணர்ச்சி வருவதோடு பிரிவினை உணர்ச்சியும் போய்விடும். நாம் இருக்கக்கூடிய நாடு நமது என்றே தான் அவர்கள் நினைப்பார்கள். நமது நாடு ஒரே நாடு என்ற ஒரே உணர்ச்சியும் ஏற்படும். நமது நாடு நமக்கே என்று தோன்றக்கூடும். இப்படிப்பட்ட பாடல்களைப் பாலுவதற்கு மாணவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும். யாரும் அடிமை இல்லை என்ற உணர்ச்சி ஏற்படும். இதை

14th March 1963] [திரு. சீ. ராமலிங்கம்]

யொட்டி மற்றொரு பாரதி பாடலும் இருக்கிறது. அதாவது “மன்னும் இமயமலை எங்கள் மலையே, மாநில மீதினில் போர் பிரிதிலையே” என்ற பாடலும் இருக்கிறது. அவற்றையெல்லாம் மாணவர்களைப் பாடச் சொன்னால் அவர்களுக்கு வீர உணர்ச்சி ஏற்படும். அப்படிப் பாடும்போது இசையுடன் பாடும்படியாகவும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இதற்கு முன்னால் கூட மதத்தைக் கூட இசை மூலமாகவும் பரப்பியதாகத் தெரியவருகிறது. பல கொள்கைகளைக் கூட இசை மூலமாகப் பரப்பியதாகத் தெரிய வருகிறது. ஆகவே பாரதியார் பாடல்களை இசை மூலமாகப் பரப்புவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதில் அரசாங்கம் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆரம்பக் கல்வியைப் பொறுத்தவரைக்கும் இதற்குக் கணிசமான அளவில் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆரம்பக் கல்வியில் ‘decentralisation’ இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக பஞ்சாயத்து யூனியனிடம் ஆரம்பக் கல்வியைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதை மிகவும் கண்காணிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. எந்த அளவு தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த அளவு முன்னேற்றமடையவில்லை. கிராமப் புறங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களை ஆரம்பிக்கவேண்டும் என்று சொன்னாலும் பள்ளிக்கூடங்களைக் கட்டுவதற்கு கட்டிடங்களை கட்டுவதில் அக்கரை காட்டுவதாக இல்லை. (மணி அடிக்கப்பட்டு பேச்சு நிறுத்தப் பட்டது.)

(கனம் உதவி சபாநாயகர் தலைமை).

* SRI A. KUNJAN NADAR: Sir, before speaking on the general condition of education in the State, I wish to deal with the pitiable condition of the allotted teachers in Kanyakumari district.

Sir, when I spoke about the allotted teachers a year back, I got a reply from the Chief Minister that he would see that I do not come to this Assembly again. Whether I come or not, it is of no consequence to this Assembly or even to myself. Even if I or anybody do not come from Kanyakumari district, this Government has got a duty to do justice to the allotted teachers of Kanyakumari district. It is now more than six years since that area was merged with Madras. Till now there is no integration, there is no promotion, no increment in salary and not even pension to the teachers and other allotted personnel of that area. Sir, I ask is integration so difficult a matter? It is not. Integration is not only in Madras, but also in Kerala, in Mysore, in Maharashtra and even in Central Government. There are certain accepted basic principles on which integration has been done everywhere. The integration is not done here till now. It is either due to utter inefficiency of the Ministers and the Ministry or due to their callous and criminal indifference. Allotted teachers numbering about 2,000 persons in different ranks of the Department like Primary School teachers, Private School teachers, V.S.L.C. teachers and V.H. holders and trained Pandits, Vidwans, special teachers are suffering. Even Graduate teachers are not given fair treatment. Now the trend is that in primary schools, the headmasters who had served for the last 20 or 25 years as headmasters are now reverted as Assistants to work under small boys who came as teachers yesterday. We speak so much of efficiency and all that. I ask the Director of Public Instruction one question. If he is to be

[Sri A. Kunjan Nadar] [14th March 1963]

reverted as a Divisional Inspector would his efficiency increase or decrease? People who were working as Headmasters for the past 20 or 25 years are now reverted. T.C. qualifications are not recognised. The fundamental principle in integration is that this Government is the successor Government of the erstwhile T.C. State Government. It is bound to honour all the commitments of the prior Government. Teachers who are accepted as qualified by the T.C. Government must be accepted as qualified persons here also. This Government, and the Department of Education have denied that principle to us. I would say it is purposely denied. I do not want to pass any remarks on any departmental head or Minister. Shall I ask one question? Could it not be done in one hour, if the education Minister or the Chief Minister has the will to do? Make me a Minister. I will solve the problem in one hour. We know how the Ministers and Ministries are functioning. When questions of their personal interest, their communal interest or parochial cases are dealt with, files fly through the back door in lightning speed. It is done in one hour. We want no favour from anybody. We want justice, basic justice for the people who are suffering for the past six and a half years. Teachers who were told that they need not sit for tests are now told that unless they pass tests they will not get their first grade and that Juniors will not be promoted. I hear so many things about the head of the Department. It seems he has openly expressed that he does not like Kanyakumari district. Any departmental head or any Minister should not think that the Madras State is his parental property. I would like to say that we are determined to get justice. We have fought a stronger Government for 15 years for justice. We have come here for justice. We are determined to get even if it requires another 15 years struggle. We have given petitions, memoranda and waited on deputations. We, all the M.L.As. of Kanyakumari district, and one M.L.C. got together and drafted a memorandum and waited on deputations on the Chief Minister and the Education Minister. We got the usual ever-ready diplomatic reply 'பார்க்கலாம்' When? Is it after a century?

10-30 a.m. Sir, we are tired of memoranda. I say one thing. People will forget ignorance, forgive mistakes, and any number of mistakes. But if injustice is wilfully done, people will neither forget nor forgive. I want to say one thing. It is not a challenge. If we want to know the minds of the people of the Kanyakumari district there is only one way, democratic way. I am prepared to resign my seat and contest in any seat in Kanyakumari district on this issue against any Congressman including any Minister.

Sir, generally about education I want to say one word.

MR. DEPUTY SPEAKER: The hon. Member has already exceeded his time-limit.

SRI A. KUNJAN NADAR: Sir, I must be given some more time. I am representing a whole district in this Assembly and I cannot speak elsewhere.

14th March 1963] [Sri A. Kunjan Nadar]

Sir, during pre-Independence days, we were clamouring for national education. It is now 15 years and what is the lot of our education now? Is the standard of our students raised? Is the national feeling of our students raised? No. It has fallen far below. It has come down. We do not have any proper grasp of things. We do not have any settled idea about education. Every day there is something done in the Mohamed Tukhlak way and when it is half-way, there is another reform next year and so on and so forth we are experimenting with little children and tender minds. I do not blame politicians. They are bound to resort to vote-catching ways and their thoughts will go adrift as time goes on. But what was the educational head doing all these years? He is not a politician. He is there to do something for the children. In this connection, I am reminded of the story of the blind man searching for the black cat in a dark room where there is no cat. All these years our educational head has been searching for the black cat in a place where there is no cat. The Hon. Member Sri Kosalram, referred to the instance of the vanity and personal cult indulged in the Department. This crow-catching business is cultivated in this Department as an art and as a science. Teachers are trained to crow-catch the District Educational Officers. The District Educational Officers are very anxious to crow-catch their superior educational officers. A sort of personality cult is cultivated. Sir, we have even seen what has happened to the personality cult of Stalin and to-day the photos of Stalin are in the dust-bins of Russia. Our Educational Director wants his photo to be adorned and worshipped in all the class rooms. Is it to be worshipped and what for? What do the teachers say? They say that he is a super human being who brought forward midday meals. This midday meal scheme is not a new scheme. Wherever there is compulsory primary education, this midday meal scheme should come. When we compel the poor man's children to study, we must provide midday meals to them. Since twenty years in the Kanyakumari district we have this midday meal scheme. In every country in the world where there is compulsory education introduced, there is midday meal. It is part of a compulsory education scheme itself. Sir, if one sells away his property and gives the sale proceeds to the midday meal scheme for the poor students, certainly his photo is to be worshipped and I can understand it. But is it so? This photo worship is a shameful affair and I do not want this thing to happen. It is something humiliating. The Government should not create such slavish mentality among the students. The photos will one day adorn the compost pits. I feel that unless a proper educational head is there, we are not going to make any headway in education.

I congratulate the present Education Minister for his 'new trends' to introduce English in the early stage of primary education. I have got a son studying in Form I with English medium. It is a very, very good system to have English medium. I request him, without fear or favour and without vote-catching mentality,

[Sri A. Kunjan Nadar] [14th March 1963]

to do what is good for the people. I also requested him to do something for the suffering teachers of Kanyakumari. It can be done in one hour, and not more than that. Accept T.C. qualifications. Accept Pay Commission Report. Accept your own G.O. No. 710. Please do it for Heaven's sake.

கனம் உதவி சபாநாயகர் : இங்கே அதிகப்படியான கனம் அங்கத்தினர்கள் விவாதத்தில் கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புவதால் ஒவ்வொருவரும் 6 அல்லது 7 நிமிடங்களுக்கு மேல் எடுத்துக்கொள்ளாமல் உரைகளை முடித்துக்கொள்ளும்படியாக எதிர்பார்க்கப்படுகிறார்கள்.

திரு. ஏ. எஸ். தட்சிணாமூர்த்தி கவுண்டர் : கனம் சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே,

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர், இந்தக் கல்வி மானியத்தில் மூன்று மணி நேரத்தில் ஏறக்குறைய முப்பது கோடி ரூபாய் மானியமாக வழங்க இருக்கிறோம். இந்தப் பெரிய மானியக் கோரிக்கையில் எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்களில் ஏராளமானவர்கள் பல முக்கிய பிரச்சனைகளைக் குறித்துப் பேச விரும்புகிறார்கள். ஆகவே, இந்த மானியத்தின் மீதுள்ள விவாதத்தை இன்று மாலையும், தேவையானால் இரவில் கூட வைத்துக் கொள்ளலாம். இதற்கான நேரத்தைக் கூட்ட வேண்டுமென்று கனம் துணைத் தலைவர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. DEPUTY SPEAKER : There is no point of order. The hon. Member Sri Dhakshinamoorthy Gounder may now speak.

* **திரு. ஏ. எஸ். தட்சிணாமூர்த்தி கவுண்டர் :** சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று அறிவுப் பணிக்காகக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ள மானியக் கோரிக்கையை நிறைவு உணர்ச்சியோடு நான் வரவேற்கின்றேன். இந்த மானியக் கோரிக்கையில் கல்விக்காக இந்த ஆண்டில் 27 கோடியே 26 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்க வேண்டும் எனக் கோரப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே சரி பாதிக்கு மேல், அதாவது 14 கோடியே 48 லட்சம் ரூபாய் ஆரம்பக் கல்விக்காக ஒதுக்கவேண்டுமெனக் கோரப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆரம்பக் கல்வி என்று சொல்லும்போது, அது பூராவும் கிராமப் பகுதிகளுக்கே தான் சார்ந்தது என்று நான் நினைக்கிறேன். காரணம், நகரப் பகுதிகளில் இருக்கும் சிறுவர்களும், சிறுமியர்களும் ஆரம்பக் கல்வி என்ற நிலையை அவர்கள் வீட்டிலேயே தாய் தகப்பனார்களினாலேயே சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டு அவர்கள் தெரிந்துக்கொள்ளும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் கிராமப் பகுதிகளில் தாய் தகப்பன்மார்களுக்கே 100-க்கு 90 பேர்களுக்குக் கல்வி இல்லாமையினால் ஆரம்பக் கல்விக்காகச் செலவிடப்படும் பணம் முழுதும் அனேகமாக கிராமப் பகுதிகளில் வாழும் சிறுவர் சிறுமியர்களுக்காகவே தான் பயன்படும் என்கிற நிலைமையை ஒட்டி நான் இதை முழு மனதுடன் வரவேற்கின்றேன்.

அது மாத்திரமல்லாமல், சென்ற 1962-63-ஆம் ஆண்டில் தமிழ் நாட்டில் ஆரம்பக் கல்விக்காக உள்ள பள்ளிகள் 29,010-ஆகவும், அவற்றிலே பயில்கின்ற, சிறுவர், சிறுமியர்களின் எண்ணிக்கை 41:8 லட்சமாகவும் உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும்போது மனம் மிகவும் ஆனந்தக் கடலிலே திளைக்கிறது என்பதை நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

“ தவமுந் தவமுடையார்க் காகும் அவமதனை
எனையார் மேற்கொள்வது ”

என்ற குறளை நாம் படித்திருக்கிறோம். அதாவது தவம் செய்வதற்குக் கூட ஒரு தவம் வேண்டும். இல்லையென்றால், எல்லோருக்குமே அது பொருந்தாது என்பது அதனுடைய கருத்தாகும். அதனை ஒத்துத்தான் தமிழ்நாடு சர்க்காரும், அந்தச் சர்க்காரினுடைய கல்வி அமைச்சராக இருக்கும் கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்களும், கல்வி இயக்குனரும்,

14th March 1963] [திரு. ஏ. எஸ். தட்சிணாமூர்த்தி கவுண்டர்]

கல்வி இலாகாவினரும் பெரிய தவம் செய்திருக்க வேண்டும். இந்த அறிவுப் பணியைச் செய்யக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடைத்ததைப் பற்றி நான் முழு மனதோடு பாராட்டுகின்றேன்.

தவம் மட்டுமல்ல. சேக்கிழார் சொல்வார்—

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ காமன்தன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ”

என்று சொல்லி “சிவன் அருளோ” என்றும் கூடச் சொல்வார். (ஒரு கனம் அங்கத்தினர் குறுக்கீடு) பூராய் பாட்டும் வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டேன்.

“பொறுப்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ
சிவன் அருளோ”

என்று கூறுவார். அதைப் போல இந்த வாய்ப்புப் பெற்றுள்ள சர்க்காரும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களும், இலாகாவினரும் புண்ணியம் தான் செய்திருக்கவேண்டும். காரணம் என்னவென்றால் 90 சத விதத்தினர் கல்வி அறிவில்லாதிருந்த நிலைமையில் தான் நம் நாடு சுதந்திரம் அடைந்தது என்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஒருநிலைமையாகும்.

அந்த நிலைமையில் சாதாரணமாக ஒருவனுக்கு உணவு அறுசுவை உண்டி கிடைக்கலாம்.

“அறுசுவை உண்டி அமர்ந்து இல்லாள் ஊட்ட” என்ற வளமுடையவனாக இருக்கலாம். அப்படியே கம்பர் சொல்வது போல,

“திங்கனும் கரிது என்ற வெண்மை தீற்றிய
சங்க வெண் சதையுடைத் தவள மாளிகை”

கட்டிக் கொண்டிருக்கலாம். உடுப்பதற்கு நல்ல வெண்பட்டுத் துகில்பல உடையவராக இருக்கலாம்.

இப்படி ஒரு மனிதன் தன் வாழ்நாளில் பெறுகிற ஆடை, அணி, இல்லம், இல்லாள், அறுசுவை உண்டி ஆகிய எல்லாம் நிரம்பப் பெற்றிருந்தாலும் அவை மட்டுமே அவன் வாழ்க்கையில் நிறைவை உண்டு பண்ண முடியாது. வாழ்க்கை என்றால் ஒரு குறிக்கோள், ஒரு லட்சியம் வேண்டும். அறிவைப் பெறுவதே அந்த லட்சியமாகும். இதைத்தான் குமரகுருபரர்

“அறம்பொரு ளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும்—உறுங்கவலொன்
நூற்றுபிடிங் கைகொடுக்குங் கல்லியினாங்கில்லை
சிறுயிர்க் குற்ற துணை”

என்று சொன்னார். அதற்கொப்ப இந் நாட்டு மக்களுக்கு அறிவைக் கொள்ததும் புண்ணிய காரியத்தை மேற்கொண்டிருக்கின்ற நம் அரசாங்கத்தின் லட்சியத்தையும் உறுதியையும் கண்டு நாம் பெருமைப்படலாம். கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்களும், கல்வி இலாகா அதிகாரிகளும், கல்வி இலாகா இயக்குனர் அவர்களும் பெருமைப்படலாம்.

அடுத்த கட்டாய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டுவந்து ஆறு வயது முதல் 11 வயது வரை உள்ள மாணவர்கள் அத்தனை பேர்களுக்கும் ஆரம்பக் கல்வி கொடுப்பது என்பதற்கான நடவடிக்கையை மேற்கொண்டிருப்பது இந்த அரசாங்கத்தின் மகத்தான பணியாகும். நம்முடைய அடுத்த தலைக்கட்டு—எங்கள் பக்கத்தில் அடுத்த ஜெனரேஷன் என்பதற்குத் தலைக்கட்டு என்பார்கள்—நிச்சயமாக நம்மிடையே 50 அல்லது 60 சத விதம் படித்தவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று பெருமைப்படுவதற்கு இது வழிகோலுவதாகும். இத்தகைய அறிவு வளர்ச்சிப் பணியைத் தவிர மேலான வேறு நல்ல பணியே கிடையாது. இந்தச் சீரிய பணியை மேற்கொண்டு திறம்படப் பணியாற்றி வருகிற தமிழ்நாட்டு சர்க்காரை நான் பாராட்டி இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இதோடு அமைகிறேன். மேற்கொண்டு கல்விக் கொள்கையைப் பற்றிய விவாதம் இந்தச் சபையில் வரும்போது பேசலாம் என்று என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[14th March 1963]

* **திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம் :** கனம் சட்டமன்ற உபதலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற கல்வி இலாகா மானியக் கோரிக்கையை நான் ஆதாரித்து ஒரு சில வார்த்தைகளைக் கூற விரும்புகிறேன். கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை இருபத்தேழு கோடிக்கு மேலாகும். அதில் ஆரம்பக் கல்விக்காக 50 சதவிகிதத்துக்கு மேலாக அனுமதித்திருப்பதைப் பார்க்கும்போது இந்தத் தமிழ்நாட்டில் இருக்கிறவர்கள் அத்தனை பேர்களும்—கல்விக்கான கோரிக்கைகள் இருக்கிற நிலைமையை விரட்டியடிப்பதற்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக இருக்கும் என்று வலியுறுத்தி நான் இந்த அரசாங்கத்தை அதற்காக பாராட்டுகிறேன். எப்படி குழந்தை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளருகிறதோ, அப்படி நம்முடைய மாநிலத்தில் கல்வியாகிய குழந்தை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து வருகின்றதென்றால் அதை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆறு வயது முதல் 11 வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகள் அத்தனை பேர்களும் மூன்றுவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்திற்குள்ளாகக் கட்டாயக் கல்வித் திட்டத்தின் கீழ் கொண்டுவரப்படுவார்கள் என்ற நிலைமையை இந்த அரசாங்கத்தார் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். ஏதோ உண்டி கொடுத்தோம், உடை கொடுத்தோம், உறைவிடம் கொடுத்தோம் என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் எதிர்காலத்தில் இந்த நாட்டின் பொறுப்புமிகு பிரஜைகளாகப் போகிற குழந்தைகளுக்குத் தக்க கல்வி கொடுக்கவும் பலபல திட்டங்களை உருவாக்குகிற இந்த அரசாங்கத்தை யாரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இனிமேல் இந்த நாட்டிலே “அ” என்ற அட்சரம் கூடப் படிக்கத் தெரியாத கபோதிகள் இல்லை இல்லை என்று நாடுமல்லாம் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலை நல்ல முறையில் உருவாகி செயல்பட்டு வருகிறதைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். சென்ற ஆண்டு 28 ஆயிரம் பள்ளிகள் இருந்தன என்றால் இந்த ஆண்டு 29 ஆயிரம் பள்ளிகளாக வளர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். அதில் 27 ஆயிரம் பள்ளிகளில் உணவு அளிக்கும் திட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. 37 லட்சத்து நாற்பத்தோறு ஆயிரம் பள்ளி செல்லும் மாணவர்கள் இந்தத் திட்டத்தில் பயனைப் பெறுகிறார்கள். ஒரு கோடியே முப்பத்தேழு லட்சம் ரூபாய் மதிய உணவுக்காகச் செலவிடுகிறோம் என்று சொல்லும்போது இது நாம் மிகவும் பாராட்டும் வகையில் இருக்கிறது. அகில இந்தியாவுக்குமே நம்முடைய மாநிலத்தில் செயல்பட்டு வருகிற இத்திட்டம் ஒரு முன்னோடியாக இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். இது நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு மட்டுமல்ல இந்த மாநிலத்தில் உள்ள அத்தனை மக்களுக்கும் பெருமை அளிக்கக்கூடிய ஒன்றாகும். இவ் விலாகாவைத் திறம்பட நடத்துகின்ற கல்வி இலாகா இயக்குனருக்கு பெருமை அளிக்கக் கூடியது. அதோடு செக்ரடேரியட்டில் இருந்து பணியாற்றக்கூடிய அதிகாரிகளுக்கும் பெருமை அளிப்பது. குறிப்பாக இவ்விலாகா டெப்டி செக்ரடரியாக இருந்து பணியாற்றுகின்ற அம்மையார் போன்றவர்களுடைய நிர்வாகத்தில் இன்னும் சிறப்பான பணிகளை எல்லாம் இவ்விலாகா புரிய இருக்கின்றது என்ற நம்பிக்கை என் போன்றவர்களுக்கு இருக்கின்றது.

கட்டாய ஆரம்பக் கல்வித் திட்டத்தை நாம் மேற்கொண்டிருப்பதினால் அத்துறையில் 6-வது வயது முதல் 11 வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்களுக்குப் போதிக்கக் கூடிய ஆசிரியர்கள் நமக்கு நிறையத் தேவைப்படும். இதில் நான் ஒன்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் திட்டப்படி சிறிது சிறிதாக ஹைய் கிரேட் டீச்சர்ஸ் டிரையினிங் கொடுப்பது குறைக்கப்பட்டுவிடும் என்று கண்டிருக்கின்றது. ஆசிரியர்கள் என்றால் குறைந்தபட்சம் செகண்டரி கிரேட் பயிற்சி பெற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பது நோக்கமாக இருக்கலாம். ஆனால் இன்றைய தினம் எத்தனையோ ஏழைப் பெண்கள் இ.எஸ்.எல்.ஸி. வரை படித்து விட்டு, ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்று இளம் சிறுவர்களுக்கு கல்வி கற்பிக்கும் பணியை மேற்கொண்டு மிக்க வறுமைவாய்ப்பட்ட தங்கள் குடும்பத்திற்கு ஓர் ஆதரவாக இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இந்த அளவு படிப்பதற்குக் கூட அவர்கள் படுகிற கஷ்டம் நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியாதது அல்ல. ஆகவே பெண்களைப் பொறுத்த வரையிலுமாவது

14th March 1963] [திருமதி ராஜாத்தி குஞ்சிதபாதம்]

இத்திட்டம் நீடிக்கப்படுவதோடு என்னுடைய ஒரு யோசனை என்னவென்றால் இனி ஆரம்பக் கல்வியைப் போதிக்கக் கூடிய ஆசிரியர்கள் அத்தனை பேர்களும் பெண்களாகவே அமையக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதுதான். ஆறு வயது வரை தம்முடைய தாய் அன்பிலேயே வளர்ந்து வந்த குழந்தைகளுக்கு பள்ளிக்கு வந்தவுடன் சிறிது காலமாவது தாய் அன்புடனேயே போதிக்கக் கூடிய ஆசிரியர்களாகப் பெண்களே பணியாற்றத்தக்க வகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் பெண்களுடைய கல்வி விஷயத்தில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டி வருகிறார்கள் என்பதை நான் உணர்வேன். பெண்களுடைய பள்ளிக் கட்டிடங்களுக்காக 40 திட்டங்களை அனுமதித்திருக்கிறார்கள். வருஷத்திற்கு எட்டு பள்ளி வீதம் இத்திட்டம் செயலாற்றப்படும் என்கிறபோது நாம் பெருமைப்படுகிறோம். அவர்கள் இத்துறையிலும் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இறுதியாக செலக்ஷன் பரிட்சையைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை. இனி செலக்ஷன் என்று வடிகட்டும் வழக்கமே இருக்காது என்று அவர்கள் அறிவித்தப்போது இந்தநாட்டில் உள்ள அத்தனை பெற்றோர்களும் அமைச்சர் அவர்களை வாழ்த்தியிருப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. காரணம் இந்த செலக்ஷன் பரிட்சை என்றாலேயே பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தார்கள். எனக்குத் தெரியும். எங்கள் தெருவிலேயே நடந்திருக்கிறது. தேர்தல் பரிட்சை வருவதும் ரிசல்ட் போடுவதும்—தாம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவிலே என்பதற்காக மூட்டைப் பூச்சி மருந்தைத் தின்று பிள்ளைகள் உயிரை விடுவதும் இந்தத் துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாது பெற்றோர்கள் வருந்துவதும் பல்விடங்களில் பார்த்திருக்கிறோம். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் விடுதலை பெறுவதற்கு எப்படி பல தியாகங்கள் துணை புரிந்தோ அப்படித்தான் செலக்ஷன் பரிட்சையில் இருந்து விடுதலை பெற அரசாங்கத்தாருடைய மகத்தான பணி துணை புரிந்திருக்கிறது. பரிட்சையைப் பற்றிக் கவலையில்லை. பிள்ளை போனால் எங்கள் போன்றவர்களுக்குப் பிள்ளை கிடைக்குமா? ஆகவே செலக்ஷன் பரிட்சையை அடியோடு ரத்து செய்துவிட்ட இந்த அரசாங்கத்தை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பாராட்டி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு கே. ஏ. மதியழகன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வித் துறை மானியத்தின் மீது வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்துப் பேசுகையில் முதலாவதாக இந்த ஆண்டு உயர்நிலைப் பள்ளியில் நடத்தப்படுகிற பரிட்சை மூலம் வடிகட்டுகிற முறையை ரத்து செய்திருக்கிற காரியத்தை நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். இதற்குக் கல்வி இலாகா அதிகாரி கொடுத்திருந்த விளக்கத்தையும் நமது அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருந்த காரணத்தையும் பார்த்த நேரத்தில் பூரித்துப் போனேன். கடந்த பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் நான் மாணவ இயக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில் நுங்கம்பாக்கம் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு எதிராக—காலஞ் சென்ற திரு. ஜீவாநந்தம் அவர்களும் திரு. சண்டே அப்சர்வர் பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களும் நானும்—வடிகட்டுகிற முறையை ஒழிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே கிளர்ச்சி நடத்தினோம். தமிழ்நாடு முழுவதும் அப்போது உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் நடத்தப்பட்ட கிளர்ச்சி என்னினைவிற்கு வந்தது. இந்தச் சர்க்கார் எப்போதுமே செய்கிற காரியங்களைக் காலம் தாழ்த்தியேதான் செய்வார்கள். இருந்தாலும் “It is better to be late than never” என்றபடி இப்போதாவது இந்த ஞானேதயம் சர்க்காருக்கு வந்ததே என்ற முறையில் என்னுடைய பாராட்டுதல்களை உங்கள் மூலமாக சர்க்காருக்கு அளிக்கிறேன்.

அதோபோல நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பரிட்சையை ரத்து செய்து மிக்க தைரியமாக வெளியிட்டுள்ள கருத்தைப் பாராட்டி ஒரே ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி மட்டும் பேசி என் உரையை முடிக்கலாம் என்று கருதுகிறேன்.

தமிழ் போதனை மொழிக் கொள்கையைப் பற்றி இந்த அரசாங்கத்திற்கு உறுதியான ஒரு கொள்கை இல்லை என்று ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. கோசல்ராம் அவர்கள் விளக்கமாகச் சொன்னார்.

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

[14th March 1968]

நானும் அதைப்பற்றி இந்த அரசாங்கத்தைக் கொஞ்சம் யோசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசாங்கத்திற்கு அதில் உறுதியான ஒருகொள்கை கிடையாது என்று கேள்வியாகவே கேட்க விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு வட்டார மொழிகள் கல்லூரிகளில் போதனா மொழியாக ஆக்கப்படவேண்டும் என்பது முடிவாகிவிட்ட ஒரு விஷயம். அதிலே விவாதமே இல்லை. ஆட்சி மொழிக் கமிஷன் சரி இன்னும் யூனிவர்ஸிடி கிரான்டு கமிஷனும் சரி விவாதத்திற்கு இடமில்லாதபடி அந்தக் கொள்கையை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மத்தியக் கல்வி அமைச்சர் ஸ்ரீமாலி அவர்களும் இந்த அரசாங்கத்தின் முன்னாள் கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் இந்நாள் கல்வி அமைச்சர்கள் அவர்களும் ஒத்துக்கொண்டுள்ளார்கள். தமிழிலேயே பாடபோதனை அளிக்கப்படவேண்டும் என்கிற கொள்கையை இந்த மன்றம் 1946-ம் வருஷத்திலேயே முடிவு செய்திருக்கிறது. திரு. அவினாசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள் அப்போது கல்வி மந்திரியாக இருந்தார். அத்திட்டப்படி கோவை முதலிய மூன்று கல்லூரிகளில் தமிழிலேயே பாடபோதனைப் அளிக்கும் திட்டம் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

அதற்கு பிறகு திரு. கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இந்த அரசாங்கத்தின் கல்வி மந்திரியாக இருந்தபோது கல்லூரிகளில் போதனா மொழியாகத் தமிழை ஆக்குவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த மாமன்றத்தின் ஒப்புதலைப் பெறுவதற்கு இந்த அரசாங்கத்தாலேயே தயாரிக்கப்பட்ட ஒரு வெள்ளை அறிக்கையின் படி இந்த மன்றம் விவாதித்திருக்கிறது. அந்த வெள்ளை அறிக்கையின் அப்போதே திட்டவட்டமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“The order issued by Government in April 1959 and now under implementation marks the beginning of a change-over, the necessity for which has been accepted by all academic authorities of India for over two decades. The actual terms of the order were settled, not only after detailed consultation with the Vice-Chancellors of the two Universities in this State but also with their assent. The Government hope that this memorandum will set at rest the doubts that have been expressed about the wisdom of their policy and that the whole-hearted co-operation of the Universities and aided colleges will be vouch safed to them in its implementation.”

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தோடு இன்னொரு இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வாசகங்களை கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1959-ம் ஆண்டு போதனாமொழி பற்றிய சர்க்கார் உத்தரவில்

“For the order to commence effectively during the year 1963-64 all necessary preparations will have to be completed before the year 1962-63.”

என்றும் இருக்கிறது. நான் ஒன்றே ஒன்றை அமைச்சர் அவர்களிடம் கேட்கிறேன். அன்றைக்கு ஆளும் கட்சியாக இருந்தது தானே இன்றைக்கும் ஆளும் கட்சியாக இருக்கிறது? அமைச்சர் அவை மாறலாம். கல்வி அமைச்சர் வேறுக இருக்கலாம். ஆயினும் அன்றைக்கு எந்தக் கட்சி நிர்வாகத்தில் இருந்ததோ, அதே காங்கிரஸ் கட்சி தானே இன்றைக்கும் நிர்வாகத்தில் இருக்கிறது? அன்றைக்கு எந்தக் கட்சி அமைச்சர் கல்வி இலாகா பொறுப்பை வகித்து வந்ததோ, அதே காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த ஒருவர் தானே இன்றைக்கும் கல்வி இலாகா அமைச்சராகப் பணியாற்றி வருகிறார்? அப்படியிருக்க இந்த மாமன்றம் முடிவு செய்து சம்மதம் தெரிவித்த விவகாரத்தை மாற்ற உங்களுக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது? கோவை கல்லூரியிலே தமிழ் போதனா மொழியாக அன்றைக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டபோது யாரும் அது ஒரு பரிசீலார்த்த திட்டம் தான் அதன் முடிவைப் பொறுத்துதான் இதர கல்லூரிகளில் தமிழ்

14th March 1963] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

போதனமொழியாக்கப் படுகிற கருத்து பரிசீலனை செய்யப்படும் என்று சொல்லவில்லை. அன்றைக்குத் திட்டவட்டமாக கோவைக் கல்லூரியில் தமிழை போதன மொழியாக ஆக்கியபோது இதே அடிப்படையில் நம் மாநிலத்தில் உள்ள கல்லூரிகள் யாவும் 1963-ஆம் ஆண்டு தமிழில் போதனை அளிக்கும் கல்லூரிகளாக மாற்றப்படும் என்ற வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டது. அந்த வெள்ளை அறிக்கையிலேயே

“ It is essential to treat the course in the Pilot College as the model of a definite pattern which is proposed to be followed throughout the State within a specified period of time and not as an experimental course, which may or may not lead to State-wide change-over in the foreseeable future. ”

என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி முடிந்து போன ஒரு விவகாரத்தை இன்றைக்குப் பல்லாயிரக் கணக்கான மாணவர்களும் இந்த நாட்டின் எதிர்கால வாழ்வும் பாதிக்கப்படுகிற அளவுக்குக் கோவைக் கல்லூரியில் பரிசார்த்தமாகத்தான் மேற்கொண்டோம் என்றும் இத் திட்டம் எல்லா கல்லூரிகளிலும் அமுலாக்கப்படாது என்றும் சொல்லக் காரணம் என்ன?

தாய் மொழியிலேயே போதிக்க முடியாது என்று ஒரேயடியாகத் தாய் மொழியை வெறுக்கிறவர்களைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. அவர்கள் கருத்து எனக்கு முரணாக இருந்தாலும் கொள்கை நேர்மைக்காக நான் பாராட்டுகிறேன். அவர்களால் நம்முடைய தாய்மொழிக்குப் பெரும் தீங்கு ஒன்றும் ஏற்படுவீடாது. ஆனால் “என்னவிடத் தமிழில் பற்றுள்ளவர்கள் இருக்க முடியாது,” என்று சொல்லிக் கொண்டு, மிக்கத் தமிழ் மொழி பற்றுள்ளவர்களைப்போல தமிழ் மொழிக்கே தீங்கு விளைக்கின்ற பாவனை செய்பவர்கள்தான், தமிழ் மொழிக்கு மிக்க ஆபத்தானவர்கள், தமிழ் மொழியின் பகைவர்கள், வைரிகள், எதிரிகள் என்று வலியுறுத்தி சொல்கிறேன்.

தமிழ் மொழியிலேயே போதனை நடக்கும்படி செய்வது என்றால் பாடப் புத்தகங்கள் கிடைப்பது என்று வாதம் செல்வார்கள். 1946-ம் வருஷத்தில் கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழியிலேயே போதனை நடைபெறவேண்டுமென்ற திட்டத்தைக் கொண்டுவந்தபோது புத்தகங்கள் இருந்தனவா? அப்பறம் புத்தகங்களே அத்துறையில் உண்டாகவில்லையா? இவை எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது? இன்னமும் சொல்லப் போனால் கல்லூரி பாடப் புத்தகங்களைத் தமிழில் கொண்டு வருவதற்கான ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக்கொண்டு பல புத்தகங்களை நீங்களே கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களே? அந்தப் புத்தகங்கள் ஒன்றும் பயன்படலா? அவை பயன்படாது என்றால் பயன்படக் கூடிய புத்தகங்களை ஏன் வெளியிட தக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை? அதற்கு யார் பொறுப்பாளி? இவ்வளவு நாளும் மக்களின் கோடிக்கணக்கான வரிப் பணத்தையும் இளைஞர்களின் அறிவு முன்னேற்றத்தையும் உங்கள் பொழுது போக்கு விளையாட்டுக் கருவியாக விரயமாகியுள்ளீர்கள் என்றுதானே பொருள்?

இன்றைய தினம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழ் இருக்கிறது, கல்லூரி பி. ஏ. வகுப்புகளில் தமிழ் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், பி.யு.ஸி. யில் ஆங்கிலம் என்று ஏற்படுத்துவது ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்றதாக முரண்பட்டதாக இருக்கிறது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழில் பாட போதனை வெற்றிகரமாக நடைபெறும்போது, கல்லூரிக் கட்டத்தில் அதை அமுலாக்க முடியாது என்று சொன்னால் என்ன பொருள்? அன்றைக்கு உங்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் திட்டவட்டமாக, உறுதியாக 1963 முதல் தமிழில் தான் எல்லா கல்லூரிகளிலும் பாடபோதனை

[திரு. கே. ஏ. மதியழகன்] [14th March 1963]

இருந்தாக வேண்டும். அப்படியில்லாத கல்லூரிகளுக்குச் சர்க்கார் மானியம் கொடுக்க முடியாது என்று இந்த மன்றத்தில் சங்கநாதம் செய்தார்களே, அந்தச் சங்கநாதம் இன்று ஏன் ஓய்ந்து விட்டது? ஒளிந்துகொண்டது?

நிர்வாகத் துறையில் ஒவ்வொரு இலாகாவாக தமிழிலேயே இயங்குவதற்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறீர்கள், வரவேற்கிறேன். இவ்வாண்டு கூட இன்னும் ஒரு நான்கைந்து இலாகா தமிழ் மொழியிலேயே தங்களுடைய நிர்வாக அலுவல்களை நடத்தும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். இப்படி நிர்வாகத் துறையில் படிப்படியாகத் தமிழைக் கொண்டு வருகிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டே. அதன் உற்பத்தி நிலையங்களில் கும்பகோணத்தைப் பாருங்கள், கவீன் மேரிக் கல்லூரியைப் பாருங்கள் என்று மட்டும் நீங்கள் சொன்னார்கள் என்றால் இது வேரிலே வெந்தநீரை ஊற்றி, தழையிலே தண்ணீரைத் தெளித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதைக் கண்டிப்பாகச் சொல்லி வற்புறுத்தக் கூடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கல்லூரி நிர்வாகிகள் விருப்பப்பட்டால் தமிழில் கொண்டு வரலாம் என்றால் இஷ்டப்படி ஒருவர் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேறு எதற்கு விட்டிருக்கிறார்கள்? மதுவிலக்குச் சட்டம் எங்கள் மாவட்டத்திற்கு வேண்டாம் என்று சொன்னால் அதிலிருந்து விலக்கு பெற எந்த மாவட்டத்திற்காவது விலக்கு அளிக்கப்படுமா? நீங்கள் பேசுகிற இந்த வரி எங்கள் பிரதேசத்திற்குத் தேவையில்லை என்றால் அந்தப் பிரதேசம் இந்த வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படுமா? அப்படி கண்டிப்பாக எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் பாடப்போதனை தமிழிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தாமல் இப்படி அவர்களின் விருப்பப்படி அனுமதிக்கக் காரணம் என்ன? தயக்கமேன்? தடுமாற்றமேன்? குழப்பமேன்? மழுப்பலேன்? அவர்கள் நம்முடைய திட்டத்தை ஏற்று நடத்த மறுக்கிறார்கள் என்றால் அந்தக் கல்லூரிக்காக ஒன்றரை கோடி ரூபாய் மானியம் இந்த மன்றத்தினால் கொடுக்கப்படுகிறதே, அது இந்நாட்டு ஏழை எளிய உழவர் பெருங்குடி மக்களுடைய பணம் இல்லையா? அது அவர்களுடைய குழந்தைகளின் நலனுக்காக. அவர்களுடைய நலன்கள் பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காகச் செலவிடப்பட்டவண்டிமா? மற்ற பிற மாநில சர்வகலாசாலைகள் எல்லாம் அவரவர்களுடைய தாய்மொழியைப் போர்த்துமொழியாக ஆக்கிக் கொண்டுவிட்ட பிறதும் நம்முடைய தாய் மொழியாகிய தமிழை நம்முடைய மாநிலக் கல்லூரிகளில் போர்த்து மொழியாக ஆக்க ஏன் தயக்கம்?

இந்த நாட்டு உழவன் மகன் அறிவு நலன்களை, பெரும் பதவிகளை பெற, தாய் மொழியால்தான் முடியும், அந்நிய மொழியால் முடியாது. அறிவை குறிப்பிட்ட படித்த வர்க்கத்தினரின் வீளையமாக அனுமதிக்கக் கூடாது என்று உங்கள் சுப்பிரமணியம் சின்னங்களுக்கு முன்பு சொன்னாரே! நமது முதலமைச்சர் காமராஜர் அவர்கள் தமிழால் எதுவும் முடியும், முடியாது என்பது கோழைத்தனம் என்று கூறியுள்ளார். ஆனால் நீங்கள் இந்த சட்ட மன்றத்தின் கட்டளையைச் சகல கட்சிகளின் சம்மதம் பெற்ற முடிவை ஏன் மாறுதல் செய்ய வேண்டும்? எனக்குத் தமிழில் இருக்கும் அக்கறை யாருக்கும் குறைந்ததல்ல, முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மயிலாப்பூர் பி. எஸ். பள்ளியில், வைமார் (Weimar) அரசியல் சட்டத்தைப்பற்றி, சிவிட்சர்லாந்து அரசியல் சட்டத்தைப்பற்றி, கனடா அரசியல் சட்டத்தைப்பற்றி, தமிழில் பேசினேன் என்று கூறுவது உங்கள் திறமைக்கு அடையாளமாக இருக்கலாம்? ஆனால் இந்த நாட்டு குடியானவன் மகன் பெற வேண்டிய நன்மையின் அறிகுறி அவைகளிலே உண்டா?

எங்களுடைய கழகமானது இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னால் செலத்தில் நடந்த பொதுக் குழுவில் இந்த ஆண்டு முதல் கல்லூரிகளிலே தமிழ் போர்த்து மொழியாக வரவேண்டும் என்று உறுதியோடு கூறியது. நம்முடைய நாட்டிலே நெருக்கடி நிலைமை மட்டும் இல்லாமல் இருந்

14th March 1963] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

திருக்குமாணல், வருகிற ஜூலை திங்களில் எல்லாக் கல்லூரிகளும் போர்க் களமாகக் காட்சி தரும் வகையில் நாங்கள் போர்க்கொடி உயர்த்தியிருப் போம். இனியும் நீங்கள் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டீர்கள் என்று சொன்னால்—கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, உங்கள் மூலமாக நான் ஒன்றே ஒன்றைச் சொல்வேன்—இன்றைக்கு இருக்கிற தமிழர் சமுதாயமும், வளரும் தமிழர் சந்ததியும் 'தமிழ்த் துரோகி' என்ற பட்டப் பெயரைக் கனம் நிதியமைச்சர் அவர்களுக்குச் சூட்டாமல் இருக்க வேண்டுமே என்பதுதான் என்னுடைய கவலை என்று சொல்லி, என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். வில்லியம் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து எனது கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கல்வித் திட்டத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளை நிர்ணயிக்க, எப்ரல் மாதம் 1, 2-ஆம் தேதிகளில் விவாதிக்க இருப்பதால், அதைப் பற்றி நான் இப்போது பேச விரும்பவில்லை. இங்கு ஒரு சில நபர்கள் கூறியது போல் கல்விக்காக நமது மாநிலத்தில் சுமார் 25 சதவிகித வருமானம் செலவிடப்பட்டு வருகிறது என்பதை நாம் அறிவோம். அந்தப் பணம் நல்லபடி செலவழிக்கப்பட்டு மக்கள் நன்மை அடைந்து வருகிறார்களா என்பதைப்பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டும். நமது திட்டத்தின்படி 300 ஜனத் தொகை உள்ள ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஆரம்பப் பாடசாலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றாவது திட்ட காலத்தில் 6 வயது முதல் 11 வயது உள்ள எல்லாப் பிள்ளைகளும் கட்டாயமாகப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போக வேண்டுமென்பது நமது சித்தாந்தம். இந்த அடிப்படை நோக்கத்திற்கு இணக்கமாக நமது திட்ட வேலைகள் நல்ல முறையில் நடத்தப்படுகின்றனவா, இல்லையா என்பதைச் சிந்திக்கும் போது, நிச்சயமாக ஒவ்வொரு திட்டமும் நல்ல முறையில் நடத்தப் பட்டு வருகிறது என்பதை நான் உறுதியாகக் கூற விரும்புகிறேன். மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் பிள்ளைகள் கூட்டம் கூட்டமாகப் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போவதை நாம் பார்க்கிறோம். பிள்ளைகளுக்குப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போக வேண்டுமென்ற உற்சாகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. 'கல்வி இயக்குநர் தாயின் வேலையைத்தான் செய்கிறார், தந்தையின் வேலையைச் செய்யவில்லை' என்று ஒரு நபர் கூறினார். அவர் தந்தையாக இருந்துகொண்டு தாயின் வேலையையும், தந்தையின் வேலையையும் ஒருங்கே செய்து வருகிறார்.

எங்களது மாவட்டத்தைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கு அரை நேரப்படிப்பு இருந்து வந்தது. அதன் காரணமாக அங்கு கல்வித் தரம் குறைந்து போகும் என்பதை உணர்ந்தோம். நமது மாகாண சர்க்கார் மிகுந்த சிரத்தை எடுத்து இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பாக அங்கும் முழு நேரப் படிப்பாக மாற்றினார்கள். அதற்காக அதிகச் செலவு ஆனபோதிலும் கூட முழு நேரப் படிப்பாக மாற்றினார்கள். இவ்வண்ணம் கல்வித் துறையிலே அதிக அக்கறையை நமது சர்க்கார் காட்டி வருகிறது. குமரி மாவட்டத்தில் கட்டாயக் கல்வி 1946-இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பதினாறு, பதினேழு ஆண்டுகள் ஆகியும் கூட, நடுத்தரப் பாடசாலைகள் அதிகமாக்கப்படவில்லை. சென்ற ஆண்டில் சில உயர்தரப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. நடுத்தரப் பாடசாலைகளை அதிகமாக ஆரம்பிப்பதோடு, நாங்கள் கேட்டு வரும் ஒரு கல்லூரியையும் அங்கு ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கூற விரும்புகிறேன்.

குமரி மாவட்டமானது கல்லியப் பொறுத்தவரையில் இரண்டு டிஸ்ட்ரிக்டுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு டிஸ்ட்ரிக்டிலும் பல பெட்டி இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமித்து செயலாற்றிக் கொண்டு வருகிறார்கள். நடுத்தரப் பாடசாலைகள் எல்லாவற்றிலும் பி.ஏ., பி.டி., பாஸ் செய்தவர்களைத்தான் ஆசிரியர்களாக நியமிக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள்.

பெண்மணிகளை ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஆசிரியைகளாக கூடுதலாக நியமிக்க வேண்டுமென்று சில அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள். அது நல்லதுதான். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. இருப்பினும், பெண்

[திரு. எம். வில்லியம்] [14th March 1963]

மணிகளுக்குப் பலவிதமான பொறுப்புகள் உண்டு. அவர்களுக்கு வீட்டு பொறுப்பு மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. எல்லாநாயும் பெண்மணிகளாக நியமிக்க வேண்டுமென்பதை நான் அதிகமாக ஆதரிக்க முடியாது. அதனால் கல்வித் தரம் நிச்சயமாகக் குன்ற இடம் ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

குமரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில் ஆசிரியர்களுடைய நிலைமை மோசமாகத்தான் இருக்கிறது. புதுத் திட்டப்படி ஆசிரியர்கள் இரண்டு வருஷம் பயிற்சி பெற வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. அங்கு இருக்கிற ஆசிரியர்கள் அவ்வளவு பேரும் பப்ளிக் செர்விஸ் கமிஷனல் ரெக்ரூட் செய்யப்பட்டவர்கள்தான். அவர்களுக்கு இரண்டு வருஷம் பயிற்சி வேண்டியதில்லை. ஒரு வருடப் பயிற்சி காலத்தில் இரண்டு வருடப் பயிற்சி யிலுள்ள சிலபஸ் (Syllabus) முழுவதும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, சம்பள விஷயத்தில் வேற்றுமையிருக்கக் கூடாதென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கனம் உதவி சபாநாயகர் : தலைவர் நிற்கும்போது கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் உட்கார்ந்து விட வேண்டும். கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் பேசும்போது, விவாதத்தில் பேசிய அங்கத்தினர்களைப் பற்றி 'நபர்கள்' என்று குறிப்பிட்டார்கள். 'நபர்' என்று குறிப்பிடுவது அவ்வளவு நல்லதல்ல. பார்லிமெண்டரி சம்பிரதாயத்தை யொட்டித் தங்களுடைய கட்சி அங்கத்தினர்களைக் குறிப்பிடும்போது 'கனம் தோழர்' என்று சொல்வார்கள். எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்களைத் 'கனம் அங்கத்தினர்கள்' என்று சொல்லுவது நல்லது. (குறுக்கீடு—எதிர்க்கட்சித் தோழர்கள் என்று சொல்லலாம்.) எதிர்க்கட்சித் தோழர்கள் என்று சொன்னால் மிகவும் நல்லது. அதனால் சுமுகமான நிலைமை இருக்கும். இந்த முறையை கனம் அங்கத்தினர்கள் கையாளும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

*** திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள் :** கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் கல்வி மானியத்தை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். எனக்கு முன் பேசிய கனம் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர் அவர்கள் 'பெண்களைப் பப்ளிக் கூடத்தில் ஆசிரியர்களாகப் போட்டால் கல்வியின் தரம் குறைந்துவிடும்' என்று சொன்னார்கள். அதை நான் மிகவும் வன்மையாக எதிர்க்கிறேன். ஒரு குழந்தை நல்ல அறிவு பெற்று முன்னணியிலே நிற்க வேண்டுமென்றால், அந்தப் பொறுப்பு தாயின் கையிலே—தாய்மார்களின் கையிலேதான் இருக்கவேண்டுமென்பதை கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் உணர்ந்து பேசவேண்டும்.

எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர், உழவர்களுடைய குழந்தைகளுக்குத் துரோகம் இழைக்கும் வகையில் பேசினார்கள். உழவர்களுடைய குழந்தைகளை அந்த அங்கத்தினருக்கு என்ன கெடுதல் செய்தார்கள் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. உழவர்களுடைய குழந்தைகள் மாத்திரந்தான் தமிழ் படிக்க வேண்டுமா? அவர்கள் கல்வியறிவு பெறவேண்டாமா? எதிர்காலச் சந்ததியினர் உலக அறிவு பெறவேண்டுமென்று சொன்னால், அவர்கள் மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்தே ஆங்கிலத்தைப் படிக்கத்தான் வேண்டும். அதனால் தமிழை முழுக்க ஒழித்து விட வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் நான் சொல்லவில்லை.

ஆங்காங்கு அரசாங்க அலுவலர்கள் எல்லாம் தமிழிலே நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. சட்டசபை அலுவலர்கள் அத்தனையும் தமிழில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. தமிழில் நல்ல நல்ல புத்தகங்கள் வெளியிடப்பட்டு கல்லூரிகளில் யார்யார் தமிழில் படிக்க விரும்புகிறார்களோ அவர்களுக்கு வேண்டிய சலுகைகள் அளித்திருக்கும்போது தமிழுக்கு துரோகம் செய்து விட்டோம் என்ற அடிப்படையில் பேசுவது இந்த

14th March 1963] [திருமதி ஏ. எஸ். பொன்னம்மாள்]

நாட்டுக்கும், உலக அறிவு பெறுவதற்கும் நல்ல தல்ல. அதற்கு முன்பு பேசிய அங்கத்தினர் கூடச் சொன்னார், தேசிய பாதுகாப்பு நிதிக்காக டயாக்டர், அமைச்சர்கள் எல்லாம் செல்லும்போது குழந்தைகளிடம் கட்டாயப்படுத்தி பணம் வசூல் செய்கிறார்கள் என்ற பெரிய குற்றச்சாட்டைச் சாட்டினார்கள். அமைச்சர்கள் செல்லும்போது குழந்தைகளை வரிசையாக நிறுத்தி விழாபோல் கொண்டாடக் கூடாது, குழந்தைகளை ஏன் வெளியில் நிறுத்தி வைக்கவேண்டும்? அவர்கள் ஏன் வரவேற்பில் கலந்து கொள்ள வேண்டும்? பள்ளியிலேயே அவர்கள் இருக்க வேண்டும் என் நெல்லாம் சொன்னார்கள். ஜனநாயகத்தில் அமைச்சர்களை குழந்தைகள் அடையாளம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இத்தகைய அறிமுகம் ஏற்படுவதால் குழந்தைகள் எதிர்காலத்தில் நாமும் பொதுவாழ்வில் ஈடுபட வேண்டும், நாமும் நாட்டின் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் வகையில் இந்த அறிமுகம் இருக்கிறதே தவிர காங்கிரஸ் கட்சியை வளர்க்கும் அளவில் இல்லை. இன்னொரு அங்கத்தினர், ஜாதி மத பாகுபாடு இல்லாமல் இருக்கச் சீருடை வழங்க வேண்டுமென்று கூறினார். பெற்றோர்கள் சீருடை வழங்கி ஆடம்பரம் வயசுச் சொல்கிறீர்களே இது யார் பணம் என்று கேட்டார்கள். இங்கு நாம் இருக்கிறோம், அரசாங்க அலுவல்களைக் கவனிக்கிறோம். பல திட்டங்கள் போடுகிறோம். அது யார் பணம்? எதிர்க்கட்சியின் பணமோ அல்லது ஆளும் கட்சியின் பணமோ அல்ல. எல்லாம் பொது மக்கள் பணம்தான். சிலர் வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள், ஏழைகளாக இருப்பவர்கள் வாங்கிக் கொடுக்க முடிவதில்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் ஆங்காங்குள்ள அங்கத்தினர்கள், பொது வாழ்வில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் பெரியோர்களை அணுகி அந்தக் குழந்தைகளுக்கு உடை தைத்துக் கொடுங்கள் என்று சொல்லி வாங்கிக் கொடுக்கிறார்கள். நானும் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறேன். ஆகவே கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள் என்று சொல்வது நாட்டிற்கும், எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும் நல்லதல்ல என்றும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். சிலர் மதிய உணவுத் திட்டத்தையே எடுத்து விடலாம் என்றார்கள். பட்டிக் காட்டில் ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள். உள்ளதும் போச்சு நொள்ளக் கண்ணு, அதுவும் போச்சு அரோகரா என்று. இன்று 41.8 லட்சம் குழந்தைகள் படிக்கிறார்கள். அதற்கு மூலகாரணம் இந்த மதிய உணவுத் திட்டம்தான். அதில் சில குறைபாடுகள் இருக்கலாம். அக் குறைபாடுகளை எப்படி நிவர்த்திப்பது என்று ஆலோசனை கூறினால் நன்றாக யிருக்கும். ஏழைகளின் வயிற்றில் மண்ணை அடிக்க இத் திட்டத்தையே எடுத்து விடுங்கள் என்று கூறுவது ஏழைகளுக்குச் செய்யக் கூடிய நல்ல காரியம் அல்ல. இன்று கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகையைப் பார்த்தால் உள்ளமெல்லாம் பூரிப்படைகிறது. இன்னும் சில ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படுமானால் இந்த நாட்டில் எதிர்காலச் சந்ததியினரில் படிக்காதவர்களை இல்லை என்ற நிலையை ஏற்படுத்தலாம். அப்படிக்கல்வி அறிவைப் பரப்ப அரசாங்கம் கோடி கணக்கில் பணத்தை அள்ளி அள்ளி வழங்கி வருகிறது, அதற்காக அமைச்சரவையையும் இது சம்பந்தப் பட்ட இலாகாவினரையும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. பின்னர் ஹரிஜன நல இலாகாவால் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கப்படுகிறது. மாணவர்கள் அதற்கு கையெழுத்து வாங்கும் பரிதாப நிலையை மாற்ற வேண்டும். யாரிட்டதிலுமே பணம் வாங்காது எல்லோரும் இலவசமாக படிக்கலாம் என்ற நிலை ஏற்படுத்துவதோடு பணக்காரத் தாய் தந்தையருக்குக் கல்வி வரி என்று போட்டு வாங்கலாமே தவிர இந்தக் கையெழுத்து வாங்கும் முறையை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. காஞ்சி மணிமொழியார் : மாமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் கல்வி இலாகா மான்யத்தின்மீது எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்து சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கல்விப் பணி மிகச் சிறந்தது. ஈடு இணையற்றது. அதன் சிறப்புக்களைப்பற்றி யெல்லாம் எனக்கு முன்னால் பேசிய ஈரோடு உறுப்பினர் அவர்கள் தெளிவாக எடுத்துக் கூறினார்கள். ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றமும் வளர்ச்சியும் கல்வியின் தரமான முன்னேற்றத்தில்தான் இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

[திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்] [14th March 1963]

அத்தகைய கல்வி வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக இருக்கிற ஆரம்பக் கல்வி எப்படடியிருக்கிறது என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் உள்ளத்தில் துயரக்கோடு படாமல், துன்பச் சாயல் படியாமல் இருந்தால்தான் ஆரம்பக் கல்வி பெறுகிற மாணவர்களின் பிஞ்சு உள்ளத்தில் சிறந்த லட்சியமும், உயர்ந்த நோக்கமும், நல்ல அறிவும் மேலான பண்பாடும், தன்னம்பிக்கையும் வளர முடியும் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்வர். ஆனால் இன்றையதினம் இன்பமும் எழுச்சியும் அவர்களிடம் காணப்படுகிறதா? அடிக்கடி ஆரம்ப ஆசிரியர்களுக்கு ஏற்படுகிற தொல்லைகள், அவர்களுக்கு அடிக்கடி இடப்படுகிற ஆணைகளைப் பார்த்தால் இல்லை என்றே கூறலாம். இதனால், நிச்சயமாக ஆரம்பக் கல்வியின் தரம் குறைந்து வருகிறது என்று எனக்கு முன்னால் பேசிய உறுப்பினர் எண்ணத்தை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்கள் எப்படி எப்படிக்கக் கூட நிலைக்கு ஆளாகிறார்கள் என்பதை நாம் உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும். இப்போது எல்லோருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிற தொல்லை ஆசிரியர்களுக்கும் இருக்கிறது. நானுக்குநான் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே போவதால் குறைந்த வருமானத்தில் அவர்கள் வாழ்க்கையைச் சீராகவும் சிறப்பாகவும் நடத்த முடியாமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். காட்டு மிருகங்களிடம் இருந்து தப்பி ஓடுகிறவன் காலில் கல்லும் முள்ளும் குத்தினால் எப்படியோ அதே போல் விலைவாசி உயர்வால் துன்பப்படும் ஆசிரியர்கள் அதிகாரிகளால் அடிக்கடி அனுப்பப்படும் பல ஆணைகளினால் தொல்லைகளுக்கும் துயரத்திற்கும் ஆளாகிறார்கள். பொதுக் கல்விக்காக 25 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் 18 கோடி ரூபாய் ஆரம்பக் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு செலவு செய்தும் ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்களுக்கு நிம்மதி இல்லை. மேலும் மேலும் தொல்லைகள் அவர்களுக்கு ஏற்படுவதால் ஆரம்பக் கல்வியினால் என்ன பலன் ஏற்படவேண்டும் என்று எதிர் பார்க்கிறோமோ அப்பலன் மாணவர்களுக்குக் கிடைக்காது. முதலாவதாக தொழில் ஆசிரியர் பற்றி நேற்று மந்திரி அளித்த பதிலில் எட்டாம் வகுப்பு மீண்டும் அநேகமாக இருக்கக்கூடும் என்று கூறப்பட்டது. ஏற்கெனவே இருக்கிற ஆசிரியர்களை அது பாதிக்காது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. நான் கேட்டுக்கொள்வது தொழில் கல்வி ஆசிரியர்களுக்கு எப்படையாவது முழு நேர வேலை தரப்பட வேண்டும். முன் வகுப்பு ஒன்றில் தொழில் பயிற்சியைத் தொடங்கியாவது அவர்களுக்கு முழு நேர ஊதியம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இது குறித்து ஆசிரியர்கள் பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பயத்தைத் தீர்த்து நிலைமையைத் தெளிவுப் படுத்த வேண்டியது சர்க்கார் கடமை. இரண்டாவதாக, 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற திட்டம் சென்ற ஆண்டு இடையில் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாக முன்பெல்லாம் 20 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று இருந்தது. 1958-ல் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று ஸ்லாப் லிஸ்ட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. அதன்படி 35 மாணவர்களுக்கு மேல் ஒரு மாணவர் வந்து சேர்ந்தாலும் இரண்டு ஆசிரியர்கள் போட்டுக்கொள்ள அப்போது வசதியிருந்தது. அதனால் கல்வியின் தரம் குறையாமல் இருந்தது. அதோடு ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களைத் தனித்தனியே கவனிக்க வசதியிருந்தது. இன்று ஆஃப் பட்டியல் பார்த்து பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரும் மொத்த மாணவர்களில் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று உத்தரவிடப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ஒரு வகுப்பில் 60, 65 மாணவர்களைக் கூட ஒரு ஆசிரியர் கவனிக்க வேண்டியிருக்கும். ஆகவே இந்த முறையை மாற்றி அந்த ஸ்லாப் லிஸ்ட்டத்தை யாவது கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஒரு வகுப்பில் 35-க்குமேல் இருந்தால் அங்கு வேறு ஓர் ஆசிரியர் அமைக்கப்பட வேண்டியது இன்றியமையாதது. இதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து அதற்கான திட்டத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மூன்றாவதாக நிர்வாகச் செலவு மானியம் வழங்குவது பொதுவாக 5 ஆசிரியர்கள் உள்ள ஒரு பள்ளியை எடுத்துக்கொள்வோம். உதவி பெறும் ஆரம்பப் பள்ளியாக இருந்தால், அவர்களுக்கு உதவித் தொகை எவ்வளவு தரப்படுகிறது என்று பார்ப்போம். ஐந்து ஆசிரியர்கள் இருக்கிற அந்தப் பள்ளியிலே நான்கு ஆசிரியர்கள் ஹையர் எலிமெண்டரி ஆசிரியர்களாக இருந்தால் அவர்கள் 65 ரூபாய் வீதம் சம்பளம் பெறுகிறார்கள் என்றால் மொத்தத்தில் 260 ரூபாய் சம்பளம்

14th March 1963] [திரு. காஞ்சி மணிமொழியார்]

பெறுகிறார்கள், ஒரு செகண்டரி க்ரேட் ஆசிரியர் இருந்தால் அவர் 90 ரூபாய் சம்பளம் பெறுகிறார், ஆக மொத்தத்தில் 350 ரூபாய் சம்பளம் கிடைக்கிறது. இதற்கு முன் 20 சத விதம் வீதம் நிர்வாகச் செலவுக்கு தரப்பட்டு வந்தது. 50 சத வீதம் கூட இருந்தது ஒரு காலத்தில். இப்போது 10 சத வீதம் மட்டுமே ஆசிரியர்களுடைய 'பேசிக்' சம்பள அடிப்படையில் நிர்வாகச் செலவுக்குக் கொடுப்பது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி 'பேசிக்' சம்பளத்தில் 10 சத வீதம் மட்டுமே நிர்வாகச் செலவுக்காக அளிக்கப்படுமானால் ஐந்து ஆசிரியர் களுக்கு 350 ரூபாய் சம்பளம் தருகிற அந்தப் பள்ளிக்கு 35 ரூபாய் தான் நிர்வாகச் செலவுக்காகக் கிடைக்கும். அந்தப் பள்ளியில் செலவு எவ்வளவு ஆகிறது என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தோமானால், அவர்கள் வாடகை, கிடத்தட்ட ஐந்து வகுப்புகள் உள்ள பள்ளிக்கு, குறைந்தது 80 ரூபாய் கொடுத்துத் தீர் வேண்டும், தளவாடச் செலவுகள்—சாக்கு, மை, போர்டு, மாப்புகள்—இப்படிப்பட்ட சாமான்களை வாங்கக் குறைந்தது 10 ரூபாய் செலவழிக்க வேண்டும். ஆய்வுக்கு 15 ரூபாய். பெறுகிறவனுக்கு 15 ரூபாய். தண்ணீர் ஊற்றுவதற்கு 10 ரூபாய். தொடடிக்கு 5 ரூபாய். ப்ராவிடெண்ட் ஃபண்டுக்கு ஆசிரியருக்கு ரூபாய்க்கு 6 காசு வீதம் அவர்கள் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி ரூபாய்க்கு 6 காசு கொடுப்பதில் குறைந்தது 11 ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும். ரிபேர், போக்கு வரத்து தபால் முதலிய செலவுக்கு 25 ரூபாய். அப்படிக்கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் மொத்தத்தில் 175 ரூபாய் அவர்களுக்கு மாதம் செலவு ஆகிறது—இது மிகக் குறைந்த செலவு. நிர்வாகச் செலவுக்காகச் சர்க்கார் தருகிற பணம் 35 ரூபாய். மொத்தத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்கு. சென்னை நகராபி போறுத்த வளையில் இந்தத் தொகைக்கு வாடகைக்குக் கட்டவா வது கிடைக்குமா என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே, இந்த 10 சத வீதம் என்று இருப்பதை 20 சத வீதம் ஆக உயர்த்தித் தரவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது மிக மிக அவசியமானது என்று நான் கருதுகிறேன்.

நான்காவதாக, சம்பள இழப்புத் தொகைக்கு ஈடு தருவது. இதுபற்றி முதலிலே சொன்னதெல்லாம் எவ்வளவு சம்பளம் மாணவர்களிடம் வாங்குகிறார்களோ அவ்வளவுக்குத் தரப்படும் என்று கூறப்பட்டது. பின்னால், அது குறைக்கப்பட்டு சேனையைப் பொறுத்த வரையில் 6-ம் வகுப்புக்கு 1 ரூபாய் 2 அணு வீதமும், 7-ம் வகுப்புக்கு 1 ரூபாய் 6 அணு வீதமும், 8-வது வகுப்புக்கு 1 ரூபாய் 8 அணு வீதமும் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது எதோ ஒரு உத்திரவு வரப் போவதாகவோ அல்லது வந்திருப்பதாகவோ பலர் அச்சப்படுகிறார்கள். 6-வது வகுப்புக்கு 6 அணு என்றும், 7-வது வகுப்புக்கு 7 அணு என்றும், 8-வது வகுப்புக்கு 8 அணு என்றும் தரப்படும் என்று அவர்கள் உத்திரவு எதிர்பார்க்கப்படுகிற நிலையில் இருப்பதாக ஆரம்பக் கல்வி ஆசிரியர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். அப்படி 6 அணு, 7 அணு, 8 அணு என்று கொடுப்பது மிகவும் குறைவு. இன்று நகர சபைகளுக்கும், பஞ்சாயத்துக்களுக்கும், மற்ற உயர் நிலைப் பள்ளிகளைச் சேர்ந்த தொடக்க வகுப்புகளுக்கும் நாம் தருகிற தொகை இதை விடப் பல மடங்கு உயர்வாக இருக்கிறது. அவற்றை கவனித்து, நிச்சயமாக 1 ரூபாய் 2 அணு, 1 ரூபாய் 6 அணு, 1 ரூபாய் 8 அணு என்ற முறையிலேயே இனியும் தொடர்ந்து தரவேண்டும், அதை சிறிதும் குறைக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திருமதி. பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்களை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கனம் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் மதியழகன் அவர்கள் இந்த சபையை பட்டம் சூட்டு விழா சபை என்று நினைத்து விட்டார்கள் போலும். இங்கே சட்ட சபை நடக்கிறது என்பதை அவர்களுக்கு நான் ஞாபகப்படுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

அதற்கு அடுத்து, ஹிந்தி பரீட்சையை எடுத்தது மிகவும் வரவேற்கத்தகுந்தது என்று எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் அவர்கள் பேசினார்கள். அதை வன்மையாக நான் கண்டிக்கிறேன். அந்த ஹிந்தி பரீட்சையை எடுத்த

[திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம்] [14th March 1968]

தானது ஹிந்தி படிக்கிற மாணவர்களை ஒரு விதத்திலும் உற்சாகப்படுத்தாது என்று இந்த இடத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஹிந்தி பரீட்சை எழுதும்படி இல்லாவிட்டால், ஹிந்தி சொல்லிக் கொடுக்கிற ஆசிரியருக்கு மதிப்பு உண்டா, ஹிந்திக்குத்தான் ஏதாவது மதிப்பு உண்டா, அல்லது ஹிந்தி சொல்லிக் கொடுக்கிற பள்ளிக்குத்தான் ஏதாவது மதிப்பு உண்டா? ஆகவே, ஹிந்திப் பரீட்சையை எடுத்ததானது வரும் காலத்துக்கு நன்மை பயக்காது என்று இந்த நேரத்தில் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். பரீட்சை யில்லாத காரணத்தால் மாணவர்கள் ஹிந்தி படிக்காமலேயே இருந்து விடுகிறார்கள்.

அடுத்த ஜூனிலிருந்து 3-ம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் போதிக்கப்படும் என்ற சூழ்நிலையை கனம் அமைச்சர் அவர்கள் உருவாக்கியதற்கு நான் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதோடு நிற்காமல், கிரமமாக அடுத்த வருஷத்தில் 2-வது வகுப்பிலிருந்து கற்றுக் கொடுக்கப் படும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு அடுத்த வருஷத்தில் முதல் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் கற்பிக்க உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டும் என்று மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

தனியார் துறையில் நடத்துகிற ஆரம்பப் பள்ளிகளுக்கு நிர்வாகச் செலவு மான்யம் மிகக் குறைவாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. பதினைந்து சத வீதம் தான் கொடுக்கப்படுகிறது. அது போதாமல் இருக்கிறது. ஆகையால் குறைந்த பட்சம் 25 சத வீதமாவது கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி இல்லை என்று சொன்னால் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் ஒரு ப்யூன் அல்லது ஒரு அட்டெண்டரையாவது நியமித்துக் கொள்ள ஒரு தனிச் சலுகை கொடுத்து அதற்கு மானியமும் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களுக்கு பராவிடெண்ட்ஃபண்ட் என்று நாம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். ஆனால் தனியார் துறையில் இருக்கிற சில ஆசிரியர்களுக்கு மாணேஜ்மெண்டாக இருந்தால் பாதித் தொகையை அவர்கள் போட்டு விடுகிறார்கள். அப்படி இல்லாத இடத்தில் அங்கு பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு பராவிடெண்ட்ஃபண்ட்டில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாத நிலை இருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் பாதித் தொகை கொடுக்க முன் வந்தால் பராவிடெண்ட்ஃபண்ட்டில் அவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கல்லூரிகளிலே இந்த வருஷத்திலே எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பரீட்சை எழுத எல்லோரையும் அனுமதிக்க உத்தரவு போட்டோ அல்லது அவர்கள் இஷ்டப் பட்டோ ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள் சர்க்கார். அவர்கள் எல்லோரும் எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. பான் செய்து வந்து விட்டால் படிப்பதற்கு பி.யு.ஸி. வகுப்பு எங்கெங்கு இருக்கிறது என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்கு வேண்டிய இடங்கள் இல்லாமல் இருக்கிறது என்பதையும் நாம் நினைவு படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, தனிப்பட்டவர்கள் பி.யு.ஸி. வகுப்பு நடத்த முன் வந்தால் அவர்களுக்கும் அனுமதி கொடுத்து, வருகின்ற மாணவர்களுக்குக் கெல்லாம் பி.யு.ஸி. படிப்பதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை உண்டாக்கித் தரவேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எஸ்.எஸ்.எல்.ஸி. வரையில் தமிழ் மூலமாகப் படித்து பி.யு.ஸி. வந்தால் ஒரேயடியாக ஆங்கிலத்தில் படிக்க அவர்களால் முடியவில்லை. ஆகவே, சம்மர் வெகேஷன் கோர்ஸ் என்று சொல்லி, ஆறு வார கோர்ஸில் பயிற்சி கொடுப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்தார்கள். அதையும் எல்லா இடங்களிலும் ஏற்பாடு செய்து மாணவர்கள் அனைவரும் ஆங்கில மொழியிலே நன்றாகப் பயிற்சி பெற்று பி.யு.ஸி. சென்றால் நல்ல முறையில் அவர்கள் ஆங்கிலம் மூலமாகப் படிப்பதற்கு வேண்டிய வசதிகளைப் பெறுவதற்கு மிகவும் திட்டவட்டமான முறையில் அதைக் கொண்டு வந்து மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

14th March 1963] [திருமதி பி. கே. ஆர். லக்ஷ்மிகாந்தம்]

மெடிக்கல் காலேஜ், என்ஜினீயரிங் காலேஜ் ஆகியவைகளில் எவ்வளவு கஷ்டம் இருக்கிறதோ, அதே போல எம்.எ., எம்.எஸ்.ஸி. படிப்புக்கு இடம் கிடைப்பதிலும் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே அம்மாதிரியான போஸ்ட் ஸ்காலர்ஷிப் கோர்ஸ்களில் அதிக ஸ்டீடுகள் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்றும் நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11-30
a.m.

அடுத்தபடியாக இப்போது தேசிய கீதம் பள்ளிகளில் பாடப்படுகிறது. அதில் இரண்டு வரியை மட்டும் பாடினால் போதும் என்று உத்திரவு அனுப்பியிருப்பதாக ஒரு சிலர் என்னிடம் கூறினார்கள். அது அவ்வளவு நல்லதா என்று நான் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். தேசிய கீதம் பாடுவதற்கு 2 நிமிஷம் 3 நிமிஷம் அதிகமாக ஆனாலும் தேசத்திற்கு மதிப்பு கொடுக்கும் வகையில் முழு கீதத்தையும் பாடவேண்டுமென்று ஒரு உத்திரவைப் போடவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடிக்கடி பாடதிட்டத்தை மாற்றுவதால் கல்வித் துறையில் மிகவும் பாதகங்கள் ஏற்படுகின்றன. அதை உணர்ந்து அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு திட்டவட்டமான வரிசைபை ஏற்படுத்தி, அடிக்கடி மாற்றாமல் இருக்கும் சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* SRI K. S. G. HAJA SHERIFF: Mr. Deputy Speaker, Sir, I rise to welcome the Demand moved by the Hon. the Minister for Education. Let me first congratulate heartily the Hon. the Minister and the officers of this department for the excellent record of work and also the good services which they are rendering to the State. But for the farsighted and very intensive work, I do not think the number of 29,000 Aided Elementary Schools would have been opened thus enabling a little more than 41 million children to study. At the same time, Sir, I should say that the number of Secondary Schools opened so far is 1,700 and odd. It seems to be little less. I would request the Government that more number of high schools should be opened wherever there are a number of small villages all within a radius of about three or four miles, one high school should be opened.

Sir, we are in a developing economy. We want to raise our *per capita* income. We want to raise our national production. At the same time we also want to get into touch with other parts of the world commercially, industrially and in all manner and for this purpose if at all there is any one common language which is spoken throughout the world it is English. But I am extremely sorry to find that some hon. Members in the Opposition are decrying that language. There is no doubt that we should give the topmost priority for our national language or our regional language. At the same time when we have decided to get into touch with other parts of the world, it is but right that we should see that this particular language with which we are intimately connected for the last about 200 years should also be taught well. So, I congratulate the Hon. the Minister for making a statement that from this year English will be taught from the III Standard itself.

I request the Government to take effective steps so that our children may have intimate knowledge in this language. I find that very small number of diversified courses of studies are being opened. Particularly when we are industrially forging ahead, we require

[Sri K. S. G. Haja Sheriff] [14th March 1963]

more and more technical schools. I would request the Hon. the Minister and the authorities to see that after the VIII Standard the pupils should be allowed to take their own courses in any technological study which they desire. No doubt, we have tremendously improved in this direction and already there are a good number of technological institution at Adyar with West German collaboration and in other places. I desire that we should open more and more technological institutions even in Taluk Headquarters and even in villages so that it would enable the children after studying VIII Standard to take up further studies in the technical line.

Sir, in general, I should also say that the pay given to the teaching staff particularly in the Secondary and Primary Schools compared with other States is very low. I had occasion to compare their pay with the other States. I feel that the pay is little less. No doubt, the Government are spending very heavy sum for Education. At the same time, I request them to reconsider the pay scales of the schoolmasters and raise them suitably. Thank you, Sir.

* SRI C. CHIRANJEEVULU NAIDU : Mr. Deputy Speaker, Sir, under the Education Demand a very large sum has been provided and during Third Five-Year Plan compulsory primary education will go a long way in reducing the illiteracy and there may not be any necessity for adult education centres. We hope fervently that illiteracy among our children of the age-group 6 to 11 in the Third Five-Year Plan will not be there when they are adults.

Regarding the aided elementary schools, with due regards to those who are running them properly, mostly the aided elementary schools are not working satisfactorily. I suggest that they should be taken out of their hands and entrusted to the Panchayat Union Councils excepting the Missionaries which are running smoothly. This would pave the way for better administration and there would be improvement in the level of education.

Regarding the Local Library Authority, cess is being collected by the Panchayats and is handed over to the Local Library Authority. Some libraries are opened in certain towns by the Local Library Authority with a population of 5,000 and that fund goes to certain classes of libraries and does not reach the rural parts. I would suggest that the grant may be made to the Panchayats which are running libraries and see that the libraries are run effectively. I also suggest that some fund should be allotted to the Information centres run by the Panchayat Union Councils. Steps also should be taken to see that the libraries are properly maintained and grants should be sanctioned to the Panchayats. Now, there are certain defects in making grants. This may kindly be looked into.

Regarding the Deputy Inspector of Schools working in the taluk level, I see there is no co-ordination between the Extension Officer, Education and the Deputy Inspector of Schools. Deputy

14th March 1963] [Sri C. Chiranjeevulu Naidu]

Inspector feels that he alone knows about the education and its activities. This opinion should be changed as it is bad. Several people feel that there is no proper co-ordination and co operation, at that level. The Deputy Inspector of Schools should be put under the control of Panchayat Union Councils and should be asked to work under it. In the matter of transfers and other appointments of the Panchayat Union Council teachers, the Deputy Inspector of Schools must be consulted. The whole procedure should be changed as it is not properly working.

Regarding Secondary education, I would like to say that these may kindly be brought under the District Development Council under the overall control of the Collector. The District Educational Officer may be made the Personal Assistant to supervise the work.

Regarding the instruction in High Schools the Government may revert to the old system of classes and forms. In Colleges also the old system of Intermediate may be introduced.

Regarding the syllabus and other things, this may be supplied to the respective schools, sufficiently in advance. These syllabuses should be properly communicated and there should be no quarrel in the social studies and this may be split into Geography and History.

Regarding the text-books, I would request the Government to supply to the Panchayat Union Councils and see that it is not given to private agencies for sale. I also suggest that the cost of such books may be adjusted against the grants.

With regard to the transferred teachers, I desire to say one word. First of all, they are grateful to the Hon. the Minister for Finance and Education for having integrated their service and granted them the revised pay scales of Madras. In fixing the scales, the Commissioners do not follow a uniform policy and do not implement the Government Order in its spirit. They are fixing the pay in different ways and no service weightage considerations is given and increments due to them are not given. The teachers interests should be safeguarded and I request the Government to issue specific instructions with regard to weightage, increment and seniority in fixing their pay scales.

The other day, the Hon. Minister for Finance made a statement or a 'call attention notice' that the secondary grade teachers who have put in one year's training in Andhra Pradesh and who have been transferred to this State would be eligible for secondary grade status and that their service would be taken into consideration when they complete seven years service. If it is that they would be eligible only after they complete seven years of service, this would rather hit hard on them. In the Alterations of Boundaries Act there is a clear provision that nothing should be done which is disadvantageous to the transferred personnel and their service. This is a matter which is very, very seriously affecting most of the teachers. For no fault of theirs, the Government cannot reduce their ranks or pay. Now, when a person who has passed the

[Sri C. Chiranjeevulu Naidu] [14th March 1963]

S.S.L.C. examination gets the secondary grade pay as untrained assistant, there is no justification whatsoever to reduce the pay of those teachers who have put in one year's training. Therefore, I request the Hon. Minister to see that at least in the case of teachers who were appointed on the strength of the certificates prior to 1st April 1960, their service may be kept on a par with the secondary grade teachers. With these words, I conclude my speech. Thank you, Sir.

* திருமதி. சி. குழந்தையம்மாள் : கணம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய எல்வி நிதி அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற இந்த மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய சுருத்துக்களை நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்றைக்கு நானு முழுவதும் எஸ். எஸ். எல். சி. வகுப்பில் படிக்கிற மாணவர்களுக்கு செலக்ஷன் பரீட்சையானது வேண்டாம் என்று இருப்பதை மாகாணம் முழுவதும் செயல்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை இந்த இடத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதோடு, பி.யு.சி., வகுப்பில் இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய பாடத்திட்டமானது அதாவது, இங்கிலிஷ், பிசிக்ஸ், கெமிஸ்ட்ரி, சயன்சு போன்ற பாடங்கள் மிகவும் அதிகமாக இருக்கிறது. குறித்த காலத்தில் அந்தப் பாடங்களை கற்பிக்க ஆசிரியர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே அந்த சிலபைஸ் மாற்றி அமைத்தோ அல்லது குறைந்த பாடங்களை வைக்கவோ வேண்டிய ஏற்பாடுகளை இந்த அமைச்சரவைச் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த இடத்தில் வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதே நேரத்தில் இன்றைக்கு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரைக்கும் தமிழ் மொழியில் பாடங்களை படித்து வருகிறார்கள். கல்லூரி வகுப்பு வந்தவுடன் ஆங்கிலம் போதனா மொழியாக இருக்கிறது. உடனடியாக தமிழ் மொழியை போதனா மொழியாக ஆக்க வேண்டும். அதிலும், வருகிற ஜூன் மாதம் முதற்கொண்டு தமிழ் போதனா மொழியாக ஆகாத கல்லூரிகளுக்கு மானியம் இல்லை என்று சொல்ல வேண்டும் என்றெல்லாம் எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அது இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலையில் பல கல்லூரிகளில் வேலை செய்யக்கூடிய ஆசிரியர்களுக்குப் பாடமாக இருக்கும் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுவதுடன், நம்முடைய பாரதியார் குறிப்பிட்டிருக்கிற—

“பிற நாட்டு நல்லறிஞர்
சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியிற்
பெயர்த்தல் வேண்டும்
இறவாத புக்குடைய
புது நூல்கள் தமிழ்மொழியில்
இப்பறல் வேண்டும்”

என்றெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார். அவ்வாறு சாத்திரங்கள் எல்லாம் தமிழ் மொழியில் இருக்க வேண்டும். அந்த அளவுக்கு தமிழ் மொழியில் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். அறிவு வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டும். எந்த அளவில் தமிழில் பயிற்சி பெற வேண்டுமோ அந்த அளவு ஆங்கிலத்திலும் பயிற்சி அளிக்க வேண்டும். தமிழில் மட்டும் பயிற்சி இருந்து விட்டால் போதாது. உலக நாடுகளுடன் ஒத்து வாழ்வதற்கு உலக மொழியாகிய ஆங்கிலத்தையும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. தாய் மொழியாகிய தமிழ் மொழிக்கு எவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோமோ அந்த அளவு ஆங்கிலத்திற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதை இந்த இடத்தில் சொல்லிகொள்ள விரும்புகிறேன். அதே நேரத்தில் இன்னொன்றையும் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்குப் பதில் சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படி தமிழை போதனா மொழியாக ஆக்காவிட்டால் அமைச்சர் தமிழ் துரோகியாக ஆவார் என்றும் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழை போதனா மொழியாக வைத்துவிட்டு ஆங்கிலத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காவிட்டால் அவர்களும் தமிழ் துரோகியாக ஆவார் என்று நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வருங்காலத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தான் இதற்குக்

14th March 1963]

[திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்]

காரணம் என்று சொல்லக்கூடிய அளவில் நிலைமை ஏற்படும். தமிழ் மொழிக்கு மட்டும் முக்கியத்தும் கொடுத்துவிட்டு ஆங்கிலத்திற்கு முக்கியத் துவம் கொடுக்காவிட்டால் வருங்காலத்தில் ஏழை விவசாயிகளுடைய குழந்தைகளும் ஆசிரியர்களுடைய குழந்தைகளும் போலீஸ்காரர்களுடைய குழந்தைகளும் களார்க்குக்களுடைய குழந்தைகளும் ஹரிஜனக் குழந்தைகளும் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்வதற்கு வழி இல்லாமல் தமிழை மட்டும் கற்றுக்கொண்டு விட்டு இந்த மாகாணத்தை விட்டு வெளி இடங்களுக்குச் சென்று முன்னேற்றமடையக்கூடிய நிலை ஏற்படாமல் போய் விடும். அவர்களுடைய குழந்தைகள் எல்லாம் இங்கேயே இருக்க வேண்டிய நிலைதான் ஏற்படும். மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய நிலை அவர்களுக்கு ஏற்படாது போய் விடும்.

திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் இன்பர்மேஷன், கனம் உப தலைவர் அவர்களே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் முடிவான கருத்துக்களை கனம் உறுப்பினர் மதியழகன் அவர்கள் தெரிவிக்கவில்லை. அவர், தமிழ் மொழியை பாட மொழியாக ஆக்கப்பட வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் இத்தகைய தமிழை பாட மொழியாக எல்லா கல்லூரிகளிலும் வைத்தே தீரவேண்டும், அதற்கு முயற்சி எடுக்கப்படாது, அப்படி விரைவாக எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் நிறைவேற்றப்படாததால் அது நிறைவேற்றப்படுவதற்காக மேற்கொண்டு பணிகளை விரைவில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் குறிப்பிட்டாரே தவிர வேறு எந்த மொழியிலும் பயிலக் கூடாது, அதற்கு வாய்ப்பு அளிக்கக் கூடாது என்ற அந்த நிலையைத் திட்டவாட்டாக்கக் கூறியிருக்கிறார். திராவிட முன்னேற்ற கழகம் அப்படிப்பட்ட எந்த முடிவையும் எடுக்க வில்லை என்பதையும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திருமதி. சி. குழந்தையம்மாள் : வரும் ஜூன் மாதம் முதற்கொண்டு தமிழ் மொழியைக் கல்லூரிகளில் போதனை மொழியாக வைக்காவிட்டால் மானியம் இல்லை என்று சொல்ல வேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஆங்கிலம் உலக மொழியாக போற்றப்படுகிறது. ஆங்கிலத்திற்குச் சமமான பங்கு இருக்க வேண்டும். அதனால் தாய் மொழியை மறக்கக்கூடாது. தமிழ் மொழியில் பயிற்சி கொடுப்பது குறையக்கூடாது. இன்றைக்கு உள்ள நிலைமையைக் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும். கிராமங்களிலும் மாவட்டங்களிலும் இருக்கின்ற கான்வென்ட்களில் போய் பார்க்க வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் எவ்வளவு சிலபஸ் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அங்கு யாருடைய குழந்தைகள் படிக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். தமிழ் மொழிக்காக வாதாடுகிறார்களே அவர்களுடைய குழந்தைகள் தான் அந்தக் கான்வென்ட்களில் படிக்கின்றனர். பெரிய கான்வென்ட்களில் மாதம் 100 ரூபாய்ச் செலவு செய்து படிக்க வைக்கிறார்கள். அப்படி படிக்க வைக்கக்கூடிய குழந்தைகள் யார் என்றால் ஆசிரியர்களுடைய குழந்தைகள் அல்ல, கிளார்க்களுடைய குழந்தைகள் அல்ல, போலீஸ்காரர்களுடைய குழந்தைகள் அல்ல. தமிழில் ஆர்வம் பெற்றவர்களுடைய குழந்தைகள் தான் அவற்றில் படிக்கின்றனர். குழந்தைகளுடைய அறிவு ஆற்றல் வளர வேண்டும் என்றும், உலக நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அவர்களுடைய குழந்தைகளை கான்வென்ட்களில் படிக்க வைக்கிறார்கள். மற்றவர்களுடன் சம அந்தஸ்து பெறுவதற்குத் தான் அப்படி படிக்க வைக்கிறார்கள். மற்றவர்களுடன் சம பங்கு பெற வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அப்படி படிக்க வைக்கிறார்கள். அதனால் குழந்தைகளுக்கு இரண்டு மூன்று மொழிகளில் பயிற்சி கொடுப்பதில் ஆட்சேபனை இருக்க முடியாது. அதற்கு நமது அரசாங்கம் வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்றைக்கு நம்முடைய சர்க்கார் டி.எ.ஓ.-க்களை நியமனம் செய்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவராவது பெண்ணாக இல்லை. ஆகவே பெண்களையும் நியமிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய நாட்டின் ஜனத்தொகையில் 100-க்கு 52 பேர்கள் பெண்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள். அந்த அளவில் பெண் ஜனத்தொகை உயர்ந்திருக்கிறது.

[திருமதி சி. குழந்தையம்மாள்]

[14th March 1963]

பெண் கல்லூரிகளும் இருக்கின்றன. அதனால் டி.ஈ.ஓ.-க்களை நியமனம் செய்யும்போது பெண்களையும் நியமனம் செய்யும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலைமையைப் பார்த்தால் அப்பொழுதுள்ள டைரெக்டருக்கு வேலை பளு அதிகமாக இருக்கிறது. இவருடைய அனுபவத்தைப் பார்க்கும்போது இது நன்றாகத் தெரிய வருகிறது. அதனால் இரண்டு டைரெக்டர்களை நியமனம் செய்தாலும் பரவாயில்லை என்று தோன்றுகிறது. இப்பொழுது நிறைய ஆரம்பப் பள்ளிகளும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருவதால் அவருக்கு வேலை பளு அதிகமாக ஆகி வருவது நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே இரண்டு டைரெக்டர்களை நியமிக்க வேண்டியது அவசியமாகத் தோன்றுகிறது. அதற்குவேண்டிய நடவடிக்கையையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. கே. பி. பழனி : மதிப்பிற்குரிய உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, ஆற்றல் மிக்க அமைச்சர் அவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட கல்வித் துறை மானிய கோரிக்கையை ஆதரித்து அதை வரவேற்று ஒரு சில வார்த்தைகளை எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு நாட்டினுடைய இலக்கணத்தைப்பற்றி எழுதும்போது நம்முடைய முன்னோர்கள் இந்த நாட்டில் இருக்கக் கூடிய மலைகளைப் பற்றியோ அல்லது மாநதிகளைப்பற்றியோ காடுகளைப்பற்றியோ கழனி்களைப்பற்றியோ எல்லையைப்பற்றியோ இருக்கின்ற மக்கள் தொகையைப்பற்றியோ எழுதவில்லை. நாட்டிற்கு இலக்கணத்தை வகுத்து நம்முடைய முன்னோர் கூறுவது வினை பொருள்கள், கற்றறிந்த சான்றோர்கள், கேடில்லாத செல்வம் ஆகிய மூன்று அம்சங்களை இலக்கணமாக வகுத்தார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக வள்ளுவர், வெகு அழகாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதாவது —

“தள்ளா வினையுந் தக்காரும் தாழ்வினார்
செல்வரும் சேர்வது நாடு”

என்று அழகாகச் சொல்கிறார். குறிப்பாக, ஜனநாயக நாடுகளில் சான்றோர்கள் அதிகமாக இருப்பது இன்றியமையாதது என்பதை நான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதனை உணர்ந்த நமது முன்னோர்கள்,

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தரும்”

என்று அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். எந்த அளவு கல்விச் செல்வத்தைப் பெற வேண்டும் என்பதற்காக

“கற்றல் நன்றே கற்றல் நன்றே
பிச்சைப் புகிலும் கற்றல் நன்றே”

என்றபடி, பிச்சை எடுத்தாவது படிக்கவேண்டும் என்று கல்விச் செல்வத்தின் பெருமையை அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். எனவேதான், அன்று கல்வித் துறையில் நம்முடைய நாடு, சீரான, சிறப்பான ஒரு இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. இடைக் காலத்தில் நம்முடைய நாடு அன்னியர்கள் ஆளுகைக்கு உட்பட்டுக் கிடந்த காரணத்தால், கல்வித் துறையில் ஒருவிதமான கந்தமான நிலைமை ஏற்பட்டு, ஒரு வகையான அறியாமை நாட்டிலே ஏற்படலாயிற்று. நாட்டின் விடுதலைக்குப் பிறகு, வருங்காலச் சந்ததிகள் வகையாக, வளமாக வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்ட தேசியத் தலைவர்கள் அந்த அளவு கல்வித் துறையில் ஏனைய மாநிலங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கக்கூடிய அளவில், மறு மலர்ச்சியான பல சீர்த்திருத்தங்களைச் செய்துள்ளார்கள் என்று இங்கேயிருக்கும் அன்பர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

ஐந்து மைல் சுற்று வட்டாரத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளியும், மூன்று மைல் சுற்று வட்டாரத்தில் நடுத்தரப் பள்ளியும், 300 மக்கள் வாழும் கிராமத்தில் ஆரம்பப் பள்ளியும் நிறுவவேண்டும் என்று திட்டம் வகுத்து, ஆயிரக்கணக்கான கல்வி நிலையங்களை அமைத்ததோடு, வறுமையிலே வாடும் ஏழைக் குழந்தைகளும் கல்விச் செல்வத்தைப் பெறவேண்டும்

14th March 1963]

[திரு கே. பி. பழனி]

என்பதற்காக இலவசக் கல்வித் திட்டம், இலவச ஆடை வழங்குந் திட்டம், இலவசப் புத்தக வழங்குந் திட்டம், இலவச மதிய உணவு வழங்குந் திட்டம் ஆகியவற்றிலேகூட, வீணை மாநிலங்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாக நம்முடைய மாநிலம் இருக்கிறது என்றால், அது மிகையாகாது.

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த அன்பர்களில் ஒருசிலர் கூட மதிய உணவுத் திட்டம் வெற்றிபெறவில்லை என்ற கருத்துப்பட எடுத்துச் சொன்னார்கள். அப்படித்தான் அடுத்துப் பேசக்கூடியவார்களும் ஒரு கால் சொல்லக்கூடும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள் 1963 ஜனவரி மாதம் 29 ம் தேதி அன்று அவ்வை இல்லத்தில் மதிய உணவுத் திட்டத்தைப் பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார்கள் என்று “முரசொலி” தின வட்டில் செய்தி வந்திருக்கிறது. மதிய உணவுத் திட்டத்தைப்பற்றி மதிப்பிற்குரிய திரு. அண்ணாதுரை அவர்கள், “பள்ளிகளில் நண்பகல் உணவு தர வேண்டும் என்ற ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள் அரசினர். அந்தத் திட்டத்தில் இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுவதும் ஏற்றி வருகின்ற நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும்—தமிழகம் மட்டுந்தான் மிகுதியாக வெற்றி யடைந்திருக்கிறது” என்று பாராட்டியிருக்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, ஆசிரியர்கள் அவல நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற கருத்துப்பட ஒருசிலர் எடுத்துச் சொன்னார்கள். இன்று நம்முடைய ஆரம்ப ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தைப் பொறுத்த வரையில் மூன்று வகையான சிறப்பான அனுகூலங்களை அவர்கள் அனுபவித்து வருகிறார்கள். பெண்ணைத் திட்டம், பிராவிடென்ட் ஃபண்ட் திட்டம், இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் ஆகியவை அம் மூன்று திட்டங்களாகும். இந்தியாவிலேயே நாம் பார்க்கின்ற நேரத்தில், மூன்று வகையான அனுகூலங்களை அடைந்திருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்கள் நம் மாநிலத்தில்தான் இருந்து வருகிறார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. ஆதலாலேயே முதன்முறையாக இந்த மூன்று வகையான அனுகூலங்களையும் ஆசிரியர்கள் பெறக்கூடிய அளவு சட்டத்தை உருவாக்கிய மாநிலம் அதற்கான சிறப்புப் பெற்ற மாநிலமும் நம்முடைய மாநிலம்தான் என்றால் அது மிகை ஆகாது.

அந்த விதமாக, ஒரே ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை இந்த மாமன்றத்தில் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இன்று எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி., எம்.காம்., போன்ற போஸ்ட்-கிரஜுவேட் மாணவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் ஆண்டொன்றுக்கு நாற்பது மாணவர்களுக்குத்தான் அரசாங்க ஸ்காலர்ஷிப் உதவி வழங்கப்படுகிறது. சட்டக் கல்லூரியில் 14 மாணவர்களுக்குத் தான் அந்த உதவித் தொகை கொடுக்கப்படுகிறது. அந்த எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் மதிப்பிற்குரிய ஹரிஜன நலத் துறை அமைச்சர் அவர்களையும் கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களையும் கேட்டுக் கொண்டு என் உரையை முடிக்கின்றேன்.

* திரு. சா. கணேசன் : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்றைய தினம் சபையிலே கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களாலே சமாப்பிக்கப் பெற்றிருக்கிற கல்வி மானியத்தின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துகின்றேன்.

கல்வி என்பது எழுத்தறிவு, கல்வி அறிவு, கலை அறிவு முதலியவற்றை கொடுப்பதற்கு இன்றியமையாத ஒரு துறை ஆகும். அதனுடைய இலட்சியம் வெறும் எழுத்தறிவு மட்டுமல்ல, வெறும் கல்வி அறிவு மட்டுமல்ல, அல்லது பல்வேறு கலைகளைப் பற்றிய அறிவு மட்டுமல்ல. ஒழுக்கமுடைமைக்கு இவையெல்லாம் அடிப்படை, அல்லது நெறி, படி, முறை என்பதையெல்லாம் நாம் அறிவோம். அவற்றை யெல்லாம் சுட்டிக்காட்டி விட்டுச் சொல்லுகிறேன். அந்த மன நிலையிலிருந்து நாம் பிறழாமல், கல்வியின் தத்துவத்தை அது கொடுக்கும் நிற்பலனை நாம் அனுசரிக்க வேண்டும் என்பதை நாம் அவ்வளவு நம் மனத்திலே கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அதைச் சுட்டிவிட்டு மேலே செல்லுகிறேன்.

அதனால்தான், நம் நாட்டிலே கூட, பரம்பரையாக வாழ்ந்து, உயர்ந்த நிலையில் இருக்கிறவர்களைப் பார்த்து சுட்டங்களில் தலைமை வகிக்கிறவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லும்போது, “கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களில் சிறந்த

[திரு சா. கணேசன்]

[14th March 1963]

தலைவர் அவர்கள்” என்று சொல்லுகிற ஒரு மரபே இருந்தது. கல்லியின் பயனாக அறிவு வளர்ச்சியும், அறிவு வளர்ச்சியின் பயனாக ஒழுக்க நிறைவும் பெற்றது. அதன் மூலமாக மனிதன் உலகத்திலே வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வழி வகுக்கிறது என்ற அடிப்படையை நம்பித்தான் இப்படிப்பட்ட சொற்றொடர்கள் எல்லாம் நாட்டிலே நிலையாக வளர்ந்தும் வருகின்றன. அந்தக் கண்ணோட்டத்தோடு இனி விஷயங்களைக் கவனிப்போம்.

கல்விக்கு மிக இன்றியமையாத ஒன்று என்ன என்பதை நாம் சொல்லவேண்டாம். இப்பொழுது நிலைக்கிரமம், கட்டம் இன்றிமையாதது. புத்தகங்கள் இன்றியமையாதவை. அதைவிடப் பார்த்தால் நோட்டுப் புத்தகங்கள் இன்றியமையாதவை என்று. அந்தக் காலத்தில் அப்படிக்க கருதப்படுவதில்லை. ஆசிரியன்தான் கல்விக்கு இன்றியமையாதவன். ஆதலிலேதான் “எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆகும்” என்றெல்லாம் நம்முடைய அற நூல்கள் உரைத்தும். அந்த வகையிலே ஆசிரியன் தகுதியுடையவனாகவும், கௌரவத்திற்கு உரியவனாகவும் அமையும்படியாகச் செய்யும் பொறுப்பு முழுவதும் ஆட்சியைச் சார்ந்தது என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அந்த நிலையிலே ஆசிரியன் பூரணத் தகுதியுடையவனாக இருக்கிறானா? அவனுக்குச் சூழ்நிலை மரியாதையைக் கொடுக்கக்கூடிய அமைப்பிலே அமைந்திருக்கிறதா? வாய்ப்புதற்கேற்ற வாய்ப்புக்களை அளித்து, தரத்தை உயர்த்துவதற்கு நாம் எவ்வளவுக்கு முயல்கிறோமோ அந்த முயற்சி அவ்வளவுக்குப் பல்சு தருகிறது என்பதையும் மனத்திலே கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, கல்வி நல்ல வளம்பெற வேண்டுமானால், ஆசிரியன் எந்தவிதமான கவலையும் அற்றவனாக இருக்க வேண்டும். அந்த நிலையை ஆசிரியனுக்கு உண்டாக்க வேண்டியது ஆட்சியாளருடைய பொறுப்பு, கடமை என்று கூறி மேலே சொல்லுகிறேன்.

கல்லியிலே அடிப்படைக் கல்லியை நான் மிக அழுத்தமாகச் சொல்லிக் கொண்டே வருகிறவன். பல கருத்துக்களைப் பல்வேறு கமிட்டிகளிலும் சொல்லிவிட்டதனால் அவற்றை யெல்லாம் இங்கே கொண்டுவந்து மீண்டும் சொல்லி, காலத்தை நான் விரயம் செய்ய விரும்பவில்லை. ஏனென்றால் அரசாங்கத்தின், அல்லது சம்பந்தப்பட்ட இலாக்காவின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமது தான் என்னுடைய கடமையே தவிர, பத்திரிகையிலே வடவேண்டும் என்பதற்காக நான் கருதினால் தவறு இழைத்தவனாவேன். அக் காரணத்தால், கமிட்டிகளிலே சொன்ன கருத்துக்களை விட்டு விட்டுப் புதுக் கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.—ஒன்றிரண்டு திரும்பவும் வரத்தான் செய்யும், வராமல் இராது என்ற நிலையிலே.

இந்த அடிப்படைக் கல்லியைப் பாலர் வகுப்புக்களுக்குக் கொடுக்கும் போது, திராணி உடைய ஆசிரியர் இருக்க வேண்டும். “திராணி” என்று சொன்னால், படித்த கல்வித் தரத்தை அடிப்படையாக வைத்துச் சொல்லுகிறேன் என்பது பொருள் அல்ல. பட்டம் பெறாத ஒருவனும் எல்.டி.யைவிட சிறந்தவனாக இருக்க முடியும், எல்.டி.யை விடத் திராணியுடைய ஆசிரியனாகவும் இருந்துவிட முடியும். அம்மாதிரி குழந்தைக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆசிரியன் கொஞ்சம் நல்ல அனுபவம் உடையவனாகவும் விஷய ஞானம் உடையவனாகவும், அதற்கு மேலே ஓரளவு மனத்துவம் (ஸைகாலஜி) புரிந்தவனாகவும் இருந்தால்தான் குழந்தைக்கு எங்கே தவறு எங்கே திருத்த வேண்டும் என்பதையெல்லாம் கணித்து, கோட்டத்தை நிறைவு செய்து, அதைச் செம்மையாக ஆக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும். இப்பொழுது மேல் படிப்புக்குப் பெரிய பெரிய பெரோஃபஸர்கள் வேண்டும். மேனாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் வேண்டும் என்ற மனோபாவம் வருகிறதே தவிர, அடிப்படையிலே செம்மையாக இல்லை. ஆறு மாடிக் கட்டம் கட்டவேண்டுமானால், அஸ்திவாரத்தில் கல் உறுதியாக இருக்க வேண்டாமா? மணலைப் போட்டு, அதன் மீது கட்டம் எழுப்பினால் நிற்குமா? இதைச் சிந்திக்க வேண்டும். ஆகவே, அடிப்படையிலேயே, ஒன்று இரண்டாவது வகுப்புப் பாடம் சொல்லக்கொடுக்கக் கூடியவர்கள் குறைந்தபட்சம் எல்.டி. படித்துள்ளவர்களுக்கு இருக்கக் கூடிய தகுதியைப் பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு மேலே அவர்கள், பெண்களாக இருப்பது, தாய்மாமர்களாக இருப்பது சிறப்பு என்பது என்னுடைய வாதம், நம்பிக்கை. “இன்றே முடிந்த ஸ்டோம்?” நம்முடைய பொருளாதாரம் அவ்வளவுக்கு

14th March 1963]

[திரு சா. கணேசன்]

இடம் கொடுக்குமா? என்ற சர்ச்சை எல்லாம் தேவை இல்லாத ஒன்று. அந்த முறையிலே அணுக வேண்டும். பாலர் வகுப்புக்கு இந்த மாதிரி நெறியிலே கல்வியைக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் அங்கே பெண்கள் இருப்பதுதான் சரி என்று ஏற்பட்டால் பல கஷ்டங்கள் நிவர்த்தியாகும்.

ஒரு சோதனை வைத்துத்தான் ஆசிரியர்களைச் சேர்க்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் ரொம்பப் பேரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். எந்த ஆசிரியர் மீதும் நான் குறை சொல்லவில்லை. நம்முடைய நிலையைப் பற்றி அவசியப் பார்க்கும்போது சிலருக்குக் குறைவாகத் தோற்றலாம். அதை மனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படாது என்று சொல்கிறேன். என்னுடைய “அம்பராமாயணம்” விளக்க உரையைப் பதிப்பிக்கின்ற போது “எம்.ஏ.” பால் செய்த ஒருவர் என்விடம் பணி புரிந்து வந்தார். அவர் “வாலப் பலம்” என்று தான் சொல்வார். “வாழைப்பழம்” என்று அவரால் சொல்ல முடியவில்லை. அப்படிப்பட்டவரை எழுதச் சொன்னால் சுத்தமாக எழுதுவார். எழுத்து நன்றாக இருந்தது. அப்படிப்பட்டவர் எழுத்து வேலையிலே ஈடுபட வேண்டுமே தவிர, கற்பிக்கும் வேலைக்கு அவர் வரக் கூடாது. மேல்நாடுகளிலே மொழிகளின் உச்சரிப்பை நன்றாக அறிந்து கொள்ள “லிங்வா போன்” என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அதைத் திருகி விட்டு விட்டு அதிலே வருகிற உச்சரிப்பைக் காதுலே வாங்கி சரியானபடி உச்சரிக்கப் பழகிக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த நாட்டின் நெறியும் அதுதான். சொல்வது பிரதானம். ஒலியைக் கேட்டுக் கேட்டுத்தான் மொழி வளர்ச்சி பெறுகிறது. அதனால்தான் “மொழி” என்ற பெயரே வந்தது. பாஷிங்காப்படுவதுதலே பாஷை ஆயிற்று. மொழியப்படுவதாலே மொழி என்றாயிற்று. பிழையாக உச்சரிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் மேல் வகுப்பிலே வேண்டுமானாலும் இருந்து விட்டுப் போகட்டும். பத்தாவது வகுப்புக்குக் கீழ், அடிப்படையில் எழுத்துப் பிழை இல்லாமல், எழுதக் கூடியவர்களை, ஒலிப் பிழை இல்லாமல் உச்சரிக்கக் கூடியவர்களைத்தான் ஆசிரியர்களாக நியமிக்க வேண்டும். எழுத்தானது எழுதுகோல் மேலே சென்றால் மெல்லியவையாகவும், கீழே சென்றால் கனமானவையாகவும் வரிவடிவம் பெறும் என்பதை உணர்ந்து காரணத்துடன் சொல்லக் கூடிய, கையெழுத்தைத் திருத்தக் கூடிய தகுதியுடையவர்கள் ஆசிரியர்களாக அமைய வேண்டுமென்றே சொல்ல விரும்புகிறேன். “Three R’s.” என்று சொல்வோம். அவற்றின் முன்னிரண்டான “ரீடிங்” தப்பு “ரைட்டிங்” தப்பு என்று இருக்கக் கூடியவரை ஆசிரியர் என்று சொன்னால் நியாயமா? தர்மமா? அது பண்புக்கு, வளர்ச்சிக்கு உறுதியையாக இருக்குமா என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். இப்போது பலபேர் மார்க் அதிகமாக வாங்காமலுக்குக் காரணம் என்ன? “பழனி” என்றால், பொது “ள”கரமா, சிறப்பு “ழ”கரமா, மூன்று சுழி “ண”வா, தந் நகரமா, நன்னகரமா என்று தெரியாவிட்டால், ஒரு கிறுக்குக் கிறுக்குத் தள்ளி விடுகிறார்கள். காதிலே கேட்கின்ற ஒலி, ஒலி வடிவமாக வந்தீர், வரி வடிவமாக மீண்டும் பிரதிபலிக்கிறது. ஆகவே, ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது ஒலியும், வரியும் நன்றாகத் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்களா என்று பார்த்து, சோதனை செய்து தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அப்படி ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தால்தான் சிறப்பாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடிப்படையிலே கல்வியின் போக்கு ரொம்ப வருந்தத் தக்க நிலைமையிலே இருக்கிறது. பாடப் புத்தகத்தைப் பார்த்தால், ஆத்தி குடியில் ஐந்து சூத்திரம், கொன்றை வேந்தனில் நான்கு, மூதுரையில் சில பாட்டு என்ற நிலைமையிலே அமைந்திருக்கிறது. பழைய கால மாபு இப்படி இல்லை. ஒன்றாவது வகுப்புக்கு ஆத்திசூடி முழுவதும் என்று வைத்து விட வேண்டும். இரண்டாவது வகுப்புக்கு கொன்றைவேந்தன் முழுவதும், மூன்றாவது வகுப்புக்கு மூதுரை முழுவதும், நான்காவது வகுப்புக்கு நல்லுழி ஐந்தாவது வகுப்புக்கு நன்னெறி ஆறாவது வகுப்பு குமாருருபரர் ஆக்கிய நீதிநெறி விளக்கம் ஏழாவது வகுப்பு அறநெறிச்சாரம், எட்டு, ஒன்பது, பத்தாவது வகுப்புக்களிலே திருக்குறள் என்று வைத்து விடவேண்டும். இவற்றை ஒழுங்காகப் படித்து வந்தால் அந்தத் தமிழ் மகன் உண்மையிலேயே தமிழ் மகனாக இருப்பான். இப்போது தொடர் இடத்தில் எல்லாம் நூலுக்குச் சில பாடல்கள். அதாவது கம்பன் பாடல் பத்து, சேக்கிழார் பாடல்

[திரு. சா. கணேசன்]

[14th March 1963]

எட்டு, சீரூப்புராணம் ஆறு ; ரக்ஷணய யாதிரீகம் ஏழு என்பதாக ஒரு அவியல் பாடப் புத்தகம் அமைகிறது. நான் யானையும் குறை சொல்லவில்லை. பழைய காலத்தில் கிறிஸ்தவர்கள் கம்ப ராமாயணம் படித்து வந்தார்கள். இலக்கியத்தைப் படிப்பதிலே ஜாதி வித்தியாசமோ, மத வித்தியாசமோ கிடையாது. “மெர்சன்ட் ஆப் வெஸ்ட்”-ஐ லண்டன் யூனிவர்சிட்டியில் ஒரு யூதப் பேராசிரியர் கற்பித்து வந்ததாக நான் படித்திருக்கிறேன். அங்கே ஜாதி உணர்ச்சியோ, மத உணர்ச்சியோ வருவதில்லை. பாத்திரத்தில் வருகின்றவர் ஒரு ஐயராகவோ, கிறிஸ்தவராகவோ, முதலியாராகவோ ஏதாவது ஒரு பிரிவையோ, மதத்தையோ சார்ந்தவராகத்தான் இருக்க முடியும். ஆகவே அதில் கவனம் திருப்பப்படாது.

பள்ளிகளில்—சமயக் கல்வி என்ற பெயரை வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள், அல்லது ஒழுக்கக் கல்வி என்று வேண்டுமானாலும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்—எந்த மதத்தையோ, ஜாதியையோ, மதத்தின் போக்கையோ கண்டிக்காத வகையில் மனிதன் வாழ்வாங்கு வாழும் நெறியின் அடிப்படையாகச் சமயக் கல்வி அமையவேண்டும்.

அதற்குமேலே, பாடப் புத்தகங்கள், நோட்டுப் புத்தகங்கள் நிச்சயமாகக் கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும். அதற்கு உச்சவரம்பு வைத்தே ஆகவேண்டும். மக்கள் வாழ்க்கை வளம் குறைவான நிலையில் இருக்கும் நிலையிலும் கூட, புத்தக விலை ஏறிக்கொண்டே போனால் என்ன செய்வது? போன வருஷம் என் அண்ணன் படித்த புத்தகத்தை நான் படித்தால் குடிமுழுக்கிவிடுமா? ஏன் எல்லாப் புத்தகங்களையும் மாற்றிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்? வரலாற்று நூல்களிலே வளர்ச்சியின் காரணமாக மாற்றம் ஏற்படலாம். டெக்ஸ்ட் புத்தகத்தை என் மாற்றிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்? இப்பொழுதுள்ளவை கா. நமசிவாயம் முதலியார் எழுதிய பாடப் புத்தகத்தை விட தரத்தில் உயர்ந்து விட்டனவா?

நோட்டுப் புத்தகத்தைப் பார்த்தால் பயங்கரமான நிலைமை ஏற்படுகிறது. எனக்கு ஏழு வயதில் ஒரு பேரனும், ஒன்பது வயதில் ஒரு பேரனும் இருக்கின்றனர். இந்த இரண்டு பயல்களுக்கும் 25 ரூபாய்க்கு நோட்டுப் புத்தகங்கள் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. வீட்டுக் கணக்குக்கு ஒரு நோட்டு, பள்ளிக்கணக்குக்கு ஒரு நோட்டு, இன்ஸ்பெக்டர் வரும்போது காட்டுவதற்கு ஒரு கணக்கு நோட்டு. இது நியாயமா? தருமமா? வருஷக் கடைசியில் படித்தால் அதிலே பத்து பக்கம்தான் எழுதியிருக்கிறார்கள். முப்பது பக்கம் சும்மாவே விடப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நோட்டு என்றால், வீட்டுத் தமிழ், சிறப்புத் தமிழ், பொதுத் தமிழ், இன்ஸ்பெக்டர் வந்தால் காட்டுவதற்குத் தமிழ். இவை எல்லாம் நியாயமா? நான் காலீப் பிடித்துக் கும்பிட்டு வேண்டுமானாலும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்—இந்த நோட்டுப் புத்தகங்களின் அளவுக்கு நிச்சயமாக ஒரு உச்ச வரம்பு கட்டத்தான் ஆகவேண்டும். இரண்டே நோட்டில் எல்லாப் பாடங்களையும் எழுதினால் என்ன? ஒரே நோட்டில் தமிழ், ஆங்கிலம், கணக்கு என்று எழுதினால் என்ன? நோட்டு வாங்குவதிலே மாணவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது. அப்படிக் கட்டாயப்படுத்துகிற ஆசிரியர்களுக்குத் தண்டனை என்று உத்தரவு போடுங்கள் என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

அதற்கு மேலே பாட விளக்கம்—நோட்ஸ் தடைப்படுத்தப்பட வேண்டும். இதன் காரணமாகத்தான் அடிப்படையிலே ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் உறவு கெடுகிறது. ஒரு கல்லூரி மாணவன் ஒரு வெண்பாப் பாடினான். முதல் இரண்டு அடிகளையும் நான் இங்கே சொல்லவில்லை.

“தேனும்ப் பொழிந்த தெநி யூனாகன் அத்தனையும்
கோனார் கொடுத்த கொடை”

என்று ஒரு மாணவன் வெண்பா பாடினான். “தமிழ் ஐயா இவ்வளவு நேரம் போதித்தாரே, அவ்வளவும் “கோனார் நோட்ஸ்” மூலம் அவர் கொடுத்த கொடை” என்ற வகையிலே அவன் வெண்பாப் பாடுகிறான். முதல் இரண்டு அடிகளைச் சொன்னால் குறிப்பிட்ட ஒருவரைக் குறிக்கும் என்ற காரணத்தால் அதனைக் கூறுது விடுகிறேன். இந்த நிலையில், ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் உள்ள உறவு நிலை செம்மையாக இருக்க

14th March 1963]

[திரு. சா. கணேசன்]

குமா ? ஆசிரியர்களிடம் மாணுக்கர்களுக்கு மரியாதை இருக்குமா ? இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி மாணுக்கள் உள்ளத்திலே ஏற்படுகிறது என்றால், அது கல்லூரியா ? அது பள்ளியா ? ஆகவே, இந்த 'நோட்டைத் தடை' செய்ய வேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

அப்பறம் மாணவர்களுடைய ப்ராக்ரஸ் ரிப்போர்ட். அது இப்போது இருப்பது போல வெறும் மார்க்குக்களை மட்டும் குறித்தனுப்புவதாக இருக்கக் கூடாது. ஹிஸ்டரி ஷீட் மாதிரியாக—ஒரு மாணவரைப் பற்றிய விவரங்கள் எல்லாம்—அவரிடத்தில் காணப்படுகிற குணம் என்ன, அவருக்கு இயல்பாகவே எந்தப் பாடத்தில் ஊக்கம் அதிகமாக இருக்கிறது, அவரிடத்தில் உள்ள குறைபாடுகள் என்ன, அந்தக் குறைகளுக்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கும் என்று ஊகிக்கப்படுகிறது—என்கிற முழு விரவங்கள் எல்லாம் அடங்கினதாக இருந்தால் உண்மையிலேயே அதைக் காண்கிற பெற்றோர்களுக்குத் தம் பையனின் தாம், நிலை, வளர்ச்சி, குறைபாடு எல்லாம் புலப்படும். காரணம் சிறு வயதில் இருந்தே இயற்கையாகவே ஒரு மாணவனுக்கு எவ் விஷயத்தில் உள்ளப்பற்று இருக்கிறது என்பதைக் கண்டுகொண்டால் தான் பின்னால் அவனுடைய உள்ளப்பற்றுக்கு ஏற்ற கல்வியைக் கொடுக்க வசதியேற்படும். சிறு வயதில் இருந்தே என்ஜினீயரிங் ஸ்கீல் இயற்கையாகவே அமைந்த ஒரு பையனை மெடிகல் காலேஜில் போடுவதால் என்ன பயன் விளையும் ? ஆகவேதான் சொல்கிறேன். சிறு வயது முதலே ஒரு மாணுக்கரின் உள்ளப்பற்று எத்திறையில் ஈடுபாடு உடையதாக இருக்கிறது என்பதைக் கண்டறிந்து அதற்கேற்ப அவர் கல்விப் போக்குத் திருப்பம் பெறக் கூடியதாக அமைய வேண்டும்.

ஹென்றி சி லிங் என்பவர் ஒரு மனத்துவ நிபுணர். அவர் 'மை ரிடர்ன் டு ரிலிஜன்' என்ற ஒரு புத்தகத்தை எழுதியிருக்கிறார். அவர் ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார். ஒரு பையன், வருடா வருடம் கணக்கில் நூற்றுக்கு நூறு வாங்கிக்கொண்டு வருவான். அவ்வாண்டு கால் வருடப் பரிட்சையில் கூட நூற்றுக்கு நூறு வாங்கியிருந்தான். ஆயினும் இடைப்பரிட்சையில் திடீரென்று நூற்றுக்கு 24 வாங்கினான். அடுத்த பரிட்சையில் 20 வாங்கினான். இந்தப் பையனுக்கு இயல்பாகவே கணக்கில் நல்ல உள்ளப்பற்று உண்டே, இருந்தும் இத்திறையில் இருபதும் இருபத்து நான்கும் வாங்கும்படி ஏன் அவன் திறன் குறைந்து காணப்படுகிறது என்கிற கவலை அவ் வருப்பு ஆசிரியருக்கு உண்டாயிற்றும். உடனே அப்பையனை இந்த மனத்துவ நிபுணரிடம் அனுப்பி வைத்தாராம். அவர் இவனை நன்றாகப் பல் கேள்விகள் எல்லாம் அவன் மனோநிலைக்கு ஏற்றபடி கேட்டுவந்தபோது உண்மை புலனாகிவிட்டதாம். உடனே அந்தப் பையனின் தாய் தந்தையர்களைத் தம்மைவந்து பார்க்கச் சொன்னார். அவர்கள் வந்தபோது அவர்களிடம் சொன்னாராம், "நீங்கள் உடனே விவாக ரத்து கோரி விண்ணப்பித்துக் கொண்டிருக்கும் பத்திரத்தை வாபஸ் பெற்றுங்கள். இயல்பாகவே நல்ல ஊக்கமும், தேர்ச்சியும், திறனும் கணிதத்தில் இருக்கும் உங்கள் பையன்—நீங்கள் இருவரும் பிரியப் போகிறீர்கள் என்றவுடனேயே கவலையில் ஆழ்ந்தவனாக உள்ளம் எங்கிச் சாம்பிப் போகிறான். அதனாலேயே அவன் திறன் குறைந்துவிட்டது" என்றாராம். அவர்களும் தாங்கள் விவாகரத்துக் கோரி விண்ணப்பித்துக் கொண்டிருப்பது உண்மையென்றும், அதை உடனே வாபஸ் வாங்கிக் கொள்வதாகவும் ஒப்புக்கொண்டார்களாம். அவர்கள் விவாக ரத்து விண்ணப்பத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்ட மறு மாதமே அந்த மாணவன் திரும்பவும் நூற்றுக்கு நூறு வாங்க ஆரம்பித்துவிட்டான். இது வெறுக்காத அல்ல. இதைப் போலவே நம் நாட்டிலும் ஒவ்வொரு மாணவனும் சரியான முறையில் கண்காணிக்கப் படவேண்டும். அவனுடைய மன இயல்பு, ஈடுபாடு இவற்றுக்கு ஏற்றபடி அவனை பொறுப்புள்ள ஒரு மனிதனாக ஆக்கும் சரியான பணி கல்வி இலாகாவைச் சார்ந்தது என்பதற்காக மேல்நாட்டில் நடந்த இந்த ஒரு சம்பவத்தை எடுத்துச் சொன்னேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இத் துறையில் தம் முழு கவனத்தையும் செலுத்த வேண்டும்.

[திரு சா. கணேசன்]

[14th March 1963]

அடுத்த நண்பகல் உணவு அளிக்கும் திட்டம். இதிலே பல குறைபாடுகள் இருக்கலாம். உயர்ந்த நோக்கம், உயர்ந்த லட்சியம் இவற்றின் அடிப்படையில் நம் நாட்டில் ஆலயங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் அந்த ஆலயத்திலேயே அயோக்கியத்தனம் நடக்கவில்லையா? அப்படி நம்முடைய இந்த உயர்ந்த நண்பகல் உணவு அளிக்கும் திட்டத்தில் அங்கங்கே ஊழல் காணப்படுகிறது என்பதற்காக அந்தத் திட்டமே நல்லது அல்ல என்று சொல்லமாட்டேன். ஊருக்கு ஒன்று இரண்டு என்று இருக்கக் கூடிய புண்ணியாத்தமாக்களை மட்டும் கொஞ்சம் கண்காணித்துக் கொண்டால் போதும், இத்திட்டம் மிக வெற்றிகரமாக நடக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இப்போது ஆசிரியர்களே கூடப் பொங்க வேண்டாம். இருக்கக்கூடிய நிதிக்குத் தகுந்தவாறு நான்கு, ஐந்து என்று கொடுத்து வேறு யாரையாவது சமையல் செய்ய நியமிக்கலாம் என்று செய்துள்ள ஏற்பாட்டை நான் வரவேற்கிறேன்.

அதற்குமேலே ஆசிரியர்களுக்குப் பென்ஷன் திட்டம் கொண்டுவந்தாற்போல கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை இருந்தது. அதுவும் 1962 ஏப்ரல் மாதம் முதல் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் விஷயத்திலும் அமுலாக்கப்படும் என்று கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதற்காக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதோடு இத்திட்டம் கல்விக்கூடங்களில் இருக்கும் எழுத்தர்கள், கணக்கர்கள் விஷயத்திலும் விஸ்தரிக்கப்பட வேண்டும், அங்கே வேலை செய்கின்றவர்கள் அத்தனை பேர்கள் விஷயத்திலும் இது அமுலாக்கப்படவேண்டும்.

அடுத்து உடல் பயிற்சிக் கல்லூரி சம்பந்தப்பட்டவரை யுனிவர்ஸிடி கிராண்டு கமிஷன் சிபார்சு ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை என்பது வருந்தத்தக்க விஷயம். கல்லூரி என்று வந்த பிற்பாடு இங்கு வேலை செய்கிறவர்களுக்கும் மற்ற கல்லூரியில் வேலை செய்கின்றவர்களுக்குக் கொடுப்பது போலவே சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அறிவு எவ்வளவு பிரதானமோ அவ்வளவு பிரதானம் உடல் பயிற்சியும்.

“உடம்பை வளர்த்தேன், உயிர் வளர்த்தேனே” என்று சொல்வார் திருமூலரும். ஆகவே இங்கும் மற்ற கல்லூரிகளில் உள்ளதுபோலவே வரவேண்டும்.

மற்றொன்று, தென் இந்தியக் கட்டட முறையைக் கற்பிப்பதற்கு—கோயில் நிர்மாண அமைப்பு முறையைக் கற்பிப்பதற்கு—பொறியியல் கல்லூரிகள் ஒன்றிரண்டில் வகுப்புக்கள் நிறுவப்படவேண்டும். (கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : காலேஜ் ஆப் டெக்னாலஜியில் இன்று அத்துறை இருக்கிறது). இருக்கிறது என்றால் சந்தோஷம். அதைக் கேட்டு ஒரு ஆறுதல். தேவையானால் இதை வேறு இடங்களுக்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டும்மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். யார் பெயரையும் குறிப்பிடுகிற வழக்கம் எனக்கு இல்லாததனால் பொதுவாகவே சொல்கிறேன். ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் சேருவதற்கு இன்றைக்கு என்ன என்ன முறைகளை எல்லாம் கையாள வேண்டியிருக்கிறது என்பதைக் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும். திருச்சி பகுதியிலும், எங்கன் பகுதியிலும் லஞ்சம் கொடுத்தால்தான் சேர முடியும் என்றால், பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் பள்ளியில் சேருகிறவர்கள் இந்த முறையைக் கையாள வேண்டுமென்றால், இதன் விளைவு என்ன ஆகும் என்று பார்க்கவேண்டும். பணம் கொடுத்தால்தான் சேர முடியும் என்கிற விஷம் ஆரம்பத்திலேயே இந்த ஆசிரியர்கள் உள்ளத்தில் புகுந்தால் ஆசிரியரான பிற்பாடு இவர்கள் விஷத்தைத்தான் கக்குவார்கள். ஆகவே இதில் அதிகக் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதற்குமேலே கடைசியில் ஒன்றை மட்டும் சொல்லி முடிக்க விரும்புகிறேன். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் பிரசங்கம் பண்ணப்படாது என்று கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார். அப்படி ஒரு விதி இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. நேரடியான அன்றாட அரசியல் உரை நிகழ்த்த

14th March 1963]

[திரு சா. கணேசன்]

அவர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றால் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் கல்வித் துறையில், சமயத் துறையில், இலக்கியத் துறையில் அவர்கள் கலந்து கொள்வது என்றைக்குமே தடைபடுத்தப்படவில்லை. இந்த மூன்றிலும் எனக்குக் கொஞ்சம் அனுபவம் உண்டு என்பதனால் சொல்கிறேன். உட்பர் விழா, இளங்கோ விழா வள்ளுவர் விழா என்று நான் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடத்தியிருக்கிறேன். அரசாங்கத்தில் பெரிய உத்தியோகம் வகித்திருக்கிற செக்டரிக்கள் முதற்கொண்டு கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப்போலவே கோயில்கள், சமய சொற்பொழிவுக் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றிலும் அவர்கள் வந்து கலந்து கொண்டு உரையாற்றியிருக்கிறார்கள். அரசிடமில் கூட “பாலிடிக்கல் ஆல் சயன்ஸ்” என்ற வகையில் அரசிடமில் எந்த எந்தக் காலத்தில் என்ன என்ன கொள்கைகள் கையாளப்பட்டிருக்கின்றன, அந்த தேச ஆட்சி முறை என்ன, இந்த தேச ஆட்சி முறை என்ன என்று விமர்சனம் செய்கின்ற முறையில் அவர்கள் கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இது நிலைமை நீடிக்க வேண்டும் என்பது என் கருத்தும். அதற்காகத் தவறாகப் போகிறவர்கள் மீது கண்டகாணிப்புக் கூடாது என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. அதற்காக பொதுவாகவே யாருமே பேசக் கூடாது எந்தக் கூட்டத்திலும் பேசக் கூடாது என்பதாக வேண்டாதவற்றை எல்லாம் கொண்டு புகுத்துவது நமக்கு நன்மை அல்ல. தேசத்திற்கும் நல்ல வளர்ச்சியை உண்டாக்காது என்று கூறி நிச்சயமாக இந்தக் கருத்துக்களை எல்லாம் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லி அமைக்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. இரா நெடுஞ்செழியன் : மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியத்தின் மீது கொண்டு வரப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை ஒட்டி சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கல்வி மானியத்திற்காக 29 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் கோரி, அதனுடைய பணிகள் வருகிற ஆண்டில் மிகச் செம்மையாகக் கவனிக்கப்படும் என்ற வகையில், கனம் சல்லியமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற முறைகள் பாராட்டுதலுக்கு உரியனவாகும். நெருக்கடி நேரத்தில், வேறு பல இனங்களில் கல்வினைக்களைக் குறைப்பதற்காக முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில், கல்வித் துறையைப் பொறுத்த மட்டில் மேற்கொண்டிருக்கும் பணிகளை நிறுத்தி வைக்காமல், மேலும் ஊக்குவிக்கக் கூடிய முறையில் அதிகமான நிதியை வழங்கி, அந்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்று உறுதி அளித்திருப்பது மிகவும் பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாகும்.

துவக்க நிலை கல்வி, இடைநிலை கல்வி, உயர்நிலை கல்வி, பல் கலைக் கழகக் கல்வி, தொழில் நுட்பக் கல்வி அனைத்துக்கும் சேர்த்து 29 கோடி ரூபாய் செலவிடுவதாகத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற பத்து, பன்னிரண்டு ஆண்டுக் காலத்தில் வேறு எந்தத் துறையிலும் ஏற்படாத அளவுக்கு மாறுதல், கல்வித் துறையிலே ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று உறுதியாகக் கூற முடியும். சில்பல மாறுதல்களுக்கும், சில்பல திருத்தங்களுக்கும் குழப்பங்களுக்கும் ஆளாகித் தெளிவு ஏற்படாத அளவுக்கு ஒரு துறை இருக்கிறது என்றால், அது கல்வித் துறைதான் என்பதைப் பலரும் ஏற்றுக் கொள்வார்கள். கல்வித் துறையிலே இதுகாறும் ஏற்பட்ட மாறுபாடுகள், முரண்பாடுகள், குழப்பங்கள், திருத்தங்கள் ஆகிய அத்துணையையும் களைந்து, நல்லதொரு, திருந்திய, செம்மையான, சீரான நிலையை உருவாக்க வேண்டுமென்ற நல்லெண்ணத்தில் இப்போதுள்ள கனம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் முயற்சி எடுத்து, தலைமையாசிரியர்கள் கல்லூரித் தலைவர்கள் அரசியல் கட்சித் தலைவர்கள் ஆகிய பலரையும் அழைத்துக் கல்விக் குழு ஒன்றை அமைத்து, அதனுடைய ஆலோசனைகளைப் பெற்று, அப்படிப் பெறப்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டு திட்டத்தை உருவாக்கி, இம் மன்றத்தின் முன்னால் வருகிற எப்ரல் திங்கள் முதல் நாள் வைத்து, இம்மன்ற உறுப்பினர்களின் சீரிய ஆலோசனைகளையும் பெற விரும்புவதாகக் குறிப்பிட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்றாகும்.

கல்வித் துறையிலே ஏற்படுத்தப்பட வேண்டிய பல்வேறு மாறுபாடுகளையும், செய்யப்பட வேண்டிய சீர் திருத்தங்களையும் பற்றிப் பலரும் இங்கே தெளிவுபட எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். கல்வியின் தேவை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வரும் நிலையில் இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். கல்வி

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

[14th March 1963]

யைப் பெறுகின்ற வாய்ப்பு, நாடு நகரங்கள், பட்டி தொட்டிகள் எங்கும் விரிவுபடுத்தப்பட்டு வரக்கூடிய நிலைமையில் இருப்பதையும் பார்க்கிறோம். பொதுவாக நாட்டு மக்களிடத்தில் நிலவி வரும் கருத்து, “கல்வி வளருவதற்கு ஏற்பாடு செய்கிறோமே தவிர, கல்வியின் தரம் முன்பு இருந்த நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, சற்றுக் கீழே போய்க் கொண்டிருக்கிறது” என்பதுதான். அந்தக் கருத்தைப் பேரறிஞர்களும், பொது மக்களும், பிறரும் எடுத்துக் கூறி வருகிறார்கள். அந்தத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு திறமையைப் பெருக்குவதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். சின்னஞ்சிறு பிள்ளைகள் பயிலுகின்ற வகையில் “பீர்-பீரமரி” பள்ளிகளை ஏற்படுத்துகிற முயற்சியில் அரசினர் ஈடுபடவேண்டும். தனிப்பட்டவர்கள் அந்த முயற்சியிலே ஈடுபட்டால், அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அரசாங்கம் பொருள் உதவி செய்து ஊக்குவிக்க வேண்டும். மேலே நாடுகளில் கொடுக்கப்படுவதைப் போன்ற பயிற்சிகளை நம்முடைய சின்னஞ்சிறுவர்கள் பெறக்கூடிய வகையிலே ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கூற விரும்புகிறேன். துவக்கப்பள்ளிக் கல்வியின் மூலமாகத்தான் ஒரு மனிதன் தன்னுடைய வாழ்க்கையை மிக நல்ல முறையில் ஈட்டுற்றவும், உலகத்தையும், தன்னையும், தன்னுடைய நாட்டையும் புரிந்து கொண்டு பணியாற்றவேண்டியவனாக இருக்கிறான். தேவைப்படும் அறிவைக் கொடுக்கக் கூடிய அளவில் துவக்கப் பள்ளிகளின் பாடத்திட்டங்கள் அமையவேண்டும். வாழ்க்கையில் ஒரு குறிப்பிட்ட துறைக்கு தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக்கொள்ளும் அடிப்படையைப் பெறும் வகையில் உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு அமைய வேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட துறையில் தன்னை ஆட்படுத்திக்கொண்டு முழு அறிவும் பெறும் வகையில், வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தரும் அளவுக்குக் கல்லூரிப் படிப்பு அமைய வேண்டும். நுணுக்கங்களையெல்லாம் அறிந்து கொள்ளும் அளவுக்குத் தொழில் நுட்பக் கல்வி அமையவேண்டும். அந்த முறையில் பல் வேறு சீர்திருத்தங்களை மேற்கொள்வதற்கான முறைகளை வகுப்பதற்காகக் கல்விக் குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டு அது நிலைமைகளை ஆராய்ந்து வருகிறது. அவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்து, அவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட திட்டம் இந்த மன்றத்தின் முன் வைக்கப்படும்போது அதைப் பற்றி விரிவாகப் பேச வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அப்போது பயிற்சி மொழித் திட்டம் பற்றியும், மூன்று மொழித் திட்டம் பற்றியும் பேசலாம் என்று கருதுகிறேன்.

துவக்கப் பள்ளியைப் பொறுத்தவரையில் பள்ளிகளை நடத்துகிறவர்களிடையேயும், ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தும் சிலபல சங்கடங்கள் இருப்பதைப் பற்றி பரவலாக எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது. 1958-ம் ஆண்டு உத்தரவுப்படி ஒரு ஆசிரியருக்கு எத்தனை மாணவர்கள் என்ற விதிதாசாரம் இருக்க வேண்டும் என்று பார்த்தால், அதிக அளவு 35 மாணவர்கள் இருக்க வேண்டுமென்பதாகும். முப்பத்தைந்து மாணவர்களுக்கு அதிகமாக எண்ணிக்கை பெருகுமானால், அதனை இரண்டு வகுப்புகளாக்கி, இரு வேறு ஆசிரியர்களிடத்தில் ஒப்படைக்கவேண்டும். 1962-ஆம் ஆண்டில் அந்த உத்தரவு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக என்ன நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டிருக்கின்றதென்றால், 70 மாணவர்கள் இருந்தால்தான் அதனை இரண்டு வகுப்புகளாகப் பிரித்து இரண்டு ஆசிரியர்களிடம் ஒப்படைக்க முடியுமே தவிர, 69 மாணவர்கள் இருந்தாலும் ஒரே ஆசிரியர்தான் அந்த 69 மாணவர்களுக்கும் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும். ஒரே ஆசிரியர் 60-க்கு மேற்பட்ட பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டுமென்ற நிலை இருந்தால், அது கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவதாக இராது. முப்பத்தைந்து மாணவர்கள் என்ற அளவிலே இருந்தால், ஆசிரியரும், யார் யார், எது எதிலே பலவீனமாக இருக்கிறார்கள் என்று கண்டறிந்து, அவர்களை ஊக்குவிக்கவும், அவர்களுடைய திறமையைப் பெருக்கவும் வழிவகைகள் ஏற்படும். ஆகவே, 60, 65 மாணவர்கள் என்ற அளவிலே இருந்தால் அதை இரண்டாகப் பிரித்து இரு வேறு ஆசிரியர்களிடத்தில் பயிற்சி கொடுக்கும் பொறுப்பினை அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ...

அடுத்து, கூடுமான வரையில் ஓராசிரியர் பள்ளி முறையை எடுத்து விடும் முயற்சியை அரசினர் எடுத்துக்கொண்டால் மிக மிக நல்லது. மிக மிக இன்றியமையாத நிலையில் மட்டுமே, பத்து, பன்னிரண்டு மைல்கள்

14th March 1963]

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

சென்றால்தான் பள்ளிகள் இருக்கின்றன என்ற நிலைமையில் இருக்கும் பகுதிகளில் மட்டும் வேண்டுமானாலும், பல ஆசிரியர்களைப் போட்டுப் பள்ளிகளை நிறுவு முடியாது என்ற நிலையில் வேண்டுமானாலும், அப்படிப் பட்ட பகுதிகளில் ஓராசிரியர் பள்ளியை நிறுவலாம். மற்றப்படி, கூடுமான வரையில் வகுப்புக்கேற்ற தனித்தனி ஆசிரியர்களைக் கொண்ட பள்ளிகளை நிறுவுவதுதான், கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த மிகவும் பயன்படுவதாக இருக்கும்.

தற்போது தொழில் நுட்பக் கல்வியைப் பெறவேண்டுமென்பதிலே நூட்டிலே உள்ள மாணவர்கள் அத்துணைப் பேரும் அக்கரை காட்டுகிறார்கள் என்பதை நாம் நன்றாக அறிவோம். தாமதவே சிலபல தொழில்களைத் துவக்கவும், வளர்ந்துவரும் தொழில்களில் ஈடுபடவும் தொழில் நுட்பக் கல்வியைப் பெறவேண்டுமென்பதிலே மாணவர்கள் போராவும் காட்டுகிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பை முடித்துவிட்டு, தொழில் நுட்பக் கல்வியைப் பயின்று வாழ்க்கையில் வருவாயைப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் இன்று 70-80 சதவிகிதத்திற்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அத்துணை பேருக்கும் தொழில் நுட்பக் கல்வி கொடுக்கும் அளவுக்கு வாய்ப்பும் வசதிகளும் போதுமானவையாக இல்லை. வாய்ப்பையும் வசதிகளையும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றால், கட்டடச் செலவு செய்யவேண்டும், ஆய்வுக் கூடங்கள் கட்டவேண்டும், ஆராய்ச்சி நிலையங்கள் அமைக்கவேண்டும் அதற்கெல்லாம் பெருஞ்செலவுகள் ஏற்படும். அந்தச் செலவினைத் தாங்கும் அளவுக்கு மாநில அரசு அமையவில்லை. மேலும் தற்போது நெருக்கடி நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கக் கூடிய நிலையில், அதிக அளவுக்குப் பணத்தைச் செலவுதிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறோம். ஆகவே, தொழில் நுட்பக் கல்வி நிலையங்களில் “ஷிப்ட் முறையை” புகுத்த முயற்சிகளை இந்த அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதன் காரணமாக இரண்டாம் முறையாக ஏற்படக்கூடிய கட்டடச் செலவுகளோ, ஆய்வுக் கூடங்களை அமைக்கும் செலவுகளோ ஏற்படா, அதிகப்படியான மாணவர்கள் தொழில் நுட்பக் கல்வி பெற வழிவகைகள் ஏற்படும் முறையில் முயற்சி செய்யவேண்டுமென்று அரசினரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

12-30
p.m.

பாட மொழியைப் பற்றிச் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். நமது தாய் மொழி தமிழ். இந்த மாநிலத்துக்கு உரிய மொழி தமிழ், அந்த மொழியிலே அரசியல் துறை செயல்பற்ற வேண்டும், ஆட்சி நடைபெறவேண்டும், அலுவலகங்கள் நடைபெற வேண்டும், நீதிமன்றங்கள் நடைபெற வேண்டும், மற்றப் பல நிலையங்களும் நடைபெறவேண்டும் என்ற ஆர்வம் தமிழகப் பெருங்குடி மக்களிடத்திலே ஏற்பட்டிருப்பதை அத்துணைப் பேரும் நன்றாக உணருவோம்.

மெல்ல மெல்ல அந்த நிலையை உருவாக்கும் முயற்சியில் நாம் ஈடுபடவேண்டியவர்களாகியிருக்கிறோம். தமிழை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு இன்றைய தினம் அகில உலக தொடர்பு கொள்வது, அகில உலக வாணிபம் செய்வது, அகில உலக அரசியல் தொடர்பு கொள்வது ஆகிய இவற்றைச் செய்ய முடியுமா என்றால் அது மட்டும் போதாது. தமிழால் எந்தெந்த இடத்தில் எந்தெந்த வகையில், எதை எதை செய்யமுடிய வில்லையோ அப்போது அந்த இடத்தில் வேறு ஒரு மொழி அவசியம் தேவை. தமிழால் நிறைவேற்றித் தர முடியாததை நிறைவேற்றித் தரும் அளவிற்கு ஆற்றல் கொண்ட மொழி ஆங்கிலமே. அது நம்மோடு இருந்து ஆண்டுகளாகப் பழக்கப்பட்டதொரு மொழி. தமிழ் அறிவை எந்தளவு பெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அந்தளவு ஆங்கில அறிவு பெறுவதும் அவசியம் என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்கமுடியாது.

உயர்நிலைப் பள்ளி அளவில் தமிழில் பாடங்களை படித்து அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். அப்படி தமிழில் பயிற்றுவிக்கிற முறை இன்று நடைமுறையில் இருக்கிறது. அந்தளவு ஆங்கில அறிவையும் வளர்க்கும் முயற்சி தீவிரப்படுத்தப்படவேண்டும். மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து ஆங்கில மொழியில் பயிற்சி அளிக்கிற திட்டம் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [14th March 1963]

கிறது என்று கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். அது வர வேற்கத் தக்கதொன்றாகும். தமிழில் படித்து எந்தளவில் ஆற்றல் பெற்றவர்களாக மாணவர்கள் அமைகிறார்களோ அந்தளவில் ஆங்கிலத்திலும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாக மாணவர்கள் அமைதல் வேண்டும். அதற்கான முயற்சிகளை அரசினர் தீவிரப்படுத்துதல் வேண்டும். உயர்நிலைப் பள்ளியை விட்டுக் கல்லூரிக்குச் செல்லும்போது, தமிழ் அறிவு பெற்றவன் திடீரென்று கல்லூரிக்குச் செல்லும்போது அங்கு பாடங்களை நன்கு புரிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு ஆங்கிலத்தில் பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆகவே உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு முடிந்தவுடன் மாணவர்கள் இரு மொழிகளில் அறிவு பெற்றவர்களாக இருக்கும் அளவில் உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு அமைதல் வேண்டுமென்று எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழிலேயே எல்லாவற்றையும் படித்து எல்லாவற்றையும் நன்கு அறிந்து கொள்ளும் அளவிற்கு ஒரு நிலை ஏற்படவேண்டும் என்பதுதான் இந்த அரசின் குறிக்கோளாக இருந்து தீர வேண்டும். அந்தக் குறிக்கோளைத்தான் இந்த அரசு கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை நான் வலியுறுத்துகிறேன். இன்று இல்லாவிட்டால் 1970-ல், இல்லாவிட்டால் கி. பி. 2,000-ல் ஆவது என்றாவது ஒரு நாள் நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ் மொழியில், வட்டார மொழியில் பெற வேண்டிய பயிற்சிகள் அத்துணையையும் பெறுவதற்கு, அதற்கு வேண்டிய தகுதி, திறமை அத்துணையையும் அம்மொழி பெற எப்பொழுதானாலும் சரி—வேண்டிய முயற்சிகளை மேற்கொள்வது இந்த அரசின் குறிக்கோளாக இருக்க வேண்டுமென்பதை நான் வலியுறுத்திக்கூற விரும்புகிறேன். பல்கலைக் கழகங்களில் எல்லாப் பாடங்களும் ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக் கொடுக்கப் படுவது என்பது இருந்துவருகிற ஒரு நிலைமையாகும். தமிழிலேயே எல்லாப் பாடங்களும் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுவேண்டும் என்பது, அப்படி சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிற ஒரு நிலை ஏற்படவேண்டும் என்பது நாம் விரும்புகிற ஒரு நிலைமையாகும். அப்படி நாம் விரும்புகிற நிலைமையைக் கொண்டு வர முயல்கிறபோது இடைக்காலத்தில் சிலபல சிக்கல்கள் இருக்கத்தான் செய்யும், சிலபல சங்கடங்கள் நேரிடத்தான் செய்யும். அந்த சங்கடங்களை நாம் ஏற்றுத்தான் தீரவேண்டும். தமிழிலேயே எல்லாப் பாடங்களைப் படிக்கவும், தமிழிலேயே எல்லாக் காரியங்களையும் கவனிக்கும் நிலைமை ஏற்படும்போது, ஆங்கிலத்தின் தொடர்பு நமக்கு அருவே வேண்டாமா என்றால் அப்போதும் ஆங்கிலத்தின் தொடர்பு நமக்கு வேண்டும். இன்றைய உலகச் சூழ்நிலையில் 100-க்கு 50-க்கு மேற்பட்டவர்கள் ஆங்கில அறிவு பெற்றுத்தான் அறிவியல் உலகில் நிற்கிறார்கள் என்ற தன்மையை நாம் பார்க்கிறோம். அகில உலகத் தொடர்புக்கு, அகில உலக விஞ்ஞான தொடர்புக்கு, அகில உலக அரசியல் தொடர்புக்கு, அகில இந்திய தொடர்புக்கு ஆங்கிலம் இருந்தே தீரவேண்டும். ஆங்கில மொழி வளர்ச்சியை நாம் தொடர்ந்து பெற்று வருவதில் தவறில்லை. தமிழால் முடியாத இடத்தில், அதை நிறைவு செய்ய ஆங்கிலம் தேவை. ஆகவே தமிழ் அறிவைப் பெருக்கும் முயற்சியில் நாம் எடுத்துக்கொள்ளும் தீவிரம் போல் ஆங்கில அறிவைப் பெருக்குவதிலும் நாம் தீவிர முயற்சி எடுத்தல் வேண்டும். இன்று உலகில் எல்லா நாடுகளிலும் ஆங்கிலம் மூலம்தான் அறிவியல் பாடங்களை கற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஜப்பான், சைனா, ரஷ்யா போன்ற வேறு பல நாடுகளில் அவர்கள் தங்கள் மொழியிலேயே தேவையான ஆற்றல், தகுதி பெறுகிற அளவிற்கு அம்மொழிகளை வளர்த்து வருகிறார்கள். இருந்தும் அவ்விடங்களிலும் பல்கலைக் கழகங்களில் ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அறிவியல் தொடர்பு கொள்ள, அரசியல் தொடர்பு கொள்ள, வாணிபத் தொடர்பு கொள்ள ஆங்கிலம் தேவையாக இருக்கிறது. ஆகவே ஆங்கில அறிவு பெறுவதிலும் நாம் தீவிரம் காட்ட வேண்டும். நீந்தக் கற்றுக்கொண்ட பின்னர் தண்ணீரில் இறங்குவதா அல்லது தண்ணீரில் இறங்கிய பின்னர் நீந்தக் கற்றுக்கொள்வதா என்று கேட்கலாம். அதற்கு நான் சொல்வது, தண்ணீரில் முதலில் இறங்கத்தான் வேண்டும், பின்னர் நீந்தக் கற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். நீந்தக் கற்றுக் கொண்ட பின்னர் தண்ணீரில் இறங்க வாய்ப்பு

14th March 1963] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஏற்படுவது என்பது பொருந்தி வராது. தமிழிலே பயிற்சி பெற்று நம் செயல்களை நிறைவேற்றுகிற தன்மையை நாம் அடையவேண்டும். அதில் சிலபல தொல்லைகள் தேரிடலாம். அவற்றை மெல்ல மெல்ல போக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். தமிழில் சொல்லிக்கொடுக்க நல்ல நூல்கள் வேண்டும். அவற்றைச் சொல்லிக் கொடுக்க ஆசிரியர்கள் வேண்டும். தமிழில் பாடப் புத்தகங்களை அதிகமாகக் கொண்டுவர முயற்சிக்க வேண்டும். அதற்கு தனிப்பட்டவர்களை ஊக்குவித்து அவர்களுக்கு பரிசுகள் வழங்கவேண்டும். தமிழில் பாட நூல்கள் அதிகம் வெளிவரத் தீவிரமாக முயல்தல் வேண்டும். அத்தகைய முறையில் பல்கலைக் கழகங்களில் என்றாவது ஒரு நாள் நாம் எண்ணுகிற நிலையை அடைய வழி ஏற்படும். நாம் மெல்ல மெல்ல போவதால் அதிக நூல்களும் இல்லை, பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களும் போதிய அளவில் இல்லை. ஆண்டுக்கு ஆண்டு அவற்றைப் பெருக்கி காண்பிக்கும் வழியில் நாம் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். சிலபல கல்லூரிகளில்தான் இப்போது சிலபல பாடங்கள் தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தளவு முயற்சியை எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் எடுப்பதற்கு அமைச்சரவை முயற்சி எடுத்தல் வேண்டும். கல்லூரிகளில் தமிழில் படித்துப் பட்டம் பெற்று வெளி வருபவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைப்பதைப் பொறுத்தே தமிழில் படிப்பதற்குள்ள ஆர்வம் மாணவர்களுக்கு ஏற்படுகிறது. தமிழில் படித்துப் பட்டம் பெற்று வெளி வரும்போது பல துறைகளில் வேலை வாய்ப்புக்கு வழி இருக்கிறது என்றால், மாணவர்களுக்கு அதில் படிப்பதற்கு ஆர்வம் ஏற்படும். வாய்ப்பு அதிகமாக அதிகமாக ஆர்வம் அதிகமாக ஏற்படும். அப்படி வாய்ப்பு வசதி இருந்தால், கல்லூரிகளில் தமிழில் படிக்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை வளர முடியும். அதற்கான தீவிர முயற்சியை அரசினர் மேற்கொள்ளவேண்டும். தமிழில் நூல்கள் வெளியிடும் முயற்சியில் அமைச்சரவை முயன்று, சில நூல்களை வெளியிட முன்வந்திருப்பது வரவேற்க வேண்டிய ஒன்றாகும். அதற்கென்று தனி நிபுணர் குழு ஒன்றை அமைத்து அந்த நிபுணர்களின் ஆலோசனையின் பேரில் எந்தெந்தப் பாடங்களை எந்தெந்த நிலைகளுக்கு வைக்க வேண்டுமென்று முடிவு கட்டவேண்டும். அப்படி அமைக்கப்படுகிற குழுவில் மனோதத்துவ வல்லுனர் ஒருவரும் இருக்கவேண்டும். அப்படி ஒருவரை அக்குழுவில் இணைத்து எந்தெந்த பருவத்தில் இருப்பவர்களுக்கு, எந்தெந்தப் பாடங்கள் அமைய வேண்டும் என்பதை அவர்கள் மூலம் அறிய வேண்டும். அதில் போதிய கவனம் செலுத்தி பாட திட்டங்கள் வகுக்கப் பெற வேண்டும். தமிழில் என்னென்ன இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன என்ற விவரம் நம்மிடம் இருக்கிறது. அதையும் அக்குழு ஆராய்ந்து துவக்கப்பள்ளியில், இடைநிலைப் பள்ளியில், உயர்நிலைப் பள்ளியில், கல்லூரிகளில் எந்தெந்த நூல்கள் எது எதற்கு பயன்படும், எந்தெந்த இலக்கியங்கள் எது எதற்கு பயன்படும் என்று அவர்கள் வரையறுத்து வைக்கவேண்டும்.

அதிலே கூட கருத்துக்களைப் பொருத்து, துவக்கப் பள்ளியில் படிக்கிற மாணவர்களுக்குச் சொல்லப்படுகிற கருத்த, இடைநிலைப் பள்ளியில் படிக்கிற மாணவர்களுக்குச் சொல்லப்படுகிற கருத்த, உயர்நிலைப் பள்ளியில் படிக்கிற மாணவர்களுக்குச் சொல்லப்படுகிற கருத்து என்று நிர்ணயிக்கவேண்டும். உதாரணத்திற்கு நல்வழியை எடுத்துக் கொண்டால், சில பாடல்களை எடுத்து துவக்கப் பள்ளியில் படிக்கிற மாணவர்களுக்கு சொல்லிக்கொடுக்கவும், இடைநிலைப் பள்ளி மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கத் தகுதியானவையை எடுத்து அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கவும், அதே முறையில் உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்களுக்கு ஏற்றவைகளை அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதேபோல இருக்கக்கூடிய இலக்கியங்களையெல்லாம் தொகுத்து, என்னென்ன இலக்கியங்கள் என்னென்ன தன்மை வாய்ந்தன, என்னென்ன மொழிபித்தன்மை வாய்ந்தன என்று பார்த்து, இன்னென்ன இலக்கியங்கள் உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படவேண்டும், இன்னென்ன இடைநிலைப் பள்ளிகளில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படவேண்டும், இன்னென்ன துவக்கப்பள்ளிகளில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று வரையறைப் படுத்தி பணியினை அந்தக் குழுவினர் கொள்ளவேண்டும்.

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [14th March 1963]

அரசினர் புத்தகம் வெளியிட்டு, அவைகள் விற்பனை ஆகும்போது, தனிப்பட்ட விற்பனையாளர்களுக்கு 25 சதவிகிதம் கழிவுத் தொகை கொடுக்க கூடிய நிலை இருக்கிறது. அரசினரே அடித்து, இலட்சக் கணக்கில், 10 இலட்சக்கணக்கில் வெளியிடுகிற நிலையைப் பார்க்கும்போது கழிவுத் தொகை ஏராளமாகத் தான் இருக்கும். அந்தந்தப் பள்ளிகளில் நேரடியாக அரசினரிடத்தில் வாங்கி, வரக்கூடிய கழிவுத் தொகையை மதிய உணவுத் திட்டத்தில் சேர்த்து, அந்த வகையில் பயன்படுத்தப்படாமல், பள்ளிகளுக்கும் அது பயன்படும். தனியார்களுக்குச் செல்லாமல் பள்ளிகளுக்குப் போய்ச் சேர நல்ல வழியாகவும் இருக்க முடியும்.

மேலும் பாடத்திட்டங்களைப் பற்றிச் சொல்லுகிற முறையிலும் கூட, திரைப்படத்தின் மூலமாகப் பாடங்களைக் கற்பிக்கிற வகையை உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் பெருக்குவதற்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அதற்கென்று ஒவ்வொரு மாவட்டத்தினுடைய தலைநகரிலேயும் ஒரு ஃபிஸும் லைப்ரரி அதாவது திரைப்பட நூல்திலேயும் வைக்க வேண்டும். உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு என்னென்ன பாடத் திட்டம் வைக்கிறோமோ அந்த பாடத்திட்டங்களைப் போதிக்கும் அளவுக்குத் திரைப்படங்களைத் தயாரிக்கவேண்டும். மாவட்ட தலைநகரில் அத்தகைய நிலையத்தை ஏற்படுத்திவிட்டால், ஆங்காங்கு இருக்கிற பள்ளிகள், தங்களுக்குத் தேவையான படங்களைப் பெற்று, மாணவர்களுக்குப் பேர்ட்டுக் காட்டுவதன் மூலமாக, நிலநூல், உயிர்நூல் ஆகிய பாடங்களையும், உலக நிகழ்ச்சிகளையும் பாடங்களைப் படித்துச் சொல்லுவதைவிட, அவர்கள் கண் முன்னால் காட்சிகளாகக் காணுவது, அவர்களுடைய உள்ளத்தில் பதிவதற்கு இருக்கும். அந்த முறையில் வழிவகைகளைப் பெருக்குவதை அரசினர் மேற்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

பேசிப் பழகுதல், எழுதிப் பழகுதல் ஆகியவை பற்றி கனம் உறுப்பினர்கள் சிலர் எடுத்துக் கூறினார்கள். சரியாக உச்சரிக்கிற பயிற்சியை பள்ளிகளில் மாணவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அதோடு அவர்களுக்கு எழுதிப் பழகுகிற பயிற்சியையும் கொடுக்க வேண்டும். “காப்பி ரைட்டிங்” என்று சொல்லுவார்கள் முன்பெல்லாம். எழுதிப் பழகுகிற பயிற்சி உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பெரும்பாலும் நல்ல முறையில் இல்லை என்றே நான் கருதுகிறேன். பாண்டிச்சேரி போன்ற இடங்களில் கல்லூரி நிலையிலும் கூட கையெழுத்துப் பயிற்சி இருக்கிற காரணத்தினால், ஃப்ரெஞ்ச் மொழி படித்தவர்களுடைய கடிதங்களைப் பார்த்தாலும், அவர்கள் எழுதுகின்ற எழுத்தைப் பார்த்தாலும், யார் எழுதினாலும், எழுதுகிற எழுத்து, எழுதுகிற ஃபிரெஞ்ச் மொழி அவ்வளவு அழகாக இருப்பதைக் காணலாம். அதற்குக் காரணம் என்ன என்றால், கல்லூரியிலும் கூட பாண்டிச்சேரி, காரைக்கால் போன்ற பழைய ஃப்ரெஞ்ச் புகுதிகளில் எழுத்துப் பயிற்சி உண்டு என்று கூறுகிறார்கள். அத்தகைய பயிற்சியை உயர்நிலைப் பள்ளி இறுதி வகுப்பு வரை அதிகப்படியாக வைத்தால்தான் எழுதுகிற பயிற்சி சரியாகவும், செம்மையாகவும் இருக்கும். பேசிப் பழகுதல் என்று வரும்போது, ஆங்காங்கு பள்ளிகளில் உள்ள இலக்கிய மன்றங்கள் மூலமாக ஒவ்வொரு மாணவனும் பேசியே பழகித் தீரவேண்டும் என்ற ஒரு கட்டாய நிலைமையை ஏற்படுத்தி, மாணவர்களுடைய சொல்லாற்றல் திறமையைப் பெருக்க வேண்டும். பள்ளிகளில் இருக்கக்கூடிய நூல் நிலையங்களை விரிவுபடுத்துவதன் மூலம், ஒவ்வொரு மாணவனும் வாரத்திற்கு ஒரு மணி நேரம் ஒதுக்கி, அந்த ஒரு மணி நேரத்தை நூல் நிலையத்திற்குள்ளேயே இருந்து அந்த ஒரு மணி நேரமும் ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் படித்துப் படித்து முடித்த பிறகு என்ன புரிந்துகொண்டான் என்று ஆசிரியருக்கு அறிவிக்கும் பயிற்சி ஏற்பட்டால், புத்தகங்களை உறகார்த்துப் படிக்கும் பழக்கமும், எந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கலாம் எனக் ஆர்வமும் வர வர ஏற்படும். நூல்திலேயும் என்று சொன்னால் எங்கு இருக்கிறது என்று தெரியாத நிலையில், கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய நிலையில் பள்ளிகளில் உள்ள பல நூல்திலையங்கள் பயன்படுத்தப்படாமல் இருக்கின்றன. வாரத்திற்கு ஒரு மணி நேரம் நூல் நிலையத்தில் இருந்தே தீரவேண்டும், ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துத் தீரவேண்டும், அதைப் படித்து அவர்கள் என்ன புரிந்துகொண்டார்கள் என்று

14th March 1968] [திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்]

ஆசிரியருக்கு எழுதித்தருகிற முறையை ஏற்படுத்தினால்தான், அவர்களுக்கு புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்கிற பயிற்சி வளர முடியும். அதோடு நூல்நிலையப் பொறுப்பாளர்களும் நூல்நிலையப் பயிற்சி பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். எந்தெந்த நூல் எங்கெங்கே இருக்கிறது, எந்தெந்த நூலை யார் யாருக்கு கொடுக்கலாம் என்ற முறையில், அந்தந்த நூல்களைக் கேட்பவர்களுக்கு எடுத்துக் கொடுக்கும் முறையில் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்ற முறையையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

குழுவினராகப் பழகுவதற்கும் மாணவர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கக் கூடிய முறையில் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அந்த முறையில் குழுவினராகச் சேர்ந்து ஒன்றைப்பற்றி 5-6 பேர்கள் சேர்ந்து, சிந்தித்து, விவாதித்து ஒரு முடிவுக்கு வரப் பழகவேண்டும். குறிப்பிட்ட பிரச்சினை பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள் என்று கேட்டால் அதற்குப் பதில் சொல்லக்கூடிய முறையில் பயிற்சி ஏற்பட “க்ளூப் லைஃப்” என்ற முறையில், “கோவாப்பரேட்டிவ் லைஃப்” என்ற முறையில், கூட்டுறவு முறையில் சிந்தித்து, ஒரு முடிவு காண பயிற்சி பெறுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் அது நல்ல முறையில் பயன்படுவதாக இருக்கும்.

கட்டுப்பாடு பெரும்பாலும் மாணவர்களிடத்தில் இல்லை என்று இக்காலத்தில் பரவலாகச் சொல்லப்படுகிறது. அத்தகைய தன்மையை எங்கும் காண்கின்றோம். அப்படி கட்டுப்பாடு மாணவர்களிடத்தில் இல்லாமல் இருப்பதற்குக் காரணம். முழு முதற் காரணம், அந்தப் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியரைப் பொறுத்து இருக்கிறது. பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியருடைய திறமை, அந்தப் பள்ளியை நிர்வகிக்கிற தன்மை, அவர் அணுகுகிற முறையைப் பொறுத்து கட்டுப்பாட்டுத் தன்மை அமைந்திருக்கிறது. சிலபல பள்ளிகளில் உள்ள தலைமை ஆசிரியர்கள் திறமையாக இருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் தலைமை ஆசிரியர்களுக்குத் திறமை இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆசிரியர்களிடத்தில் எதிர்ப்பார்க்கப்படும் சொல்லிக் கொடுக்கும் திறமை வேறு, நிர்வாகத் திறமை வேறு. ஆகவே, தலைமை ஆசிரியர்களுக்கென்று சிறப்பான, அடிப்படைத் தகுதிகள், திறமைகள் வேண்டும். முதலாவதாக எடுத்துக்கொண்டால் தேற்றப்பொலிவு தலைமை ஆசிரியருக்கு இருக்க வேண்டும். மற்ற ஆசிரியர்களால், மாணவர்களால் பழிக்கப்படும் நிலைமைக்குத் தலைமை ஆசிரியர்கள் நிலைமை வந்து சேரக் கூடாது. மற்ற ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் தலைமை ஆசிரியரைப் பார்த்தவுடனே தாங்களாகவே கட்டுப்பாட்டு நடுத்தகொள்கக்கூடிய வகையில் அவர்களுடைய தோற்றப் பொலிவு இருக்க வேண்டும். இராண்டாவது, கட்டுப்பாடு வேண்டும். மற்ற ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும் மிரட்டுகிற அளவுக்கு, அதைக் கண்டு தலைமை ஆசிரியர்கள் ஒரே அளவுக்கு சில பள்ளிகளில் நிலைமை இருக்கின்றன. தலைமை ஆசிரியராக ஒருவர் எப்படி வந்தார் என்று கேட்டால் சினியாரிட்டி கணக்குப்படி வந்து உட்கார்ந்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது. தலைமை ஆசிரியருக்கென்று சில தகுதி, திறமைகளை வகுக்க வேண்டும். அத்தகைய திறமை உடையவர்கள் மட்டுமே அந்தப் பதவியில் வைக்கப்படலொழிய, கட்டுப்பாடுத் தன்மையைக் காப்பற்ற முடியுமாது. சிறந்த கட்டுப்பாட்டுத்தன்மை ஏற்படும் முறையில் இதிலே தீவிரமான கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முன்பே எடுத்துச் சொல்லப்பட்டது, அதையே மீண்டும் வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சீருடையைப் பொறுத்தவரையில் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் ஆகிய இரு சாராரையும் வற்புறுத்துகிற நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டும். கூடுமானால் அரசாங்கமே ஆசிரியர்களுக்கு இந்த உடையை வழங்க வேண்டும். மற்ற துறைகளில் இருக்கிறவர்களுக்கு, நீதி பதிகளுக்கு, வழக்கு அறிஞர்களுக்கு, காவல் துறையினர்களுக்கு, புகை வண்டி நிலையங்களில் பணி புரிவோர்களுக்குத் தனித் தனி உடை என்று ஏற்படுத்தியிருப்பதைப் போல, ஆசிரியர்களுக்கென்று தனி உடையை, தனி நிறம் என்று கூட ஏற்படுத்தி விடலாம்; பார்த்தவுடனே ஆசிரியர் என்று தெரிந்துகொள்ளும் நிலையில் கீழே வேட்டியோ, கால்சட்டையோ இருக்க வேண்டும். மேலே போட்டுக்கொள்ளக் கூடிய கோட்டு பச்சை நிறமாகவோ, நீல நிறமாகவோ இருக்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் பார்த்த

[திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [14th March 1968]

உடனேயே ஊர் மக்களும் மதிப்புக் கொடுக்கும் நிலை ஏற்படும். மாணவர்களும் உடனே மதிப்புக் கொடுக்கும் நிலை ஏற்படும். சில இடங்களில் ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் வேறுபாடு தெரிவதில்லை. சில இடங்களில் சேவகர்களுக்கும் ஆசிரியருக்கும் கூட வேறுபாடு தெரிவதில்லை. ஆசிரியரை விட சேவகர் மிகுக்காக இருக்கிற நிலை கூட இருக்கிறது. இத்தகைய வேறுபாட்டைப் புரிந்துகொள்ளும் அவர்களுக்கான சீருடைத் திட்டத்தைப் பெருக்கவேண்டும். அவர்களாகச் சீருடை தைத்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இல்லாவிட்டாலும், சர்க்காரே தங்கள் செலவில் தைத்து வழங்க முன் வரவேண்டும். மாணவர்களுக்குச் சீருடை என்ற நிலைமை ஏற்படுமானால் சமத்துவ மனப்பான்மை ஏற்பட்டு, ஒரே எண்ணத்தோடு பழகுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும். சீருடையைப் புகுத்துவதிலே, சீருடை இதுதான் என்று வரையறுத்து விட்டால், பெற்றோரும் மற்றோரும் தாங்களாகவே தைத்துக் கொடுப்பதற்கு முன் வருவார்கள்.

இந்த முறைகளிலே உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலே சீர்திருத்தம் செய்வதன் மூலமும், கல்லூரிகளில் சீர்திருத்தம் செய்வதன் மூலமும், கல்வித் துறையின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு மேலும் முயற்சி செய்ய வேண்டும். வருங்காலத்தில் கல்வித் திட்டம் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று திட்டம் தீட்டப்படுகிறது. அந்தத் திட்டம் இந்த மன்றத்தின் முன் வைக்கப்பட்டு விவாதிக்கப்படுகின்றபோது மேலும் பல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்லுவோம், அதை நிலைநாட்ட வழிவகை பிறக்கும் என்று எண்ணி, எனது உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் துணைச் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் இப்பொழுது கோரியிருக்கிற மான்யத்தொகை, மற்ற மான்யங்களின் தொகையைவிட அதிகமான தொகையாகத்தான் இருக்கிறது. அதைப்பற்றி கனம் உறுப்பினர்கள் குறைபாடாகக் குறிப்பிட்டவில்லை, பாராட்டும் முறையில்தான் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த மான்யத்திற்கு ரூ. 29 கோடிக்கு மேலே ஆகிறது. இந்த மான்யம் சாதாரணக் கல்விக்கு மட்டுமல்ல, தொழில் நுட்பக் கல்விக்கும் சேர்த்துத்தான். சில கனம் அங்கத்தினர்கள் தொழில் நுட்பக் கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார்கள். தொழில் நுட்பக் கல்விக்காக சென்ற வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ரூ. 1 கோடி 20 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது ரூ. 1 கோடி 60 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் கவனித்திருப்பார்கள். பொதுக் கல்வி, தொழில் நுட்பக் கல்வியோடு மியூவியம், ஆர்கியாலஜி போன்ற சில பிரிவுகளுக்கும் செலவு செய்யவேண்டிய தொகையையும் சேர்த்துத்தான் இந்த மான்யம் இங்கே இப்பொழுது கோரப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு பெரிய தொகைக்கு மான்யம் கோரப்படுகிறது, ஆனால் பேசுவதற்கு போதிய அவகாசம் இல்லை, போதிய அவகாசம் வேண்டும் என்று திரு. மதியழகன் அவர்கள் முதலில் கூறினார்கள். அறிவை வளர்ப்பதற்குத்தான், இவ்வளவு முயற்சி, இவ்வளவு செலவு, அதற்காக மான்யம் கோரப்படுகிறது. ஆனால், இந்த மன்றத்தில் உள்ள அங்கத்தினர்கள் யாவரும் அறிவில் சிறந்தவர்கள். ஆகவே, அவர்கள் உணர்வார்கள், கருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தல் தான் அறிவுக்கு ஒரு சின்னம், அறிவுத் திறனுக்கு ஒரு சின்னம். ஆகவே, தங்கள் கருத்துக்களை தெரிவிப்பதற்கு போதிய அவகாசம் இல்லையென்றாலும், கனம் அங்கத்தினர்கள் அதை பொருட்படுத்தவில்லை என்றுதான் நான் கருதுகிறேன்.

மேலும், நான் முன்பே தெரிவித்ததுபோல், கல்விக் கொள்கையைப் பற்றி மேலும் ஒரு நாள் இந்தத் தொடர்புக் கூட்டம் முடிவதற்கு முன்பே அநேகமாக ஏப்ரல் மாதம் முதல் தேதியன்று 4 மணி நேரத்திற்கு மேலாக விவாதிக்கலாம் என்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும், அப்பொழுது கல்விக் கொள்கையைப்பற்றி ஒரு நிர்ணயம் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அதுதான் என்னுடைய கவலையும், அரசாங்கத்தினுடைய கவலையும். மாறுதலே கூடாது என்று யாரும் கூறமாட்டார்கள். அவசியமாயின், மாறுதல் செய்யத்தான் வேண்டும். ஆனால், அடிக்கடி மாறுதல் செய்வது, அடிக்கடி பரிட்சை செய்வது, நிரந்தரம் இல்லாத நிலை,

14th March 1963] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

உறுதி இல்லாத நிலை, எந்தத் துறையிலும் கூடாது. அதுவும், கல்வித் துறையில் முக்கியமாகக் கூடாது. பல பிரச்சனைகள் இன்னும் முடிவு செய்யப்படாத ஒரு நிலையில்தான் இருக்கின்றன. இப்பொழுது அதைப் பற்றியெல்லாம் சீக்கிரம் முடிவு செய்து, அதை இந்த மன்றத்திற்கு அறிவித்து, இந்த மன்றத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று, ஒரு நிரந்தரமான கொள்கையை, வருகிற கல்வி ஆண்டு தொடங்குவதற்கு முன்னமேயே அடுத்த ஆண்டிலிருந்து அமுலுக்குக் கொண்டு வரக்கூடிய ஒரு திட்டத்தை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்து, அதைப் பின்பற்றச் செய்யலாம் என்ற ஒரு நோக்கத்தோடு இப்பொழுது இதில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் உணர்வார்கள்.

இந்த விவாதத்தில் பல கனம் அங்கத்தினர்கள் கலந்து கொண்டார்கள். ஆனால், ஒன்று இப்பொழுதே கூற விரும்புகிறேன். அவ்வாறு எப்பொழுதும் நான் கூறுவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுவதில்லை. கனம் சுதந்திரா கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறிய பல அரிய கருத்துக்களையும், சிறந்த கருத்துக்களையும் அப்படியே நான் முற்றிலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். இப்பொழுதே கூறிவிடலாம். கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதை பொதுவாக நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று சொல்லக் கூடும். அதில் ஆட்சேபிப்பதற்கு ஒன்றும் இடமில்லை. அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய கருத்துக்கள்தான், கவனம் செலுத்தவேண்டிய கருத்துக்கள்தான். அப்படி கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய கருத்துக்களில் மேலும் கவனம் செலுத்தப்படும். அரசாங்கமும், கல்வித் துறையும் இதில் மேலும் கவனம் செலுத்தும் என்று நான் இப்பொழுதே கூற விரும்புகிறேன்.

கனம் உறுப்பினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் எப்பொழுதும் உணர்ச்சி மிகுதியோடு பேசுவார்கள். உணர்ச்சி மிகுதி ஏற்பட்டால் ஆவேசமும் ஏற்படுகிறது. அதனால் சில கருத்துக்களை ரொம்ப ஆணித்தரமாகச் சொல்ல வேண்டும், ரொம்பக் கண்டிப்பாகச் சொல்லவேண்டும், உறுதியாகச் சொல்ல வேண்டும் என்று எச்சரிக்கையாக்கக் கூட அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதை நான் தவறுதலாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. நான் பின்னால் சொல்லக்கூடியதையும் அவர்கள் தவறுதலாகக் கொள்ளக் கூடாது. அவரை லீரியலாக நான் எடுத்துக் கொள்ளப்போவதில்லை. அவருடைய எச்சரிக்கையை நான் லீரியலாக எடுத்துக்கொள்ளப் போவதில்லை. அவர் உணர்ச்சி மிகுதியால் சொன்னார். அதேமாதிரி கனம் அங்கத்தினர் திரு. குஞ்சன் நாடார் அவர்கள் சவால் விட்டார்கள். அதுவும் நமக்குப் புதியதல்ல. அதையும் நான் லீரியலாக எடுத்துக் கொள்வதற்கில்லை. ஒன்று பற்றி எனக்கு திருப்தி. கனம் அங்கத்தினர் திரு. கோசல்ராம் அவர்கள் கல்வித் துறையிலே மிகுந்த அக்கறை கொண்டு பேசக்கூடியவர்கள், பேசி வருகிறார்கள். அவருடைய இன்றைய பேச்சிலே மிகுந்த அபிவிருத்தி இருந்தது. அதைத்தான் எனக்கு ஓரளவுக்கு மகிழ்ச்சி என்று சொன்னேன். நாம் முன்னேறிப் போகவேண்டுமே தவிர, பின்னாலே போகக்கூடாது. இப்பொழுது அவர்கள் பேசிய பேச்சுக்கும், முன்பு நாம் கேட்ட அவருடைய பேச்சுக்கும் கொஞ்சம் அபிவிருத்தி இருந்தது.

இப்பொழுது முதலில் சொல்லிவிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். கொள்கையைப்பற்றி மீண்டும் இந்த மன்றத்தில் பின்னாலே விவாதம் வரப்போகிறது. கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் ரொம்ப உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசினார்கள். போதாது மொழியைப்பற்றி பேசினார். அதிலே ஒரு அடிப்படையான விஷயத்தை நான் அவர்களுக்கும், மற்ற உறுப்பினர்களுக்கும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எந்த மொழியானாலும் சரி, முக்கியமானது நமது தாய்மொழி. தாய் மொழியை நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். அதற்கு நாம் கல்வி அமைப்பிலே முதல் இடம் கொடுத்திருக்கிறோம். அதற்கு எப்பொழுதும் முதல் இடம் இருக்கும். அதை எல்லோரும் படிக்க வேண்டும். அதை நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். தமிழ் என்றாலே ஒரு அலட்சியம் சில பேர்களுக்கு இருக்கிறது. அது கூடாது. மேடையிலே பேசவேண்டும், அவ்வளவுதானே, அதிலே படிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை, நம்முடைய தாய் மொழிதானே என்று சிலர்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [14th March 1963]

நினைக்கிறார்கள். தமிழ் பெரிய களஞ்சியம். அதை நன்றாகப் படிக்க வேண்டும். தமிழ் இலக்கியத்தை நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். தாங்கள் படிப்பது மட்டுமல்ல. தாங்களும் படித்துச் சுவைத்து, மற்றவர்களையும் சுவைக்க வைக்கவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய அவா. கல்லூரியில் தமிழில் உயர்படிப்பிற்கு இடம் வைத்திருக்கிறோம். அதற்குக்கூட மாணவர்கள் வருவதில்லை. போஸ்டு கிராஜுவேட் கோர்ஸ் தமிழிலே வைத்திருக்கிறோம். நான் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு காரைக்குடி போயிருந்தேன். கனம் சுதந்திரா கட்சித் தலைவர் அவர்கள் அந்தக் கல்லூரிக்கு நிர்வாகி. நிர்வாகக் கமிட்டிக்கு குழு அங்கத்தினர் ஒருவரை என்ன கோர்ஸுகள் இருக்கின்றன என்று கேட்டேன். வேண்டாத தமிழ் கோர்ஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள் யூனிவர்ஸிடி என்று பதில் வந்தது. நான் அவர்களைக் குறை கூறவில்லை. வேண்டாத தமிழ் கோர்ஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால் என்ன அர்த்தம் என்றால் மாணவர்கள் அதை விரும்புவதில்லை. வேண்டாத தமிழ் என்று அவர் கூறியது, யாரும் வேண்டாதது அல்ல, மாணவர் வேண்டாத தமிழ் என்ற அர்த்தத்தில்தான் கூறினார். அந்த மனப்பான்மை அறவே அகற்றப்பட வேண்டும். அதற்கு கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : 1963-ம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழ் போதனமொழியாக வரும், வர வேண்டும் என்று நாம் ஒத்துக்கொண்டோம். வெள்ளையறிக்கையிலும் இதுபற்றி குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினரும் இதை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாணவர்கள் இஷ்டத்திற்கு விடாமல் எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் புகுத்தவேண்டும், “சேஞ்சு ஓவர்” வேண்டும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இது வேறு விஷயம். போதன மொழிக்கு பின்னாலே வருகிறேன். இது வேறு விஷயம். தமிழ் இலக்கியத்தைப் படிப்பது, தமிழில் உயர்ந்த படிப்பு படிப்பது, போஸ்ட் கிராஜுவேட் படிப்பது, தமிழில் எம். ஏ. படிப்பது, அது எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் வைக்கப்பட வேண்டும். தமிழுக்காக எத்தனை கல்லூரி வேண்டுமானாலும் ஏற்படுத்துவதற்கு, அதற்கு வேண்டிய ஆதரவு கொடுப்பதற்கு அரசாங்கத்தின் சார்பாக நான் தயாராக இருக்கிறேன். தமிழை நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். படிப்பதில்லை என்பதுதான் குறை. தமிழ் எம். ஏ. படித்தவர்களை சீந்துவார்கள் யாரும் இல்லை என்று கூறுவது நமக்குத் தான் குறைவு. அதைத்தான் அகற்ற வேண்டும். அதற்குக் கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மாணவர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும். நல்ல உயர்ந்த தமிழ் படிப்பு இருக்கிறது என்பதை உணரச் செய்ய வேண்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

ஆனால், போதனமொழி என்பதின் அடிப்படை என்ன? “மீடியம்” என்கிறதது வருகிறது? நாம் ஒரு பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம். அந்தப் பாடத்தை எந்த மாணவனுக்குக் கற்றுக்கொடுக்கிறோமோ அந்த மாணவன் அதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். புரிந்து கொள்ளுவதற்கு எப்படிச் சொல்லிக் கொடுக்கிறது என்று அந்த அடிப்படையில்தான் போதனமொழி, “மீடியம்” என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். கல்லூரிப் படிப்பு என்பது உயர் படிப்பு, அந்தக் கல்லூரிப் படிப்பு சொல்லிக் கொடுப்பது நாம் உயர்நிலைப் பள்ளியில் சொல்லிக் கொடுப்பது மாதிரி இல்லை. அதைவிட கஷ்டம். அதைவிட உயர்ந்த படிப்புக்கு நாம் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. கெமிஸ்டிரியாக இருந்தாலும் சரி, பிலிக்ஸாக இருந்தாலும் சரி, எகனமிக்ஸாக இருந்தாலும் சரி, எந்தப் பாடமாக இருந்தாலும் சரி, அந்த மாணவர்கள் நன்றாகப்பரிந்து கொள்ளவேண்டும். மாணவர்கள் பாடத்தைப் புரிந்துகொள்ளுவதுதான் முக்கியம். அதற்கு எந்த மொழியில் சொல்லிக் கொடுப்பது? எந்த மொழியில் அவர்கள் கேட்பது என்பது இரண்டாவது பிரச்சனை. அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. எப்பொழுது புரிந்து கொள்வார்கள், எந்த மொழியில் புரிந்துகொள்வார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும்.

14th March 1968] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

புத்தகங்கள் பற்றி கவனிக்கவில்லை என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். 40 புத்தகங்கள் போட்டிருக்கிறோம். 40 புத்தகங்கள் எந்த மூலக்கு ? 1,000 புத்தகங்கள் வேண்டும். திரு. மதியழகன் அவர்கள் போட்டுவிடுவார்களா ? எப்பொழுது முடியும் ?

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : சர்க்கார் எங்கனிடம் இருந்தால் நிச்சயம் போட்டு விடுவோம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சினிமாப் படத்தில் போட்டிருக்கலாம். புத்தகம் போடுவது கிள்ளுக்கிரை இல்லை. தமிழ் நன்றாகத்தெரிந்து, நல்ல விளக்கமாக புத்தகம் போடவேண்டும். கிள்ளுக்கிரை இல்லை. இவர்கள் எழுதிக் கொடுத்துவிடுவார்களா ? நான் இப்பொழுதே சொல்லுகிறேன். 100 புத்தகங்கள் திரு. மதியழகன் அவர்கள் 6 மாதங்களுக்குள் எழுதிக் கொடுக்கட்டும். கல்லூரிப் படிப்பிலே எவ்வளவு புத்தகங்கள் படிக்க வேண்டும் ? டெக்ஸ்ட் புக்ஸ் போதவே போதாது.

பல டெக்ஸ்ட் புஸ்தகங்களை எழுதி மாணவர்களுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு வசதி செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. மேலும் மேலும் அவர்களுடைய அறிவு வளர்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு பல புத்தகங்களை எழுதச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் அவர்களுக்கு ஊக்கம் காட்ட வேண்டும் என்றும், அக்கரை இருக்கவேண்டும் என்றும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் கெமிஸ்ட்ரி, பிசிக்ஸ் போன்றவைகளில் புத்தகங்களை எழுதவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது போதுமா அல்லது போதாதா என்றும் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது மாணவர்களிடையே அதிகமாக தமிழிலேயே படிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதற்காகவே புத்து லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி பிரோ ஆப் தமிழ் பப்ளிகேஷன்ஸ் என்று வைத்து நல்ல புஸ்தகங்களை எழுதச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். மற்ற மாணவர்களும் தமிழிலேயே படிக்க வேண்டும் என்று இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது தமிழிலேயே எல்லாப் பாடங்களையும் சொல்லிக்கொடுக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர் மதியழகனுக்கு இருக்கிற நம்பிக்கையைவிட எனக்கு அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமும் இருக்கிறது. பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்னதாக வேறு ஒரு மந்திரி கூபை இருந்தது. இதை நான் சொல்லும்போது ஒருவரைப்பற்றி குறைகூற வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் சொல்லவில்லை. அப்பொழுது எவ்வளவு கல்லூரிகள் அங்கீகாரம் கேட்டன ? சென்ற ஆண்டில் பல கல்லூரிகள் வசதி செய்து, கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கின்றன. சென்ற ஆண்டில் மூன்று கல்லூரிகள் சர்வகலாசாலையை அங்கீகாரம் கோரி இருக்கின்றன. சென்ற ஆண்டில் என்ன செய்தார்கள் ? அந்தக் கொள்கைகள் அப்படியே அனுசரித்து நிறைவேற்றப்படும் என்ற நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக இருந்ததால் அதற்குத் தடை இல்லை என்று சொன்னதால் அநேகம் கல்லூரிகள் சென்ற ஆண்டில் சேர்ந்திருக்கின்றன. சென்ற ஆண்டில் ஒன்றுமே நடைபெறவில்லை. இதைப்பற்றி பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்னதாகவே அக்கறை எடுத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். தமிழிலேயே பாடத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றால் அதை நிலை நாட்ட வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆர்வம் எனக்கு இருக்கிறது. மாணவர்களை கட்டாயப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதை நான் சொல்லும்போது என்னை தமிழ் துரோகி என்றும் சொல்லுவார்கள். அப்படிச் சொன்னால் எனக்கு பரவாயில்லை. கல்லூரிகளில் எல்லா வற்றையுமே தமிழ் மொழியில் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டுமென்றால் அதை கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகக் கவனிக்கவேண்டும். ஜாக்கிரதையாக கவனம் செலுத்தவேண்டும். கிராம மக்கள் இப்பொழுது, அறிவு வளர்ச்சி வேண்டும் என்று கேட்கிறார்கள். கிராமங்களிலுள்ளவர்கள் முன்னேற்றமடையவிடாமல் தமிழையே கற்றுக் கொள்ளச் சொல்லி ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொள்ளச் சொல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்ற குற்றச்சாட்டை நம் மீது சாட்டுவதற்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. “கற்றது கை மண் அளவு, கல்லாதது உலகளவு” என்று

1.00
P.m.

[தரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[14th March 1963]

சொல்லுவது போன்று கிராமத்திலுள்ள எல்லோரும் படிக்கவேண்டும் என்றும் தங்களுடைய அறிவை வளர்ச்சி அடையச் செய்யவேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். போஸ்ட் கிராஜுவேட் படிப்பு எல்லாம் நகரங்களுக்குத்தானே, கிராமங்களுக்கு தமிழ் படிப்பதானே என்று கேட்க இடம் கொடுக்கக்கூடாது. கிராமத்திலுள்ள ஏழை விவசாயி குழந்தைகளுக்கும் குமாஸ்தாவின் குழந்தைகளுக்கும் அறிவு வளர்ச்சி ஏற்பட்டு பிற மாநிலங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொருவரும் விரும்புகிறார்கள். மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் விவசாயிகளும் அவரவர்களுடைய குழந்தைகள் நாடு கடந்து செல்ல வேண்டும், அந்த முறையில் படிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். தமிழிலேயே உயர்ந்த படிப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தால் மேற்கொண்டு படிக்க முடியுமா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். தமிழையே படித்துக்கொண்டிருந்தால் மேற்கொண்டு படிக்க முடியாமல் போய்விடும் என்ற கவலை இப்போது இருக்கிறது. ஆகவே மேற்கொண்டு படிப்பதற்கு வழிவகை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்கு வழிவகைகள் செய்யவில்லை என்றால் அதனால் பயன் இல்லை. இங்குள்ள மாணவர்கள் மற்ற கலாசாலைகளுக்குச் சென்று படிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். தமிழையே படித்துக்கொண்டிருந்தால் மற்ற மாநிலங்களுக்குச் சென்று மற்ற கலாசாலைகளில் சேர்ந்து படிக்க முடியுமா என்பதையும் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். மற்ற சர்வகலாசாலைகளிலும் சேர்ந்து படிக்கக்கூடிய வசதிகளை நாம் மாணவர்களுக்குச் செய்து கொடுக்கவேண்டும்.

மற்றொரு பிரச்சினையும் இருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டில் பல மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. பல மொழிகள் பேசக்கூடியது நம் பாரத நாடு. இப்பொழுது ஒருமைப்பாடு இருக்கவேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். இப்படி நாம் ஒரு மொழியை இங்கு பயின்று விட்டு அதிலும் நமது தாய் மொழியாகிய தமிழிலேயே படித்து விட்டால் நாட்டின் ஒருமைப்பாடு பாதிக்கப்படலாம். நமது நாட்டின் ஒருமைப்பாடு பாதிக்கப்படக்கூடாது. நாம் தமிழையே படித்துக்கொண்டிருந்தால், தெலுங்கையே படித்துக் கொண்டிருந்தால், வேறு கெமிஸ்ட்ரி முதலியவைகளைப்பற்றி பேசுவதற்குக்கூட ஆங்கிலம் தெரியாமல் போய்விடும். அதனால் நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டிற்கு பாதிக்க ஏற்படும். கனம் அங்கத்தினர் திரு. மதியழகன் சொல்வதுபோன்று தமிழையே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், தமிழிலேயே எல்லா வற்றையும் நடத்த வேண்டும் என்றும் சொன்னால் அது சரியாக இருக்காது. சமீபத்தில் ஒரு பெரியார் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அவரிடம் இதைப்பற்றிச் சொன்னபோது இது யோசிக்க வேண்டிய விஷயம்தான், முழுமையுமே தமிழில் படித்து வந்தால் பிறகு கல்லூரிகளுக்குச் சென்றால் அங்கு படிக்க முடியாமல் பாதகம் ஏற்படும், அப்படி பாதகம் ஏற்படக்கூடாது என்று அவர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இது கவனிக்கப்பட வேண்டியதுதான் என்றும் சொல்லி இருக்கிறார். நான் சொன்னதை அவரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்.

இன்றைக்கு மாணவர்கள் மேலும் மேலும் படிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். வெறும் உத்யோகங்களுக்கு மட்டும் அவர்கள் படிக்க விரும்பவில்லை. பல ஆராய்ச்சிகள் செய்ய வேண்டும் என்ற முறையில் மேலும் படிக்க விரும்புகிறார்கள். தங்களுடைய அறிவை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறார்கள். மற்ற நகரங்களுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறார்கள். அதற்கெல்லாம் இது தடையாக இருக்கக்கூடாது என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் எவ்வளவோ ஏழைகளுடைய குழந்தைகளும், கிளார்க்களுடைய குழந்தைகளும் ஐ. எ. எஸ்., ஐ. பி. எஸ். முதலியவைகள் பாஸ் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறார்கள். கெமிஸ்ட்ரி, பிசிக்ஸ், பாடனி முதலியவைகள் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். மத்திய அரசாங்க பரீட்சையாகிய காட்டிலாகா பரீட்சைக்குச் சென்று கன்சர் வேப் ஆப் பாரஸ்டாக வர வேண்டும் என்றும் நினைக்கிறார்கள். அதே மாதிரி பெரிய டாக்டர்களாகவும் வர வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். இவர்களுக்கு எல்லாம் மத்திய அரசாங்கப் பரீட்சைகள் இருக்கின்றன. அவை ஆங்கிலத்திலோ அல்லது ஹிந்தியிலோதான் நடத்தப்படுன்றன.

14th March 1963]

[திரு எம். பக்தவத்சலம்]

ஆங்கிலத்திலாவது அல்லது இந்தியிலாவதுதான் பரிட்சை எழுத வேண்டும் என்று அவர்கள் திட்ட வட்டமாகச் சொல்லி விட்டார்கள். கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்லுகிறபடி தமிழிலேயே இங்கு படித்து விட்டு அங்கு சென்றால் அந்தப் பரிட்சைகளை எழுதவே முடியாது. ஒன்று ஆங்கிலத்தில் எழுத வேண்டும் அல்லது ஹிந்தியில் எழுத வேண்டும். ஹிந்தி கற்றுக்கொள்வதைவிட இங்கிலீஷ் கற்றுக்கொள்வது சுலபம்.

(கனம் சபாநாயகர் தலைமை)

அடுத்தபடியாக ஒரு அங்கத்தினர் ஹிந்தி பரிட்சை வேண்டாம் என்று சொன்னதைக் குறிப்பிட்டார். மார்க் ஒன்றும் வைக்காமல் பரிட்சையை வைத்து நடத்துவது பிரேயோசனம் இல்லை என்றுதான் வேண்டாம் என்று சொல்லப்பட்டது. பெயரளவில் மட்டும் பரிட்சையை நடத்துவது எதற்கு என்றுதான் அது வேண்டாம் என்று சொல்லப்பட்டது. பரிட்சை வேண்டுமென்றால் அதை வைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். ஆனால் அப்படி வைக்கும்போது எதிர்ப்பு இருக்கக்கூடாது. இப்பொழுது ஹிந்தியை தாங்களாகவே படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் படிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கிறது. மற்ற மாகாணங்களுடன் தொடர்பு வேண்டும் என்று நினைத்தால் இங்கு தமிழையே வைத்துக்கொண்டிருப்பதில் அர்த்தம் இல்லை. வைத்துக்கொள்ள முடியாது. தமிழையே வைத்துக்கொண்டிருந்தால் மற்ற மாகாணங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாது. ஆங்கிலம் பேசத் தெரிந்து விட்டால் மட்டும் போதாது. கெமிஸ்ட்ரி, பிசிக்ஸ், பாடனா, லீவ்வாலஜி, எக்னாமிக்ஸ், சோஷியாலஜி எதுவாக இருந்தாலும் அனைவரையும் தமிழில் படிக்க முடியாது. மற்ற மற்ற பல்கலைக் கழகங்களுடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமானால் தமிழை வைத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. தமிழில் படித்துவிட்டால் எல்லோருடனும் தொடர்பு கொள்ள முடியாது. அதனால்தான் ஆங்கிலமும் படிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதனால் தமிழே படிக்கக்கூடாது ஆங்கிலம்தான் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்ல மாட்டேன், கட்டாயப்படுத்தி உத்தரவு போடுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். தமிழ்தான் படிக்க வேண்டும். ஆங்கிலம் போதாது மொழியாக இருக்கக்கூடாது என்பது கனம் மதியழகனுடைய எண்ணமாக இருக்கலாம். அவர் சொல்லுவதை வைத்துக்கொண்டால் அறிவு வளர்ச்சித்துறையைப் பொறுத்த வரையில் மற்ற சர்வகலாசாலைகளுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாது. மற்ற நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாது. மற்ற நாடுகளிலிருந்து இங்கு வரக்கூடிய பெரிய தலைவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாது. இண்டர்பிரிட்டர்தான் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இண்டர்பிரிட்டர் வைத்துக்கொண்டால் மற்ற நாடுகளுடன் மேலும் மேலும் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள முடியாது. மேலும் மேலும் அறிவு வளர்ச்சி பெற முடியாது.

பண்டைய காலத்தில் நமது நாட்டில் பலப்பல சர்வகலாசாலைகள் இருந்திருக்கின்றன. பல்கலைக்கழகங்கள் இருந்திருக்கின்றன. சமீபத்தில் இருக்கிற காஞ்சிவரத்தில் கூட ஒரு பல்கலைக்கழகம் இருந்தது. அது ஒரு பிரசித்தி பெற்ற பல்கலைக்கழகம். இப்படி பல பல்கலைக்கழகங்கள் இருந்ததைப்பற்றி கனம் அங்கத்தினர்கள் கேட்டிருப்பார்கள். காஞ்சியில் இருந்த பிரசித்தி பெற்ற பல்கலை கழகத்தில் பேராசிரியராக இருந்த ஒரு பெரியார் அவர்களை நனந்தா என்று வட இந்தியாவிலுள்ள ஒரு பல்கலைக் கழகத்திற்கு வரவழைத்து அங்கு பணியாற்ற சொல்லி இருக்கிறார்கள். அப்படி அந்தப் பெரியார் அங்கு சென்று நல்ல பணியாற்றி இருக்கிறார் அவர் தமிழிலேயே படித்திருந்தால் அவரால் அப்படிப் போயிருக்க முடியாது. அப்படி அவர் போனார் என்ற வரலாறு இருக்கிறது. அதை கனம் அங்கத்தினர்கள் கேட்டிருப்பார்கள் என்றே நினைக்கிறேன். தமிழ் மட்டும் படித்திருந்தால் அவர்கள் இங்கிருந்து அங்கே சென்று எப்படிப் பணியாற்றி இருக்க முடியும்? ஆதிதமரகுருபரர் காசியில் ஒரு மருத்தை ஸ்தாபித்தார் என்பது கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அந்த ஆதினத்தார் தமிழுக்குச் சிறந்த தொண்டாற்றுகிறார்கள். ஆதிதமரகுருபரர் தமிழ் நன்றாகப் படித்தவர். சம்ஸ்கிருதமும், ஹிந்தியும் படித்தவர். காசியில் அவர் கம்ப இராமாயணத்தைப்பற்றி

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [14th March 1963]

தமிழில் பேசினால் எத்தனை பேருக்குத் தெரிந்திருக்கும்? அவர் ஹிந்தியிலும் புலமை பெற்றிருந்த காரணத்தால், ஹிந்தியில் அவர் அங்கே பிரசங்கம் செய்தார்கள். தமிழில் உள்ள கம்ப இராமாயணத்தை ஆதி குமர குருபரர் ஹிந்தியில் செய்த பிரசங்கத்தைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிரசித்தி பெற்ற துளகிதாஸ் ஹிந்தியில் இராமாயணம் எழுதினார் என்ற வரலாற்றை ஒருக்கால் சிலர் கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

இப்பொழுது நாம் மேலும் அறிவை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றால், அதற்குத் தமிழ்தான் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதல்ல. உண்மையிலேயே பல “ஸ்பெஷல்ட்” களை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்வதற்கு இன்னும் பக்குவம் ஏற்படவில்லை. இருந்தாலும், எவ்வளவு தூரம் ஊக்குவிக்க முடியுமோ அவ்வாறு ஊக்குவிக்கிறோம். புத்தகங்களும் வெளியிடப்பட்டு வருகின்றன. வெளியிடப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்கள் போதவே போதாது. மற்ற நாடுகளில் எல்லாம் இன்று அவரவர் மொழியில் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள் என்றால், அங்கே கூட அன்னியமொழிகளைக் கற்கிறார்கள். ஜெர்மன் மொழி, இன்னும் மற்ற மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு ரூசி இருக்கிறது; மற்ற மொழிகளிலும்கூட உயர்ந்த படிப்பு படிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் இப்பொழுது இருந்து வருகிறது. போதிய வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிற நாடுகளிலேயே அப்படி வேறு மொழிகளைக் கற்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், நம்முடைய நாடு சுதந்திரமடைந்து 17 ஆண்டுகள் கூட ஆகவில்லை. இன்னும் எவ்வளவோ வளர்ச்சி அடைய வேண்டும். இதிலே ஏதோ “தமிழுக்கு குறுக்கே நிிற்கிறோம்” என்று பொதுவாகக் குற்றம் சொல்லுவதில் பயன் இல்லை. போதாதுமொழி என்ன. எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் சட்ட மன்றத்திலே கல்விக்கொள்கை விவாதிக்கப்படும் போது மேலும் விளக்கப்படும், மன்றத்தின் அங்கீகாரம் கோரப்படும் என்பதையும் கனம் அங்கத்தினர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

அவர்கள் (எதிர்க்கட்சியினர்) தான் தமிழைத் தாங்குகிறவர்கள் நாங்களெல்லாம் தமிழை வேண்டாம் என்று கொல்கிறவர்கள் என்று இம் மன்றத்திற்கு வெளியே பொது மேடைகளில் வேண்டுமானால் பேசலாம். அதைக் கேட்டு அங்கங்குள்ள மக்கள் கை தட்டவும் செய்யலாம். ஆனால், இங்கே, இந்த மன்றத்தில் அப்படிப் பேசுவதால் பயன் இல்லை. தமிழுக்குத் துரோகி, “தமிழுக்கு விரோதி” என்று வெறும் Catch words-ஐ வைத்துக்கொண்டு இந்த மன்றத்தில் சொல்வதில் பயன் இல்லை. தமிழைப்பற்றிக் கனம் அங்கத்தினரிடமிருந்து நாங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியதில்லை. தமிழைப்பற்றி எங்களுக்குத் தெரியும். தமிழை நன்றாகப் படிக்கச் செய்யவேண்டும் என்பதைத்தான் நான் நீண்ட காலமாகக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள், பண்டைக் காலத்துக் கல்வியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பண்டைக் காலத்துக் கல்வி உயர்ந்த கல்விதான். ஆனால், பண்டைக் காலத்துக் கல்வி மட்டும் போதாது. இன்று நாட்டின் தேவை என்ன? எத்தகைய முன்னேற்றம்? எத்தகைய விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி, எத்தகைய விஞ்ஞான வளர்ச்சி? எத்தகைய அறிய சாதனைகளை இன்று உலகத்தில் சாதித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்? இதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டும். நம் நாட்டிலுள்ளவர்களும் உலகத்தில் ஏற்படுகிற முன்னேற்றங்களில் பங்குகொள்ள வேண்டாமா? நம் நாட்டு மக்கள், நம் நாட்டுக் குழந்தைகள் மட்டும் கிணற்றுத் தவளைகளாக இருக்க முடியுமா? கிணற்றுத் தவளைகளாக அவர்கள் வாழ முடியாது. உலகத்தில் ஏற்படுகிற முன்னேற்றங்களுக்கேற்ப நம் நாட்டிலுள்ள குழந்தைகளும் சரிநிகர் சமானமாக வளரவேண்டும். பண்டைக் காலத்துக் கல்வியையும் நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். ஆனால், பண்டைக் காலத்துக் கல்வியைமட்டும் வைத்துக்கொண்டு நாம் திருப்தி அடைந்துவிடக்கூடாது. இன்று நாட்டின் தேவை என்ன, உலகத்தின் தேவை என்ன, நம்முடைய குழந்தைகளின் தேவை என்ன என்பதை வைத்துத்தான் கல்வி மோதனை அமைப்பை நாம் வகுக்க வேண்டியிருக்கிறது.

14th March 1963]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

“தரம் குறைகிறது” என்று பல கனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். தரம் போதிய அளவு உயரவில்லை என்பதை நானும் ஒத்துக்கொள்ளுகின்றேன். ஆனால், தரம் குறைந்துகொண்டு போகிறது என்பதை நான் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. இன்று கல்வியில் தரமும் வேண்டும்; அளவும் பெருக வேண்டும். தரத்தைப்பற்றிக் கல்லை இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. அரசாங்கமும் அவ்வாறு கருதவில்லை. கல்வியின் அளவையும் நாம் குறைத்துக்கொள்ள முடியாது. மக்களெல்லோரும் உயர்ந்த படிப்பு படிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். குறைந்தபட்சமாக உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பாவது படிக்கவேண்டும் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். இன்று கல்வியின் தரத்தை மேலும் மேலும் உயர்த்தும் வகையிலும், அந்தக் கல்விச் செலவத்தை எல்லோருக்கும் வாரி வழங்கும் வகையிலும் தான் இந்த அரசாங்கம் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறது.

கனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள், “மதிய உணவுத் திட்டத்திலும், சீருடை வழங்குவதிலும் ஆசிரியர்கள் அக்கறை கொள்ளுவதுதான் கல்வியின் தரம் குறைவதற்கு ஒரு காரணம்” என்று சொன்னார்கள். அவருடைய இந்த வாதம் எனக்குப் புரியவில்லை. இத்தகைய திட்டங்களில் ஆசிரியர்களும் ஓரளவு அக்கறை கொள்வதை நான் குறை கூறமாட்டேன். ஆசிரியர்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்குக் குந்தகமாக இத்தகைய பணிகளில் ஈடுபடக்கூடாது; அவர்கள் ஈடுபடவும் மாட்டார்கள். ஆனால், “பிள்ளைகள் பட்டினியாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும், பாடம் சொல்லிக்கொடுத்துவிட்டுப் போவோம்” என்று ஆசிரியர்கள் நினைக்கக் கூடாது. அவ்வாறு அவர்கள் நினைக்கவும் மாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். நான் வாசித்த காலத்தில் ஒரு ஆசிரியர் இருந்தார். அவரிடம் சென்று ஏதாவது சந்தேகம் கேட்டால், “எனக்குக் கொடுக்கிற சம்பளத்திற்குச் சொல்லிக் கொடுத்தது போதும்” என்று சொல்லிவிடுவார்கள். இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், என் காலத்திலிருந்த அத்தகைய ஆசிரியரைப் போலவே இப்பொழுதும் இருக்கவேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் கருதுகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி இருக்கவேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் கூறுகிறார் போலும்.

ஒரு குழந்தையின் தாயை விட அந்தக் குழந்தைக்குக் கல்வி கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசிரியருக்குத்தான் அந்தக் குழந்தையின் மீது அதிக அக்கறை இருக்கும்; அக்கறை இருக்க வேண்டும். குழந்தை பள்ளிக்கூடத்திற்குப் பட்டினியாக வந்தால் அந்தக் குழந்தையை பட்டினியாகவே வைத்துவிடுவதா? பட்டினியாக இருக்கும்போது அந்தக் குழந்தைக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தால் என்ன பயன் இருக்க முடியும்?

மதிய உணவு வழங்குவதற்கு அரசாங்கம் ஓரளவு உதவியளிக்கிறது. பஞ்சாயத்துக்களும் “உதவியளிக்கிறோம்” என்று கூறுகிறார்கள். அவர்களும் உதவி அளித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். சில பஞ்சாயத்துக்கள் மேலும் உதவி அளிப்பதாகக் கூடச் சொன்னார்கள். “இதற்கென்று ஒரு வரி போட்டுவிடுவோமா” என்று கூட சில பஞ்சாயத்துக்கள் கேட்டார்கள். அவ்வளவு ஊக்கத்தோடு அவர்கள் இருக்கிறார்கள். பொது மக்களும் உதவியளிக்கிறார்கள். மதிய உணவு சமைப்பதிலே கூட இப்பொழுது ஊட்டம் இல்லை. “சமையல் செய்ய ஆள் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றும் அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தத் திட்டம் முக்கியமான ஒரு திட்டம். மெக்ஸிகோ நாட்டில் ஜனாதிபதியினுடைய மனைவியே இதிலே தலைமை வகித்து, அந்த நாடு பூராவும் சுற்றியுள்ளது, பள்ளிகளிலே மதிய உணவு அளிக்கக்கூடிய அந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டு நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். நம்மைப் போல் இவ்வளவு வறுமை அந்த நாட்டில் இல்லை என்றாலும், பிள்ளைகளுக்கு மதிய உணவு அளிப்பது முக்கியமானது, மதிய உணவு இல்லை என்றால் கல்வி இல்லை என்பதை உணர்ந்து, அந்த உணர்ச்சியோடு அவர்கள் அங்கே இந்தத் திட்டத்தில் கவனம் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள் என்பதையும் நான் கனம் அங்கத்தினர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[14th March 1963]

சனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொன்னது போல, சீருடை இருப்பது நல்லது. ஒரே மாதிரி உடை இருக்கவேண்டும்; அப்பொழுது தான் ஏழை-பணக்காரன் என்கிற வித்தியாசம் இருக்காது; ஆகவே, சீருடை முறை இருப்பது முக்கியமானது. இதை எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்ளுகிறோம். ஆனால், 'எல்லாப் பொறுப்பையும் அரசாங்கமே எடுத்துக்கொள்ளட்டும், அரசாங்கமே மதிய உணவு வழங்கட்டும், பிள்ளைகளுக்கும் சீருடை வழங்கட்டும், ஆசிரியர்களுக்கும் சீருடை வழங்கட்டும்' என்று சொன்னால், அது சரியல்ல. ஏனென்றால், இப்பொழுது கல்விக்காக 29 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு ஆகிறது. மதிய உணவுத் திட்டம், சீருடை வழங்கும் திட்டம் இவை எல்லா வற்றையும் அரசாங்கமே எடுத்துக்கொண்டு நிறைவேற்றுவதென்றால், இன்னும் எவ்வளவு செலவாகும் என்பதையும் சனம் அங்கத்தினர்கள் சிந்திக்கவேண்டும். எல்லாவற்றையும் அரசாங்கமே எடுத்துக்கொண்டால், கல்வித் துறையில் போதிய வளர்ச்சி ஏற்படாது. ஆண்டுக்கு இரண்டு கோடி, மூன்று கோடி ரூபாய் அதிகம் ஆகிறது. இவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டால் கல்வி வளர்ச்சி ஏற்படாது. மக்களும் இதில் முன்வரவேண்டும், அவர்களும் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்கிறோம். மக்கள் உணர்ந்து பாராட்டுகிறார்கள். ஆகவே சீருடை வழங்குவதை அவர்களே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பெற்றோர்களே கொடுத்தால் என்ன தவறு, என்று நான் கேட்கிறேன். யாசகமாகத் தாளுடைய வேண்டும்? பெற்றோர்கள் கொடுப்பது தவறு என்று நான் சொன்னால் அது தவறில்லை. அதைப் பெருமையாகவே ஏற்றுக் கொள்ளலாம். சீருடைத் திட்டம் வருவது நல்லது. சனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறுவது போல, இப்போதே சில இடங்களில் ஆசிரியர்கள் கூட சீருடை உடுத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அது சிறந்த ஒரு காட்சியாக இருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் ஒரே மாதிரி உடை அணிவது நலம் என்ற சனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்களிடையே சந்தேகம் நான் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றேன். ஆனால், அதை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்பதிலே சனம் செலுத்த வேண்டும். இப்பொழுது நாம் ஏதாவது ஒன்று சொல்லிவிட்டால் போதும். ஆசிரியர்களும், ஆசிரியைகளும் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் அதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். கிராமத்திலுள்ள மக்களும் உடனுக்குடன் அதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். நிறைவேற்றவும் முன் வருகிறார்கள். அரசாங்கச் செலவில் இல்லாமலேயே, முழுப் பொறுப்பையும் கூட அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

“கல்வியின் தரம் குறைவதற்கு மற்றொரு காரணம் பாதுகாப்பு நிதி திரட்டுவது” என்று சனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் சொன்னார்கள். நாட்டின் பாதுகாப்புக்காகத் தங்களை அல்லது உதவி செய் செய் வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியும் உற்சாகமும் பள்ளிக்கூடத்தில் பிடிக்கும் குழந்தைகளிடம் மிகவும் அற்புதமான முறையில் காணப்படுகிறது. இது வரவேற்கத் தக்கது. இதை நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்குப் பதிய உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களிடையே நாட்டைப் பற்றி மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. பாதுகாப்பு நிதி திரட்டுவதில் வற்புறுத்தல் ஒன்றுமில்லை. கட்டாயப்படுத்துவது ஒன்றுமில்லை. குழந்தைகள் 2 நயா பைசா, 4 நயா பைசா, 5 நயா பைசா, 10 நயா பைசா என்று க்யூ வரிசையில் நின்று பணம் கொடுக்க முன் வருவதை நான் பல இடங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். “சிறுபிள்ளைகளைப் பெற்றோர்கள் அளித்தார்கள், சிறுபிள்ளை சாப்பிடாமல் மிச்சப்படுத்திய காசை நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக அளிக்கிறோம்” என்று சொல்லி, குழந்தைகளே மிக்க ஆர்வத்தோடு, உற்சாகத்தோடு கொடுக்க முன்வருகிறார்கள். இதிலே கட்டாயம் எங்கே இருக்கிறது? கட்டாயம் என்பது இல்லவே இல்லை. நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற அத்தகைய உணர்ச்சி அவர்களுக்கு இருக்கிறது. “தேசியப் பாதுகாப்பு நிதி திரட்டுவதில் கட்டாயம் கூடவே கூடாது” என்று அரசாங்கம் அப்போதைக்கப் போது வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறது. அப்படியேதான் நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லி வருகிறோம்.

கல்வித் துறை இயக்குநர் அவர்களும், தம்முடைய இலாகாவில் இருக்கும் அதிகாரிகளுக்கு, “இதிலே எந்தவிதமான கட்டாயமும் கூடாது என்பதை எல்லோருக்கும் கண்டிப்பாகத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று

14th March 1963]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வற்புறுத்தியிருப்பதாக அவர்கள் என்னிடம் சொன்னார்கள். “மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் உற்சாகத்தோடு, ஊக்கத்தோடு ஈடுபட்டு, ‘நாட்டின் பாதுகாப்பு, கடமைகள் ஆகியவைகளைப்பற்றி எங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுங்கள்’ என்று என்னை அழைக்கிறார்கள், அப்படி அழைக்கிறபோது கூட நான் போவதில்லை என்று கல்வி இலாகா இயக்குநர் அவர்கள் என்னிடம் சொன்னார்கள். அதிகாரிகளுக்கும் அவ்வாறே தெரிவித்துவிட்டதாகக்கூட அவர்கள் சொன்னார்கள். இதை என் சொல்கிறேன் என்றால், “இன்றைக்கு இங்கே இது பேசப்பட்ட பிறகுதான் கல்வி இலாகா இயக்குநர் அவர்கள் அம்மாதிரி தெரிவித்துவிட்டார்” என்று பின்னால் யாரும் சொல்லிவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் நான் இதை இப்பொழுது சொன்னேன். பல நாட்களுக்கு முன்பே அவர்கள் தம் அதிகாரிகளுக்கு, “இனி சில நாட்களுக்கு நான் வர சௌகரியப்பாது” என்று தெரிவித்து விட்டதாக என்னிடம் அவர்கள் சொன்னார்கள். கூப்பிட்டால் அவர் போகிறார். ஆசிரியர்கள்; மாணவர்கள் கூப்பிட்டு அவர் அங்கு சென்றால், அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? தவறு ஒன்றுமில்லை. மாநிலத்தில் கல்வித் துறை இயக்குநர் என்றால் கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கெல்லாம் தலைமை ஸ்தானம் வகிக்கின்றவராக இருக்கிறார். மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் கல்வித்துறை இயக்குநருக்கு மரியாதை செலுத்துகிறார்கள் என்றால் அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? “அமைச்சருக்குச் செலுத்தாத மரியாதையைக் கூட கல்வித் துறை இயக்குநருக்குச் செலுத்துகிறார்கள்” என்று ஒரு சனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டார். அது உண்மையாகவே இருந்தாலும், அதிலே என்ன தவறு இருக்கிறது? இங்கிலாந்திலே ஒரு வரலாறு கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். சனம் அங்கத்தினர்களும் கேள்விப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்று நினைக்கிறேன். நாட்டின் மன்னரும், அந்தக் கல்வி ஸ்தாபனத்தின் தலைவரும் பள்ளிக்குவந்தபோது கல்வி ஸ்தாபனத்தின் தலைவருக்கு முதல் மரியாதை அளிக்கக்கூடிய உயர்ந்த பண்பாடு அங்கே இருக்கிறது. அந்தக் கல்வி ஸ்தாபனத்ததைப் பொறுத்தமட்டில், மன்னரைப் பற்றியே கவலைப்படவில்லை என்று கூறப்படுகிறது. மாணவர்களை வெய்யிலில் நிறுத்தவெண்ணெய்மென்பதில்லை. உற்சாக மிகுதியால் ஒரு சில இடங்களில் அவ்வாறு செய்திருக்கலாம். ஒரு சனம் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டது போல், ஏற்னாவே குற்றம் செய்த அதிகாரி இதிலெல்லாம் ஈடுபட்டிருக்கலாம். குறிப்பாக, இரண்டு, மூன்று இடங்களில் கவனித்ததில் நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவ்வாறு ஒன்றும் இல்லை. அம்மாதிரி எங்காவது நடக்கிறது என்று தெரிவித்தால் விசாரிக்கலாம். மாணவர்களை வெய்யிலில் நிறுத்தி வைக்கவேண்டும் என்பது நோக்கம் அல்ல என்பதைச் சனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

சனம் அங்கத்தினர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் சொன்னது ஒரு பெரிய விஷயம். அவர்களுக்கு முதல் அமைச்சரைப் பற்றித்தான் எப்பொழுதும் நினைவு. முதலமைச்சருக்குக் கீழே அவர்கள் இறங்குவதே இல்லை. (சிரிப்பு). அவர் சொன்னது பெரிய விஷயம். அவ்வளவு பெரிய விஷயத்தில் நானும் ஈடுபட்டு அதிலே இறங்கவேண்டியதில்லை என்று நினைக்கிறேன். (சிரிப்பு.)

அதே மாதிரி பாடபுத்தகங்கள் பற்றி சில சனம் அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். பிரிவினை மனப்பான்மையில் ஒன்றும் பாடப் புத்தகங்கள் இல்லை. நாட்டுப் பற்றை வளர்க்கக்கூடிய பாட புத்தகங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. மேலும் நம் நாட்டு சுதந்திரப் போராட்டம் பற்றிய சரித்திரத்தை குழந்தைகள் எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய ஆசையும். அதில் அசாங்கம் கவனம் செலுத்துகிறது. நம்முடைய தலைவர்களுடைய அருமை பெருமைகளை, நம் நாட்டு சுதந்திர சரித்திரத்தை நம்முடைய குழந்தைகள் எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு தான் இப்போது சில புத்தகங்களும் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

சனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்கள் ஏற்கனவே இங்கு ஒரு குற்றத்தைச் சுமர்த்தினார்கள். அதே விஷயத்தை பற்றித்தான் இன்றைக்கும் குறிப்பிட்டார்கள். குறிப்பாக ஏசோ ஒரு ஸ்கூலில் ஈடுபிட்ட ஒரு வரை ஒரு படிவியில் நியமிக்கவில்லை என்பதற்காக குற்றம் சாட்டினார். இதில் நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எந்த அதிகாரியாக

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[14th March 1963]

இருந்தாலும் சரி தங்களுடைய பிரமோஷனை குறித்தோ மற்றதைக் குறித்தோ “கான்வாலிங்” செய்வது அவர்களுக்கே தீங்காக முடியும். இன்னும் குறிப்பாகச் சொன்னால், எந்த குறிப்பிட்ட அதிகாரி பேரிலாவது அங்கத்தினருக்குப் பரிவு இருக்குமானால், அவரைப் பற்றிச் சட்ட சபையில் பேசுவது அவருக்கே தீங்காகவும் விளையும். இதைக் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம் எத்தனையோ பேர்கள் என்னிடம் வருகிறார்கள். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கூட சிலர் வந்தார்கள். வருவது, தங்களுடைய உத்தியோகப் பிரமோஷனைப் பற்றிக்கோருவது. அதோடு நின்று விடுவது இல்லை; எச்சரிக்கையும் விடுக்கிறார்கள். அப்படி எனக்கு ஒரு எச்சரிக்கையும் கூட வந்தது. “இது பற்றி உடனடியாக கவனிக்கா விட்டால் எதிர்க்கட்சியினர் சட்டமன்றத்தில் இது பற்றி கேள்வி கேட்கத் தயாராய் இருக்கிறார்கள்” என்பதாக எச்சரிப்பது; இந்த மாதிரி எல்லாம் செய்வது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிக்கே தீங்காக விளையும் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். கனம் அங்கத்தினர் புலவர் கோவிந்தன் அவர்களுக்கு வேண்டிய ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்குப் பிரமோஷன் கொடுக்கவில்லை. அதற்காக முன்பு இருந்த அமைச்சரை இங்கே குறை சொன்னார்கள். இப்போது இருப்பவர்களைப் பற்றிச் சொன்னால் கூடப் பரவாயில்லை. முன்பு இந்த மன்றத்தில் இருந்தவரைப் பற்றி இப்போது இங்கே பேசுவது மிக மிகத் தவறு. இது மிகவும் ஆட்சேபகரமானதும் கூட.

புலவர் கா. கோவிந்தன் : என்னுடைய குற்றச்சாட்டு, ஒரு ஆண்டுக்கு மேலாக அந்தப் பதவி காலியாகவே வைக்கப்பட்டு இருக்கிறது. இன்னும் ஒருவரையும் அதற்கு நியமனம் செய்யவில்லை என்பது தானே தவிர, இன்றைக்குத் தான் அந்த உத்தியோகத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது அன்று.

கனம் சபாநாயகர் : கனம் அங்கத்தினர் அதோடு நிறுத்திக்கொண்டு இருந்தால் நன்றாக இருந்து இருக்கும். ஆனால் முன்பு அமைச்சர் ஆக இருந்தவர், ஒருவருக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதற்காக அந்த ஸ்தானத்தைப் பூர்த்தி செய்யாது இருந்தார்கள் என்பதாக எல்லாம் பேசிக் கொண்டே போனார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நானும் அதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். முன்பும் சொன்னேன். இப்பொழுதும் சொல்கிறேன். உத்தியோகத்திற்குத் தகுதியாக ஒருவர், எல்லா யோக்கியதாம்சங்களும் நிரம்பிய ஒருவர் கிடைக்கிற வரையில் அதைக் காலியாகத்தான் வைத்து இருப்போம். சில ஸ்தானம் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் கூட காலியாக இருப்பது உண்டு. காலியாக இருக்கிறது என்பதற்காக யாரை வேண்டுமானாலும் புகுத்திவிட வேண்டும் என்பது இல்லை. இதற்காக முன்பு இருந்த அமைச்சரைப் பற்றிக் குற்றம் குறை கூறுவது என்பது சரியாகாது என்று கனம் அங்கத்தினருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து ஆங்கிலோ இந்தியன் பிரதிநிதி திருமதி ஸுவாரஸ் அவர்கள் பேசும்போது, அரசாங்கத்தைப் பொதுவாக பாராட்டி விட்டு ஆங்கிலோ இந்தியன் ஸ்கூல்களுக்கு மானியம் ஒதுக்கப்பட்டு இருப்பது குறைவாக இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். ஆங்கிலோ இந்தியன் பள்ளிகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ஒன்றும் குறைக்கப்படவில்லை. வேறு சில அம்சங்களில் குறிப்பாக—40 லட்சம், தொழில் நுட்பக் கல்விக்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதே போல் வேறு ஒரு இனத்தில் இரண்டு கோடி ரூபாய் அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது—அப்படி இந்தப் பள்ளிகளுக்கு அதிகமாக ஒன்றும் ஒதுக்கப்படவில்லையே தவிர, ஏற்கெனவே ஒதுக்கப் பட்டிருந்த தொகை குறைக்கப்படவில்லை; அப்படிக் குறைத்து விட்டார்களோ என்ற தவறான கருத்தை யாரும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து திரு. குஞ்சன் நாடார் அவர்கள் கல்வி இலாகா இயக்குநர் பற்றி பெருமிதமாகப் பேசினார்கள். அவர் சில குறைகளைக் கூறியபோது நான் மிகத் திருப்தியை அடைந்தேன். காரணம் கல்வி அதிகாரிகள் அவ்வளவு கண்டிப்பாகவும் நேர்மையாகவும் நடந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பது தான், அதில் இருந்து எனக்கு ஏற்பட்ட திருப்தி.

14th March 1963]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

திருவாங்கூர்-கொச்சி பிரதேசத்தில் இருந்து வந்து இருக்கக்கூடிய சில அங்கத்தினர்கள் இன்னும் பழைய நினைப்பையே கொண்டு இருக்கிறார்கள். திரு. குஞ்சன் நாடார் அவர்கள் பேசும்போது கூட தமிழ் நாட்டோடு அப்பகுதி இணைக்கப்பட்ட பிறகு அங்கிருந்து வந்த ஆசிரியர்களுடைய சம்பள விகிதம் இன்னமும் சரியாக இணைக்கப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். 1956-இல் தான் இணைப்பு ஏற்பட்டது. அப்போது 276 கிராஜுவேட் டீசர்ஸ் இருந்தார்கள். 2,516 நான்-கிராஜுவேட் டீசர்ஸ் இருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லாம் இங்குள்ள சர்வீசோடு இணைக்கப்பட்டார்கள். அப்போது அவர்களுக்குச் சம்பளம் எப்படி விதிப்பது என்பது பற்றி நன்றாகப் பரிசீலனை செய்யப்பட்டது. அவ்வாறு பரிசீலனை செய்து சம்பளம் நிர்ணயிக்கிறபோது பல சிக்கல்கள் உண்டாயின. குறிப்பாக திருவாங்கூர் கொச்சியில் 1955-ல் தான் ஒரு பே ரிவிஷன் செய்திருந்தார்கள். ஆகவே தான் அவர்களுடைய யோக்கியதாம்சங்கள், சர்வீஸ் எல்லாவற்றையும் பார்த்து நிர்ணயிக்கிறபோது அவர்களுக்கே ஒரு ஆப்ஷன் விடப்பட்டது. திருவாங்கூர்-கொச்சி கிரேட் வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம். அந்தச் சம்பளம் இங்கே குறைக்கப்படாது. அல்லது இங்குள்ள விதிப்படி நிர்ணயிப்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வதாக இருந்தால் ஒப்புக்கொள்ளலாம். இப்படி ஒரு நல்ல ஏற்பாட்டைச் செய்து அப்பிரச்சனையைச் சமாளித்திருக்கிறோம்.

1-30
p.m.

இன்னும் வேறு ஏதாவது சில சலுகைகள் வேண்டுமென்றால் இந்தச் சலுகைகள் எங்களுக்கு அளிக்கப்படவேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்டுக் கொள்வது முறையே தவிர அதையே இந்த சர்க்காரின் குறைபாடாக எடுத்துச் சொல்வது சரியல்ல என்று தான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாம் என்ன விதி நிர்ணயித்திருக்கிறோமோ அந்த விதிப்படி உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் சில சலுகைகள் வேண்டுமென்றால் அவர்கள் கேட்கலாம். அதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யும். அவர்கள் கேட்பது வேறு. உரிமை கவனிக்கப்படவில்லை என்று சொல்லி அதற்காக ஒரு சவால் இந்த மன்றத்தில் விடுவது சரியல்ல. இங்கே சவால் விடவும் கூடாது. இங்கே சொல்வதைச் சவாலாகவும் நான் எடுத்துக்கொள்வது இல்லை. கனம் அங்கத்தினர் தாம் விடுத்தது ஒரு சவால் என்று எண்ணி, ராஜினாமா செய்து விட்டு தேர்தலுக்கு நிற்பது என்றால் நிற்கட்டும். 276 கிராஜுவேட் டீசர்ஸ்களையும், 2,516 நான்-கிராஜுவேட் டீசர்ஸ்களையும் நம்பி அவர் ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு தேர்தலுக்கு நிற்பது என்றால் அதை யாரும் தடுக்கவும் போவதில்லை.

அடுத்து எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். மற்ற அங்கத்தினர்களும் குறிப்பிட்டார்கள். ஆசிரியர், மாணவர் விகிதாசாரம் பற்றி. 35 மாணவருக்கு ஒரு டீசர் என்று விதித்திருப்பது பொது விதி தான். இதற்காக ஏற்கெனவே இருக்கிற ஆசிரியரை வேலையை விட்டு நீக்குவது இல்லை. சிக்கனம் வேண்டியிருக்கிறது. ஆசிரியர் போதுமான அளவும் இல்லை. பள்ளியில் இடமும் இல்லை. இவை எல்லாவற்றையும் கவனத்தில் கொண்டே சராசரியாக ஒரு வகுப்புக்கு 35 மாணவர் என்று நிர்ணயம் செய்தோம். பஞ்சாயத்து யூனியன் மொத்தத்தில் பார்த்துத் தான் இந்த விகிதாசார அடிப்படையில் ஆசிரியர்களை நியமிக்கிறார்கள். இதை அமுலுக்குக் கொண்டு வரும்போது நிச்சயமாக இப்போது இருக்கிற ஆசிரியர்கள் அதிகமாக இருந்தாலும் வேலையை விட்டு நீக்கப்படமாட்டார்கள் என்ற உத்தரவும் போடப்பட்டிருக்கிறது. பல நாடுகளைப் பாரக்கலாம். நம் நாட்டில் மட்டும் அல்ல. சுதந்திரம் அடைந்த பல மேலை நாடுகளில் ஆரம்ப காலத்தில் நம்மை விட அதிகமாக எண்ணிக்கையை அடிப்படையாக நிர்ணயித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஜெர்மனியில் ஒரு காலத்தில் 63 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜப்பானில் 55 பேர்களுக்கு ஒருவர், சவிட்ஜர்லாந்தில் 69 பேர்களுக்கு ஒருவர், அமெரிக்காவில் 57 பேர்களுக்கு ஒருவர், ஆஸ்திரியாவில் 74 பேர்களுக்கு ஒருவர், இங்கிலாந்தில் 63 பேர்களுக்கு ஒருவர் என்று இப்படி ஆரம்ப காலத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நாம் சொல்வது 35 தான். இன்னும் நமக்கு பண வசதி, ஆசிரியர் வசதி எல்லாம் பெருகுமானால் 25 பேர்களுக்கு ஒருவர் என்று கூட

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [14th March 1963]

வைத்துக்கொள்ளலாம். அப்படி 25 பேர்களுக்கு ஒருவர் என்று வைத்துக் கொள்வதே நல்லது என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆனால் நாம் இன்றைக்குள்ள நிலைமைக்கு ஏற்றப்படிதான் செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது.

இன்னும் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் பெண்களே ஆசிரியர்களாக இருக்கும் படி செய்வது நல்லது என்று சொன்னார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். அப்படி இருப்பதையே நானும் வரவேற்கிறேன். ஆனால் பெண்கள் சேகண்டரி கிரேட் டீச்சர்களாக இருக்கவேண்டும். அதற்காக ஆண் ஆசிரியர்கள் பிரயோசனமில்லை என்று சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு வேறு வேலை தரலாம்.

இந்தப் பரீட்சையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். பேருக்குப் பரீட்சை என்று இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் என் கருத்தும். லைப்ரரி அட்வைசரி கமிட்டியைப் பற்றி திரு. சிரஞ்ஜீவுலு நாயுடு குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு ஒரு சட்டம் இருக்கிறது. இவ்வளவு ஜனத்தொகை இருந்தால் அங்கே லைப்ரரி ஏற்படுத்தலாம் என்று இருக்கிறது. நாமாகப் பிரித்துக் கொடுத்துவிடுவது இல்லை. என்னுடைய அபிப்பிராயம் இன்னும் கொஞ்சம் குறைவாக ஜனத்தொகை உள்ள கிராமங்களுக்குக் கூட இது விஸ்தரிக்கப்படவேண்டும் என்பது. அதற்கும் சட்டத்தைத் திருத்த யோசனை சொல்லலாம்.

பாடப் புத்தகங்களைப் பற்றிச் சொன்ன கருத்துக்களை ஏற்கிறேன். அரசாங்கம் நல்ல புத்தகங்களாகப் பார்த்துத்தான் போடுகிறது. இதை யாருக்கோ கொடுப்பது இல்லை. டெண்டர் கேட்டுத்தான் விற்பதற்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் ஆதாரமற்ற அப் பட்டமான குற்றச்சாட்டுகளை எல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். காரணம் இதில் லாபம் அதிகமிருக்கிறது. அவருக்குக் கொடுத்தால் இவருக்கு ஆகவில்லை. உடனே ஏதாவது குற்றம் சொல்லுகிறார். ஒருவர் என்னிடமே வந்து சொன்னார். நான் ரெக்கார்டுகளை எல்லாம் வாங்கிப்பார்த்த போது அவருடைய குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆதாரமே இல்லை என்பதைக் கண்டேன். அதிகாரிகள் சரியான முறையில் நடந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்துத் திருப்தி கொண்டேன்.

ஆனாலும் அரசாங்கமே விற்பனை செய்வதற்கு வழிவகை செய்வது தான் நல்லது. இதில் கொஞ்சம் காலதாமதம் ஆதாமதலால் இந்த ஆண்டு டெண்டர் கேட்டுத்தான் கொடுக்கப்படும். மேற்கொண்டு அரசாங்கமே நேரிடையாக விநியோகிக்க தக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நான் தங்கள் காலத்தை இதற்கு மேலும் எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. மேலும், ஏதாவது குறிப்பிட வேண்டுமென்றால் கல்வித் தொழிலாளர்களின் பற்றிய விவாதத்தில் விளக்கம் தரலாம் என்று சொல்லி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. சா. கணேசன்: என்னுடைய கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையுமே ஏற்றுக்கொள்வதாக கனம் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதனால் என்னுடைய வெட்டுப் பிரேரணையை நான் திரும்பப் பெறுவதே நியாயமும், கடமையும் ஆகும். ஆகையால் நான் அதை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்கிறேன்.

The cut motion was, by leave, withdrawn.

MR. SPEAKER: The question is—

‘That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 29,25,02,400 under Demand No. XIII—Education.’

The Demand was put and carried and the Grant was made.

MR. SPEAKER: The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.